1
Luis

A fi cel mai mic din trei fraţi are, în mod cert, avantaje. Fraţii mei au intrat amândoi în încurcături mari în perioada liceului. Nimeni nu se aşteaptă din partea mea să le calc pe urme. Nu iau decât note de zece la şcoală, nu obişnuiesc să mă încaier şi încă de la vârsta de unsprezece ani am ştiut ce vreau să mă fac când aveam să cresc mare. Sunt, cum s-ar zice, „copilul de aur" din *mi familia*[1], cel despre care toată lumea îşi închipuie că nu va da niciodată de necaz.

Prietenii ştiu că am ceva nebunesc şi rebel în mine, însă familia mea habar n-are. N-am ce să fac — sunt un Fuentes şi atitudinea rebelă e adânc înrădăcinată în genele mele. Puştiul pe care ai mei îl văd la suprafaţă nu e întocmai la fel şi pe dinăuntru şi n-am de gând să schimb chestia asta. Mi-am jurat să nu abdic niciodată de la ţelul meu suprem, acela de a merge la colegiu şi a studia aeronautica, dar până atunci câteva riscuri fizice n-au ce să strice, mai ales că-mi alimentează nevoia de adrenalină.

[1] Familia mea (lb. spaniolă).

Mă aflu la poalele unei formaţiuni stâncoase din Canionul Boulder, împreună cu patru dintre amicii mei. Jack Reyerson a adus cu el echipamentul pentru căţărat, dar nu am niciun chef s-aştept să-mi leg tot harnaşamentul ăla pe mine. Înşfac o coardă şi o prind cu o carabinieră de bucla curelei, aşa încât atunci când o s-ajung în vârf să ancorez coarda pentru restul găştii.

— Nu e bine să urci fără echipament la tine, Luis, zice Brooke. Doar ştii chestia asta, nu?

— Mda, răspund.

Îmi încep ascensiunea liberă solo, croindu-mi drum în sus printre stânci. Nu e prima oară când escaladez singur Canionul Boulder şi am suficient antrenament ca să ştiu ce naiba fac. Nu pretind că e o ascensiune lipsită de riscuri, numai că sunt riscuri calculate.

— Eşti nebun, Luis, îmi strigă Jamie Bloomfield de jos în timp ce eu mă caţăr mai departe. Dacă o să cazi de acolo, o să crăpi.

— Vreau să ştie toată lumea că nu sunt de vină dacă o să-ţi rupi oasele, zice şi Jack. Ar fi trebuit să te pun să semnezi o declaraţie pe propria răspundere.

Tatăl lui Jack e avocat, aşa că el are obiceiul ăsta enervant de a-şi declina răspunderea pentru mai tot ce facem.

Nu mă obosesc să le explic că pentru mine escaladarea fără echipament de protecţie este o goană după adrenalină. Care mă face să trag şi mai tare de mine şi să-mi asum şi mai multe riscuri. Amica mea Jamie mi-a spus că sunt dependent de adrenalină după ce anul trecut, în vacanţa de iarnă, am coborât cu snow-boardul pârtia marcată cu diamant negru de la Vail. Nu i-am povestit că îmi făcusem de cap în noaptea

aceea cu o fată pe care o cunoscusem în holul hotelului și că și asta îmi potolise setea de adrenalină. Ce, asta înseamnă că sunt dependent?

Mă aflu la jumătatea urcușului și m-am prins bine cu mâna dreaptă de un colț de stâncă, în timp ce mi-am înfipt piciorul stâng într-o mică crevasă. Sunt deja la suficientă înălțime pentru a mă uita în jos, ca să văd pe ce aș putea ateriza dacă îmi pierd echilibrul.

— Nu te uita în jos! strigă Jack panicat. O să amețești și-o să cazi.

— Și-o să mori! adaugă Jamie.

Dios mio.[1] Amicii mei ar face bine să se relaxeze. Sunt albi și n-au crescut într-o familie mexicană de băieți care adoră provocările și viața pe muchie de cuțit. Deși se presupune c-aș fi singurul Fuentes suficient de deștept pentru a se feri de pericole, mă simt cel mai viu atunci când dau cu nasul de ele.

Vârful e acum la câțiva metri distanță. Mă opresc și mă uit spre cer, bucurându-mă de panorama ce se deschide în fața ochilor mei. E al naibii de frumoasă. Locuiesc de ceva vreme în Illinois, unde terenul e complet plat, cu excepția zgârie-norilor. Dar acum priveliștea munților din Colorado mă face să apreciez natura. Vântul îmi bate în spate, soarele e sus pe cer și mă simt invincibil.

Întind mâna stângă și mă prind de marginea unei crevase, la vreo trei metri și ceva de vârf. Aproape că am ajuns. Mă uit în jur, în căutarea unui loc în care să-mi înfig piciorul, dar simt o înțepătură ascuțită în palmă.

La dracu'. Nu miroase a bine.

---

[1] Dumnezeule (lb. spaniolă).

Tocmai am fost muşcat.

Instinctiv, îmi plantez iute piciorul într-o crăpătură, îmi trag mâna şi mă uit la ea. Două mici semne de înţepătură pe dosul palmei, cu sânge ţâşnind din ele.

— Nu te mai freca la ouţe. Trebuie să urcăm şi noi, înainte ca soarele să apună, Luis! strigă Eli Movitz de jos.

— Dragilor, îmi pare rău că trebuie să vă dau o veste proastă, răspund eu, holbându-mă între timp la capul şarpelui care apare deasupra mea, apoi se retrage la adăpost. Tocmai am fost muşcat de un şarpe.

N-am apucat să-l văd bine pe nenorocit, aşa că nu ştiu dacă e veninos sau nu. Rahat! Mă uit în jos spre amicii mei şi mă cuprinde ameţeala. Nu aşa plănuisem eu totul. Inima îmi bate cu putere în piept şi îmi închid iute ochii, în speranţa că n-o să mai mi se învârtă capul.

— Fir-ar să fie, omule! strigă Eli la mine. Era un şarpe cu clopoţei?

— Nu ştiu.

— Cum arăta? întreabă Jamie. Avea dungi?

— Nu i-am văzut decât vârful capului şi n-am de gând să mă caţăr mai sus ca să mă uit mai bine la el, îi răspund.

Mă întreb cum ar fi mai bine să procedez: să mă deplasez în lateral şi să continui să urc ultimii trei metri şi ceva sau să încerc să cobor?

Sunt meseriaş la matematică, aşa că imediat încep să-mi evaluez şansele de supravieţuire. Mâna mă doare, asta-i cert, dar pot s-o mişc. Dac-aş fi fost înţepat cu o cantitate de venin, mi-ar fi amorţit deja până acum.

— Ştiam eu că nu trebuia să-l lăsăm pe Luis să urce singur, aud ca un ecou vocea lui Jack. Ştiam eu! Nimeni nu

m-ascultă și uite ce se întâmplă: e înțepenit acolo și veninul i se împrăștie acum probabil prin tot corpul.

— Ia mai tacă-ți fleanca, Jack! țip eu la el. Șerpii n-au picioare, așa că spune-mi, cum naiba aș fi putut eu să ghicesc că o să dau peste unul ascuns între stânci, la trei metri de vârf?

— Mai bine spune, te simți *bine*? mă întreabă Brooke.

— Un șarpe tocmai și-a înfipt colții în mine, Brooke, răspund eu pornind să cobor încet — poate că doar mi se pare, dar simt că mâna începe să-mi amorțească. Sigur că nu mă simt bine!

— Trebuie să căutăm un ranger ca să-i facă injecția cu antivenin! strigă Jack spre ceilalți. Ne trebuie o mașină. Dar n-avem niciunul din noi carnet, așa c-am încurcat-o. De fapt, eu am încurcat-o.

Cu toată vorbăria asta despre antivenin și șerpi cu clopoței, nu mai pot gândi limpede și efectele se văd instantaneu.

Piciorul îmi alunecă. Apoi mâna, cea care nu are două înțepături în ea, începe să-mi transpire brusc și se desprinde. Alunec și aud icnetele și strigătele amicilor mei, în timp ce mă zbat să găsesc un punct de sprijin pentru picior sau mână sau orice altceva de care să mă agăț. Dar în zadar.

Ultimul lucru care îmi trece prin minte înainte de a mă izbi de pământ este că *Nu sunt pregătit să mor.*

2

Nikki

— Te iubesc, Marco.

Gata, am spus-o. Nu mă pot uita în ochii de un negru intens ai prietenului meu în timp ce vorbele îmi ies pe nerăsuflate din gură, pentru că ceva tot ţin secret în mine. M-am gândit că e mai uşor să demarez conversaţia aruncând acel *Te iubesc* decât să-l informez că *S-ar putea să fiu însărcinată*. A fost o laşitate din partea mea să nu mă uit în ochii lui şi să-i spun totul, dar cuvintele astea două sunt oricum un început. Mă simt mai vulnerabilă ca oricând.

Şi nu prea ştiu cum să mă port când mă simt vulnerabilă.

Răsuflu încet şi îmi adun tot curajul ca să mă uit în ochii celui care îmi e iubit de un an de zile. Ne-am pierdut virginitatea împreună acum o lună, când părinţii lui s-au dus în Mexic ca să-i viziteze bunica.

Acum, că vorbele mi-au ieşit din gură, nu vreau să mă gândesc la nimic şi-mi fixez privirea asupra lui. *OK, am spus-o. Acum e rândul tău să-mi zici că mă iubeşti, aşa cum mi-ai şoptit la ureche prima oară când am făcut dragoste. Şi pe urmă eu o să-ţi spun că luna asta nu mi-a venit ciclul şi că simt că*

înnebunesc. Iar tu o să-mi răspunzi că totul va fi bine și că vom rezolva lucrurile împreună.

Zâmbește. Mă rog, e un fel de-a zice. Colțurile gurii îi zvâcnesc în sus, de parcă ar fi excitat. Nu zâmbete voiam de la el. Ci afecțiune și adorație — semn că era OK să-i spun secretul. Mă uit spre Lacul Michigan. Păcat că suntem afară. Măcar de n-ar apărea cineva de la liceu pe aici. Îmi înfășor brațele în jurul corpului. Încă nu e destul de cald în Illinois în perioada asta a anului, iar vântul care bate dinspre lac mă face să tremur. Sau poate că de vină sunt nervii.

— Nu trebuie să-mi răspunzi că și tu mă iubești, mă pomenesc rostind pentru a sparge tăcerea, cu toate că-i o minciună sfruntată.

Pentru că de fapt m-aștept să o spună. Nu vreau să-l aud pe Marco zicând că mă iubește doar în ocazii speciale sau atunci când facem dragoste.

Prima dată mi-a spus că mă iubește la balul de început de an școlar, în septembrie. Pe urmă de Revelion. Și de Sfântul Valentin. Și de ziua mea. De multe ori stau întinsă noaptea, singură în pat, gândindu-mă că iubirea noastră va dura veșnic.

N-avem prieteni comuni pentru că locuim în părți diferite ale orașului Fairfield, dar asta nu contează. Am reușit să ne descurcăm. După școală, de obicei venim la mine acasă și... stăm împreună.

Iar acum s-ar putea să avem un copil. Cum va reacționa la vestea asta?

E ultima zi din primul an de liceu, înaintea vacanței de vară. Când i-am spus că vreau să discut cu el, Marco mi-a propus să mergem pe plajă.

Ceea ce are sens. Fiindcă plaja este locul nostru special.

Aici ne-am sărutat prima oară, vara trecută. Şi tot aici mi-a cerut să-i fiu oficial prietenă în a doua săptămână de şcoală. În ianuarie, când a nins, am făcut îngeri de zăpadă pe plajă. Aici venim ca să ne împărtăşim secretele, ca atunci când mi-a povestit unde îşi ţin ascunse armele membrii bandei pentru ca poliţia să nu-i prindă cu ele asupra lor. Marco cunoaşte o mulţime de tipi cu relaţii.

Se îndepărtează de mine şi imediat pielea mi se face ca de găină, ca şi cum corpul meu ar fi ghicit deja că ceva rău se întâmplă, în afară de vântul care bate dinspre lac. Îşi trece degetele prin părul negru ca smoala. Apoi oftează. De două ori.

— Cred c-ar fi cazul să ieşim şi cu alţii, murmură.

Îmi plec capul pe umăr. Nu se poate, n-am auzit eu bine.

Sunt puţine frazele pe care o fată se aşteaptă să le audă din gura prietenului ei după ce îi declară că-l iubeşte. Câteva îmi vin acum imediat în cap, dar *Cred c-ar fi cazul să ieşim şi cu alţii* nu se numără printre ele.

Am rămas mută de uimire. Şi nu mă pot opri din tremurat; mă gândesc cum va fi dacă sunt într-adevăr însărcinată şi n-o să-l am pe el alături zâmbindu-mi şi spunându-mi că totul va fi bine.

— D-d-de ce?

— Mi-ai spus că nu vrei să fii iubita niciunui membru al unei bande şi eu am de gând să intru în bandă.

— *Sigur că nu vreau să fiu iubita niciunui membru al unei bande*, izbucnesc eu. Dar acum două zile mi-ai promis că n-o să intri în bandă, Marco. Chiar înainte de a face dragoste. Îţi aminteşti?

Tresare.

— Am spus o grămadă de chestii pe care n-ar fi trebuit probabil să le spun. Şi vrei, te rog, să nu mai zici că *am făcut dragoste*... De fiecare dată când spui asta mă faci să mă simt prost.

— Şi cum ai vrea să zic?

— Că facem sex.

— A, sex, asta e?

Îşi dă ochii peste cap şi jur că-mi simt stomacul răzvrătindu-se în chip de răspuns.

— Vezi, uite acum mă faci dinadins să mă simt prost.

— N-o fac dinadins.

Deschide gura ca să zică ceva, apoi se răzgândeşte şi o închide la loc.

Mă holbez la el, în speranţa că o să-l aud zicând *Glumesc! Sigur că te prefer pe tine în locul bandei Latino Blood*, numai că-l văd că tace. Îmi simt inima de parcă cineva ar sfâşia-o, bucată cu bucată.

— Suntem... atât de diferiţi.

— Nu, nu-i adevărat. Suntem *perfecţi* împreună. Mergem la aceeaşi şcoală, ne simţim bine împreună... şi suntem amândoi mexicani.

Râde.

— Tu nu ştii nicio boabă de spaniolă, Nikki. Părinţii şi prietenii mei discută despre tine şi te bârfesc când eşti de faţă şi tu nu înţelegi nimic. Nu eşti *de fapt* mexicancă.

Face mişto de mine sau ce?

Părinţii mei s-au născut în Mexic, la fel ca toţi strămoşii mei. Nimeni nu i-ar luat drept altceva decât latino. Spaniola este limba lor maternă. Au venit în Statele Unite după ce s-au

căsătorit. Pe urmă, tata a făcut Facultatea de medicină şi şi-a luat rezidenţiatul la Chicago Memorial.

— Să ştii că banda n-o să te facă mai mexican decât eşti, Marco. N-o pune mai presus de relaţia noastră.

Loveşte cu vârful piciorului în nisip, stârnind praful.

— *No hablas pinche español.*[1]

— Nu ştiu ce-ai spus. Vrei să-mi traduci, te rog?

Îşi aruncă braţele în aer, în semn de frustrare.

— Vezi, ce ţi-am spus? Adevărul e că sunt de ceva vreme în Latino Blood.

Cum e posibil? Îmi duc mâna la burtă, într-un efort stângace de a proteja eventual viaţa bebeluşului care creşte în mine. Nu-mi pot stăpâni plânsul. Sunt conştientă că arăt disperată şi jalnică în timp ce lacrimile îmi curg pe obraji. Tot ce am crezut că am în comun cu Marco s-a dus de râpă. Mă simt mai singură ca oricând.

— Nu-mi vine să cred, rostesc încet, aproape în şoaptă.

Ar trebui să îi mărturisesc secretul. Poate că dacă o să afle că vom aveam un copil o să se răzgândească. Dar dacă nu sunt totuşi însărcinată şi asta nu ar face decât să amâne inevitabilul?

— N-am chef să te legi tot timpul de mine pentru că sunt în Latino Blood, mi-o trânteşte el. Toţi amicii mei sunt în bandă.

Mă uit în jos, spre unghiile de la mâini. Mi-am făcut manichiura ieri-seară şi am pictat în mijlocul fiecărei unghii câte o inimioară. Iar pe degetul mare am scris iniţialele MD — Marco Delgado. M-am gândit că va fi flatat. Dar,

[1] Nu ştii o boabă de spaniolă (lb. spaniolă).

evident, m-am înșelat. Îmi ascund imediat unghiile, strângându-le în pumn.

— Îmi pare rău, zice el, apoi mă atinge pe umăr, ca un părinte care-și consolează copilul. Nu plânge. Putem să rămânem prieteni, chiar iubiți... fără obligații.

— Nu vreau să fim iubiți fără obligații, Marco. Vreau să fiu *prietena ta.*

Conținutul prânzului amenință să mi se verse afară din stomac.

Ce îi oferă banda asta iar eu nu-i pot da?

Tace și lovește din nou cu piciorul în nisip.

Mâinile îmi cad neputincioase pe lângă corp și-mi dau seama că nu mai pot face nimic. Se uită acum la mine altfel, ca și cum aș fi o fată oarecare de la școală, nu fata visurilor lui sau mama viitorilor săi copii.

Își scoate telefonul din buzunar și se uită cât e ceasul.

— Hm... se apropie ora.

— Petrecerea de sfârșit de an de la Malnatti?

E petrecerea cu pizza „oficial neoficială" a elevilor de la Liceul Fairfield. Se înalță un cort mare în fața restaurantului, se invită un DJ și de la șase după-amiaza până la unsprezece noaptea se mănâncă pizza pe săturate. După care majoritatea elevilor se duc pe terenul de fotbal al școlii și petrec până ce vine poliția să spargă gașca.

— Mda, zice el. Deci, dacă știi pe careva care vrea să-și facă de cap, anunță-mă.

— Vinzi droguri? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Ies bani frumoși din chestia asta.

— Sunt bani murdari, Marco. Şi e ilegal. Te rog renunţă. Ai putea fi arestat şi aruncat în închisoare.

— N-am nevoie de predicile tale.

Se uită din nou la telefon. Aşteaptă să fie sunat sau să primească vreun mesaj? Simt că deja am pierdut orice contact cu el.

Lacrimile care îmi curg în linişte pe obraji arată clar că *nu* sunt bine, dar se pare că lui nu-i pasă. Le şterg şi mă blestem în sinea mea pentru că sunt atât de slabă.

O să mă descurc eu. Sunt o fată independentă şi n-am nevoie de un băiat care să-mi spună ce să fac. E limpede, de-acum problema e numai a mea. Dacă sunt însărcinată, o să-şi dea seama când o să mă vadă cu burta umflată ca un balon. Va înţelege că e copilul lui. Şi dacă se va hotărî să-l recunoască şi să-şi facă ordine în viaţă, atunci o să putem sta de vorbă.

Mă uit în sus spre Marco şi îi arunc un zâmbet timid.

— Nu vreau să te ţin sub papuc. N-am vrut niciodată să te împiedic să faci ce vrei.

— Dar asta ai făcut... Şi m-am cam săturat.

Presupun că de fapt nu sunt independentă, aşa cum mi-ar plăcea să cred. Relaţia dintre noi era definitorie pentru mine şi de asta îmi şi plăcea. Nu-mi vine să cred că vrea să ies cu totul din viaţa lui. Nu are niciun sens.

Primeşte un SMS, dar nu pot să văd de la cine. Trimite răspunsul.

— Te descurci să ajungi singură acasă? mă întreabă în timp ce continuă să tasteze iute şi cu furie.

— Cred că da.

— Bine, zice aplecându-se spre mine și sărutându-mă pe obraz. Prietenii mei au crezut că o să te porți ca o *loca*[1]. Că o să mă pocnești sau așa ceva.

Poate că nici nu e o idee prea rea. Dar nu. N-aș putea niciodată să-l pocnesc pe Marco.

N-apuc să deschid gura ca să-l implor să se întoarcă la mine și să-mi pierd astfel și bruma de demnitate care mi-a mai rămas. Se răsucește pe călcâie. Și pleacă. Dispare din raza mea vizuală, dar în mod cert nu și din gândurile mele.

A ales banda, nu pe mine.

Respir cu greu. Mă uit la lac și-mi vine să mă arunc în el — să înot cât mai departe și să mă amăgesc cu gândul că toate astea nu s-au întâmplat de-adevăratelea. Disperarea mă învăluie, ca valurile care șterg urmele de picioare de pe țărm, și încep să tremur incontrolabil. Genunchii mi se înmoaie și mă prăbușesc pe nisip, iar lacrimile fierbinți încep din nou să-mi curgă șiroaie. De data asta nu le mai șterg. Mă frâng de mijloc și plâng, în timp ce-mi amintesc toate clipele petrecute cu Marco și mă rog ca ciclul să-mi fi întârziat și să nu fi rămas însărcinată.

A fi însărcinată la cincisprezece ani nu face parte din planurile mele.

[1] Nebună (lb. spaniolă).

3
Luis

Se pare că secretul meu s-a dus de-acu' pe apa sâmbetei. Dacă n-ar fi fost nenorocitul ăla de şarpe, n-aş fi căzut de pe stâncă şi *mi'amá*[1] nu s-ar afla acum cu mine în salonul de spital, aruncându-mi tot timpul priviri ameninţătoare, pe care nu pot să le traduc decât prin *De data asta ai încurcat-o rău de tot, băiete.*

S-a dovedit că veninul nu-mi curgea prin sânge. Unul din colţii şarpelui îmi înţepase un nerv din mână şi de asta o simţisem amorţită. După ce căzusem, Brooke, panicată, îşi sunase tatăl. Tipul a venit să ne ia cu maşina şi m-a dus la spital. A supravieţui muşcăturii şarpelui a fost partea cea mai uşoară. A fi bătut continuu la cap de către *mi'amá* e însă o adevărată tortură.

În timp ce cădeam de pe stâncă, m-am zgâriat destul de grav la picioare. Din fericire, reuşisem să mă agăţ de un colţ de piatră ieşit în afară cu mâna mea cea bună, cu toate că mi-am sfâşiat pielea de pe palmă până la încheietură şi aproape că am avut nevoie de copci. În cele din urmă, doctorul a hotărât

[1] Mama mea (lb. spaniolă).

totuși că tăieturile nu erau atât de adânci încât să fie cusute și i-a cerut în schimb asistentei să mă bandajeze.

Mi'amá își încrucișează brațele la piept și mă urmărește cum reglez patul de spital ca să nu stau întins chiar la orizontală.

— M-ai speriat de moarte, Luis. Cine ți-a spus să te cațeri pe munte fără echipament de protecție?

— Nimeni.

— Ai făcut o prostie, enunță ea concluzia evidentă, în timp ce asistenta continuă să-mi bandajeze mâna.

— Da, știu.

Mă uit la fratele meu Alex, care stă rezemat de pervazul ferestrei și se holbează și el la mine. Clatină din cap, minunându-se probabil de soarta lui, care i-a lăsat pe cap doi frați mai mici destinați din naștere să facă lucruri necugetate și stupide. *Papá* a murit înainte de a mă naște eu, așa că Alex a devenit cel mai vârstnic membru de sex masculin din familia noastră încă de când avea șase ani. Acum are douăzeci și doi.

Trebuie să recunosc, Alex a încercat întotdeauna să ne ferească pe noi, frații mai mici, de necazuri. Carlos a fost din start o cauză pierdută. *Mi'amá* ne-a povestit că venise pe lume dând din picioare și urlând, și adevărul e că nu s-a oprit din chestia asta până ce n-a ajuns la adolescență. După care și-a folosit toată energia aceea înăbușită în sine pentru a se încăiera cu indivizi la fel de tâmpiți încât să-l ațâțe.

Alex avea douăzeci de ani când mama i l-a trimis plocon pe Carlos ca să aibă grijă de el și să-i bage mințile în cap.

Acum Carlos e în armată și Alex urmează să se căsătorească în curând cu Brittany Ellis, fata cu care iese încă din liceu.

O asistentă medicală îşi vâră capul pe uşa salonului.

— Doamnă Fuentes, trebuie să veniţi să semnaţi nişte hârtii.

Imediat ce *mi'amá* iese din încăpere, Alex face un pas spre mine.

— De data asta ai avut noroc cu carul, zice. Dacă te mai prind vreodată că te caţeri singur pe munte, o să te bat de o să-ţi meargă fulgii.

— Da' n-a fost vina mea, Alex.

— La naiba! spune el acoperindu-şi ochii cu palmele de parcă l-ar durea capul. Parcă eşti Carlos.

— Nu sunt Carlos.

— Atunci nu te purta ca el. Peste două săptămâni mă însor. *Două săptămâni,* ai înţeles, Luis? N-am niciun chef ca înaintea nunţii unul din fraţii mei să cadă de pe o nenorocită de stâncă şi să crape.

— Nu era propriu-zis o stâncă, spun eu. Şi probabilitatea să fii muşcat de un şarpe într-o ascensiune de genul ăsta...

— Mai scuteşte-mă, îmi taie el vorba. N-am nevoie de statisticile tale, Luis. Am nevoie ca fraţii mei să fie prezenţi la nuntă.

Cinci fete, printre care Brooke şi Jamie, însoţite de trei alte amice de-ale lor, apar în pragul uşii. Toate poartă în braţe câte un balon pe care scrie *Să te faci repede bine!* Scot un hohot scurt de râs, în timp ce Alex se uită şocat la alaiul de fete care leagă acum baloanele de stinghia patului.

— Cum te mai simţi? mă-ntreabă Brooke.

— Ca naiba, îi răspund ridicându-mi ambele braţe în aer ca să-i arăt mâinile bandajate — una de la muşcătura de şarpe, cealaltă de la zdrelitul pielii când m-am agăţat de stâncă.

— Am venit ca să te ajutăm să te simți mai bine, mă anunță Jamie.

Îi arunc un zâmbet larg și zău, chiar mă simt ceva mai bine. Acum, că m-am convins că n-o să crap, totul pare în regulă.

— Și la ce anume v-ați gândit, fetelor?

Mi se pare că-l aud pe Alex cum pufnește în timp ce se îndepărtează, iar fetele îmi înconjoară patul.

— Nu vrei să te masez pe spate? îmi propune Angelica Muñoz cu o tentă de flirt în voce.

— Am luat niște prăjiturele de la patiseria din Pearl Street Mall, zice Brooke. Ai mâinile rănite, așa că o să-ți dau eu să mănânci.

— Nu pot să cred, mormăie Alex din spatele ei.

Angelica se face comodă și începe să-mi maseze spinarea, în timp ce Brooke scoate din pungă o prăjitură cu fulgi de ciocolată și o ridică spre gura mea.

Viitoarea mea cumnată intră în salon, cu tocurile înalte ale cizmelor bocănind pe podeaua spitalului și părul prins într-o coadă de cal blondă care îi cade pe spate. Vede anturajul și clatină din cap, derutată.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă ea pe Alex.

— Nu vrei să știi, îi răspunde fratele meu îndreptându-se spre ea.

— Alex m-a sunat și mi-a spus că ai avut un accident; era foarte speriat, mă informează Brittany.

Îmi ridic iarăși mâinile bandajate în aer.

— Așa e. Doare ca naiba, dar doctorul mi-a zis că n-o să mor din asta, îi răspund eu.

— Cred şi eu, zice ea. Dar nu ştiu dacă o să-ţi pice bine când maică-ta va intra în salon şi te va găsi înconjurat de un întreg harem. Ştii cât de protectoare e din fire, Luis.

— Dacă seamănă cu maică-mea, o să se enerveze rău, spune Angelica, adăugând apoi spre celelalte fete: Poate c-ar fi mai bine să plecăm.

Cu Angelica m-am prostit de câteva ori pe la nişte petreceri. Are părinţi mexicani şi înţelege despre ce e vorba. Celelalte fete habar n-au cât de pisăloage pot fi uneori mamele mexicane.

Le asigur pe fete că o să le trimit mesaje pe telefon imediat ce mâinile or să mi se vindece şi ele ies din salon chiar înainte ca *mi'amá* să se întoarcă.

— Cine a adus toate baloanele astea? întreabă ea. Fetele alea pe care le-am văzut pe hol?

— Îhî, răspund eu. Nişte colege de la şcoală, atâta tot.

N-are rost să intru în detalii şi să-i povestesc cum m-am hârjonit, la un moment sau altul, cu trei din cele cinci. Pentru că o să-nceapă iar să-mi ţină predici şi n-am chef de asta.

După o jumătate de oră, doctorul îmi dă drumul din spital, nu înainte de a o instrui pe mama cum să-mi schimbe bandajele de la mâini acasă.

— Nu eşti invincibil, ca să ştii, zice Alex după ce Brittany şi *mi'amá* ies din salon. Nimeni nu e. Ar trebui să nu uiţi asta.

— Ştiu.

Mă împunge cu degetul în piept şi se aşază în drumul meu.

— Ascultă ce-ţi zic, Luis, pentru că ştiu foarte bine ce-a fost în capul tău când te-ai apucat să escaladezi de unul

singur și fără coardă de protecție stânca aia. Îți place adrenalina, îți place provocarea. Am un frate în armată și prietenul meu cel mai bune zace la trei metri sub pământ de mai bine de patru ani, așa că n-am de gând să stau deoparte și să mă uit cum frățiorul meu are *la tengo dura*[1] ori de câte ori flirtează cu pericolul.

— Iei viața prea în serios, îi spun strecurându-mă pe lângă el. Și nu mai sunt frățiorul tău, Alex, și nici atât de inocent pe cât mă crezi. Am aproape șaisprezece ani. Fata aia, Brooke, care mi-a adus prăjiturelele, o știi, nu? Ei bine, nici ea nu mai e inocentă. Vrei să-ți spun de unde știu?

Nu mă pot abține și rânjesc când îl văd pe Alex cum își astupă urechile.

— Nu vreau s-aud nimic, zice el. Da' crede-mă, ești mult prea tânăr pentru treburile astea. Îți jur însă că dacă lași vreo fată însărcinată, două mâini bandajate or să fie floare la ureche pe lângă ceea ce-o să-ți fac.

[1] Se excită (lb. spaniolă).

4

Nikki

Nu ştiu cât timp a trecut. De fiecare dată când mă sună cineva pe mobil şi văd că nu e Marco, ignor apelul. De fiecare dată când primesc un mesaj de la o prietenă, îl ignor.

Nu ştiu de când stau pe plajă şi plâng, şi nici nu-mi pasă. Îi spun bebeluşului pe care-l port în pântec să-mi dea putere, dar mă simt mai slăbită ca oricând.

Până ce aud o voce familiară.

— Nikki!

Îmi ridic privirea. E Kendall. Prietena mea cea mai bună încă de la grădiniţă, când ne îmbrăcam cu rochii identice pentru pozele de album şi pretindeam că suntem gemene, chiar dacă domnişoara Trudy ne atenţiona că minciuna nu făcea parte din „principiile de bază" ale educaţiei noastre. Habar n-aveam ce însemnau „principii de bază" pe vremea aia, când aveam patru ani, însă când domnişoara Trudy ne-a avertizat asupra lor cu vocea ei aspră, ne-am dat seama că o încurcaserăm.

N-apuc să zic nimic. Kendall îngenunchează lângă mine.

— Am auzit ce s-a întâmplat.

Chiar dacă o fi auzit că m-am despărțit de Marco, nu știe că s-ar putea să fi rămas însărcinată. Îmi îngrop fața în mâini.

— Nu-mi vine să cred.

— Știu, zice așezându-se lângă mine.

— A preferat banda în locul meu.

Îmi ridic privirea spre prietena mea. Are părul deschis la culoare și ochii căprui. Exact opusul meu.

— Mi-a spus că nici măcar nu sunt mexicancă de-adevăratelea.

Kendall clatină din cap și pufnește.

— Ce idiot!

Îmi trag nasul de câteva ori, apoi încerc să-mi șterg lacrimile.

— Cum ai aflat?

Se cutremură.

— Am încercat să te sun, ți-am trimis mesaje și, când am văzut că nu-mi răspunzi, i-am scris lui Marco și l-am întrebat unde ești. Și el mi-a spus.

— I-am zis că îl iubesc. Iar el mi-a răspuns c-ar fi mai bine să ieșim cu alții. Pe urmă m-a anunțat că e deja de ceva vreme în Latino Blood și că putem rămâne prieteni. *Fără obligații.* Ce zici ce porcărie? De parcă aș putea să-mi închid sentimentele ca pe un robinet.

Doar ce rostesc *prieteni* și *fără obligații* dintr-o suflare, și simt că mă ia cu leșin.

Kendall oftează.

— Știu că acum nu ți-e gândul la asta, dar o să vezi, o să găsești un alt băiat.

— Nu știu cum o să mă descurc cu asta fără ajutorul lui.

— Cu *asta*? Cum adică? mă-ntreabă ea mirată.

Mă uit la ea. E prietena mea cea mai bună şi am mai multă încredere în ea decât în oricine pe lumea asta.

— S-ar putea... să fi rămas însărcinată.

Privirea ei şocată, amestecată cu o doză substanţială de compătimire, e de ajuns să mă facă să izbucnesc din nou în plâns.

Îmi ia faţa în mâini şi îmi trage capul în sus, ca să mă uit în ochii ei.

— Totul o să fie bine, Nikki. O să te ajut eu. Ştii că te poţi baza pe mine, nu-i aşa?

Dau din cap în semn de încuviinţare. Păcat că n-am auzit vorbele astea din gura lui Marco.

— Cât ţi-a întârziat ciclul? mă întreabă.

— O săptămână şi jumătate.

— Ai făcut testul de sarcină?

Scutur din cap. Presupun că mi-am închipuit că, după ce aveam să-i spun totul lui Marco, aveam să mergem împreună să cumpărăm testul de la o farmacie dintr-un alt oraş, unde să nu ne recunoască nimeni.

Kendall mă trage în sus.

— Mai întâi o să mă duc să cumpăr testul. Şi pe urmă o să vedem ce-i de făcut. Ascultă, asta e situaţia şi n-ai cum s-o schimbi. Dar mai întâi trebuie să aflăm cum stai. Ai înţeles?

Adevărul e că-n clipa asta nu prea vreau să aflu cum stau. Ignoranţa e o binecuvântare, nu?

Rămân tăcută în timp ce Kendall mă duce cu maşina la o farmacie, apoi la ea acasă. Mă aşez pe marginea căzii de baie şi-mi rod nervoasă unghiile, iar ea citeşte instrucţiunile de pe ambalaj şi îmi întinde beţigaşul pe care ar trebui să urinez ca să aflu dacă am rămas gravidă cu Marco.

Mă holbez la beţigaş.

— Nu pot, îi spun lui Kendall. Trebuie... trebuie să-l mai văd măcar o dată pe Marco. Ca să-i spun totul, înainte de a face testul. E la petrecerea de la Malnatti. Dacă o să-l scot de acolo şi o să-i vorbesc, poate că o să rezolvăm lucrurile între noi.

— Nu... nu sunt sigură că e o idee bună.

— Trebuie neapărat să mă-ntâlnesc cu el astăzi, Kendall, zic eu uitându-mă în jos la beţigaş. Nu pot să fac asta fără el.

Ştiu cât de disperat sună ceea ce am zis. Dar n-am încotro, trebuie să aflu dacă pot face ceva ca să-l determin să se răzgândească în privinţa bandei Latino Blood..., a mea şi... a traficului de droguri.

Kendall se ridică în picioare.

— Eşti sigură că vrei să vorbeşti cu el în seara asta?

— Mda.

Simt că am atâtea să-i spun, doar c-am fost luată pe neaşteptate şi n-am apucat să îi mărturisesc prea multe. Când va afla cât de mult ţin la el, nu se poate să nu se răzgândească. Nu-mi pot imagina vreo fată care să îl iubească mai mult decât mine. Vâr beţigaşul înapoi în pungă şi îndes testul de sarcină în geantă.

— Atunci, hai să mergem, zice Kendall, împingându-mă la ea în cameră, unde începe să cotrobăie prin şifonier în căutarea unor haine potrivite pentru mine. Cred că ideea de a-l revedea acum pe Marco nu e deloc bună, dar dacă eşti hotărâtă, n-am cum să te opresc. Dar mai întâi o să am grijă să te faci să arăţi trăsnet, ca Marco să se cace pe el când o să dea cu ochii de tine.

În cele din urmă, alege pentru mine o pereche strâmtă de blugi şi un top de marcă pe care i l-a făcut cadou maică-sa, după ce a decis că nu-i vine bine. Ajungem la petrecere. Îmi ţin capul sus în timp ce străbat cortul mare şi alb din faţă de la Malnatti, cu Kendall alături.

Cercetez din ochi zona principală de distracţie. Pare că toată şcoala e prezentă şi sărbătoreşte venirea vacanţei de vară.

Cântă muzica.

Unii mănâncă.

Alţii dansează.

Mă uit după acea faţă familiară care îmi face inima s-o ia la goană de câte ori o văd.

Şi îl zăresc, într-un sfârşit... se giugiuleşte cu Mariana Castillo, într-un colţ al cortului. Mariana e una dintre acele fete dure şi drăguţe din Latino Blood de care mai toate elevele de la Liceul Fairfield se feresc. Marco o sărută în felul ăla care îmi e atât de cunoscut. Şi-i pipăie fundul, cu aceleaşi mâini cu care mi-a mângâiat corpul gol în urmă cu numai două zile.

Nu.

Închid ochii, cu speranţa că imaginea va dispărea. Dar, evident, nu se întâmplă aşa.

Îi deschid la loc şi abia acum observ că majoritatea bobocilor şi elevilor din anul doi se holbează la mine. Fetele din partea de nord a oraşului îmi aruncă priviri încărcate de milă, dar văd că cele mai multe fete latino din sud şoptesc între ele şi râd. Se bucură, încântate că Marco şi-a părăsit iubita cea bogată din partea de nord a Fairfieldului.

Îi spun lui Kendall să nu se ia după mine, mă răsucesc pe călcâie și ies în fugă din cort, și nu mă opresc decât după douăzeci de minute, când ajung acasă. O zbughesc în sus pe scări și mă încui la mine în cameră, perfect conștientă că m-am făcut de râs.

Scot testul de sarcină din buzunarul prevăzut cu fermoar al genții, apoi despachetez bețigașul. Răsuflu lung și încet. Asta e. *Momentul adevărului.*

Mă furișez spre baie, bucuroasă că restul familiei se uită la televizor, în camera de zi.

Urmez instrucțiunile și aștept nerăbdătoare rezultatul să apară, cu bețigașul în mână. Mă zgâiesc la ferestruica din plastic care îmi va spune ce soartă mă așteaptă și recapitulez în minte trei lucruri învățate astăzi de la Marco: băieții te mint în față ca să se culce cu tine, să nu te încrezi într-un băiat care îți spune „te iubesc" și să nu ieși niciodată cu un tip din cartierul de sud al Fairfieldului.

5
Luis

Au trecut două săptămâni de la incidentul cu şarpele şi iată-mă aici, îmbrăcat în smoching, la nunta fratelui meu. N-am crezut că voi trăi să-l văd pe Alex însurat. După cum n-am crezut nici c-o să mă-ntorc vreodată în Illinois. De data asta ne aflăm într-o casă particulară închiriată de pe Sheridan Road, în Winnetka. E la mai puţin de un sfert de oră distanţă de partea de sud a Fairfieldului, unde am locuit, dar pare pe cu totul altă lume.

— *Estás nervioso?*[1] îl întreb pe Alex, care se chinuie să-şi îndrepte papionul.

— *Estoy bien*[2], Luis. Doar că porcăria asta nu vrea să stea dreaptă, mormăie Alex, apoi trage bucata de material de sub gulerul alb apretat şi o aruncă pe jos, înainte de a-şi trece degetele prin păr, a ofta din greu şi a se uita la mine. Cum naiba ai făcut de ţi-ai legat cravata ca să nu arate de parcă ar fi făcut-o un copil?

---

[1] Ai emoţii? (lb. spaniolă).

[2] Sunt bine (lb. spaniolă).

Scot o bucată de hârtie îndoită din buzunarul de la spate al pantalonilor de smoching închiriați cu această ocazie, fără să iau în seamă durerea care îmi săgetează mâna.

— Am printat instrucțiunile de pe internet, îi spun plin de mândrie, fluturând coala de hârtie în aer.

— Ce mai tocilar ești, Luis, ciripește fratele nostru Carlos în timp ce se apropie de noi dinspre partea opusă a sălii și înșfacă hârtia din mâna mea.

Carlos nu a avut de ce să-și facă griji cu închirierea unui smoching pentru că e îmbrăcat în uniforma militară de gală. Din felul cum o poartă, drept ca un brad și țanțoș, îmi dau seama că se făleşte că e în armată în loc de banda în care fusese racolat în Mexic, pe vremea când locuia acolo împreună cu mine și cu *mamá*.

— Poftim, zice Carlos și îndeasă papionul și hârtia în mâna lui Alex. Doar nu vrei să-ți lași mireasa să te-aștepte în fața altarului. Poate că o să se hotărască să te lase baltă și să se mărite în schimb cu un tip alb și cu un portofoliu de investiții.

— Ce faci? Încerci să mă enervezi? zice Alex împingându-l pe Carlos și râzând la vederea cutiuței transparente din plastic cu un trandafir roșu înăuntru de prins la butonieră.

Carlos dă din cap.

— *Estoy tratando.*[1] N-am avut timp să-ți cumpăr niciun cadou. De nouă luni sunt încartiruit. *No puedo parar.*[2]

Dau să mă ofer să-i leg papionul lui Alex, când *mi'amá* intră în sală.

[1] Mă străduiesc (lb. spaniolă).

[2] Nu pot să plec de acolo (lb. spaniolă).

— Ce faceţi voi aici, băieţi? ne ia ea la rost, de parc-am fi şi acum nişte puşti obraznici.

— Ne certăm, răspunde Carlos pragmatic.

— Nu-i timp pentru prostii dintr-astea.

Carlos o sărută pe obraz.

— Un Fuentes găseşte întotdeauna timp de ceartă.

Mama se încruntă la el, apoi îşi ridică ochii în tavan.

— *Dios mio ayúdame.*[1]

Ia papionul lui Alex şi i-l înfăşoară în jurul gâtului. Îl leagă în mai puţin de treizeci de secunde, ca o adevărată profesionistă.

— Mersi, mamă, zice Alex.

După ce termină, mama se uită în sus la el şi îi cuprinde faţa în palme.

— Cel mai mare *hijo*[2] al meu se însoară. Tatăl tău ar fi tare mândru de tine, Alejandro. Ai absolvit colegiul şi uite, acum te căsătoreşti. Atâta doar.... să nu uiţi niciodată de unde ai plecat. *Me estiendes?*[3]

— Promit, o asigură Alex.

Mi'amá îi prinde floarea de reverul hainei, face un pas în spate şi ne priveşte pe toţi trei. Îşi duce mâna la inimă şi ochii i se umezesc.

— Băieţii mei au crescut mari.

— Nu plânge, mamă, îi zice Alex.

— Nu plâng, minte ea în timp ce o lacrimă îi scapă din colţul ochiului şi se prelinge pe obraz.

O şterge iute, se îndreaptă de spate şi se apropie de uşă.

---

[1] Dumnezeu să m-ajute (lb. spaniolă).

[2] Fiu (lb. spaniolă).

[3] Ai înţeles? (lb. spaniolă).

— Carlos și Luis, strângeți-i pe ceilalți cavaleri de onoare și puneți-i să se alinieze frumos, zice uitându-se apoi spre Alex. Și tu, Alejandro, grăbește-te cu îmbrăcatul. Trebuie să înceapă slujba.

Închide ușa în urma ei, lăsându-ne singuri.

Îl văd pe Alex cum se duce către fereastra care dă spre Lacul Michigan. Scaunele de pe plaja privată sunt ocupate de invitații care îi așteaptă pe el și pe mireasă.

— Nu pot s-o fac, spune el.

Fac un pas în față. Cred că n-am auzit bine. Sper că glumește.

Dar nu.

Mă uit la ceasul de pe perete.

— Hm, Alex, sper că-ți dai seama că slujba trebuie să-nceapă în zece minute, nu? îl întreb.

— Lasă că mă ocup eu, intervine Carlos preluând controlul și cuprinzându-i umerii lui Alex cu brațele. Ia spune, ai înșelat-o cumva pe Brittany?

Alex clatină din cap.

— Te-ai amorezat de o altă fată?

Altă negare.

Carlos se îndepărtează de Alex și își încrucișează brațele la piept.

— Atunci o s-o faci. Nu m-am zbătut atâta să obțin permisia și n-am zburat tocmai până la Chicago ca tu să contramandezi nunta, Alex. În plus, o iubești pe *gringa*[1] asta și i-ai promis c-o iei de soție după ce terminați colegiul. Ai făcut un jurământ. N-ai loc de întoarcere.

[1] *Gringo, gringa* – nume dat persoanelor de rasă albă (argou mexican).

— Ce naiba se întâmplă, Alex? întreb eu complet nedumerit.

Oftează din greu.

— Nu i-am spus lui Brit că la sfârşitul verii va trebui să ne mutăm înapoi la Chicago.

Familia noastră locuieşte în Colorado de aproape trei ani. Mutatul înapoi aici n-o să-i convină deloc lui Brittany.

— Cum adică *trebuie să ne mutăm înapoi la Chicago*?

— E o poveste lungă. Părinţii lui Brit vor renunţa la custodia lui Shelley în favoarea statului Illinois. Ea are douăzeci şi unu de ani şi poate solicita ca statul să-i subvenţioneze îngrijirea medicală. Asta înseamnă că va fi mutată de la Sunny Acres aici. Brit n-a aflat încă. Şi nici nu ştie că am aplicat la Universitatea Northwestern şi c-am fost acceptat.

— Vrei să zici că nu i-ai spus nimic? întreabă Carlos. Omule, acu' chiar c-ai îmbulinat-o.

Alex se freacă la ceafă şi se înfioară.

— Nici măcar nu i-am spus c-am aplicat la Northwestern. Ea crede c-o să rămânem în Boulder după nuntă.

Ştiu foarte bine că viitoarea mea cumnată nu vrea să se întoarcă în Illinois. Am auzit-o spunând cât de teamă i-ar fi să revină în locul unde Alex a fost împuşcat şi aproape omorât în bătaie când a vrut să iasă din Latino Blood. Alex a insistat că totul e acum OK, că banda s-a spart în mai multe grupuri mici şi că noul şef, Chuy Soto, e la puşcărie. Iar noi am asigurat-o că Alex nu e vizat, numai că Brittany a rămas sceptică.

Mai ştiu că Alex a convins-o cu greu să facă nunta aici. Presupun că a acceptat în cele din urmă doar pentru că a sperat că părinţii ei vor veni la ceremonie — în ciuda urii pe care o au faţă de fratele meu.

Îl urăsc pentru că e mexican.

Și pentru că e sărac.

Și pentru c-a fost într-o bandă.

Alex încă se zbate ca s-o scoată la capăt cu banii și de asta părinții lui Brittany nu îl consideră o partidă bună pentru fiica lor. Ea vine dintr-o familie albă, bogată și cu nasul pe sus. Trebuie să recunosc că taică-său a încercat totuși să-l cunoască mai bine pe Alex. Cu ceva vreme în urmă, s-a dus în vizită la Boulder și atunci l-a invitat pe Alex să joace golf cu el. O idee proastă. Fratele meu nu-i genul care să joace golf. O singură privire dacă arunci la vechile lui tatuaje de gangster, și-ți dai seama.

Părinții lui Brittany n-au apărut la nuntă. Sau cel puțin nu deocamdată. Brittany speră ca tatăl ei să o conducă la altar, dar și-a făcut și un plan de rezervă, să fie însoțită de doctorul Westford, tatăl iubitei lui Carlos. Oricum ar fi, la altar o s-o aștepte Alex.

Îl văd pe fratele meu cel mai mare ridicând din umeri în haina lui de smoching neagră și îndreptându-se spre ușă.

— Un lucru vreau să-mi promiteți. Dacă în noaptea asta Brit mă dă afară din cameră, lăsați-mă să dorm cu unul din voi.

— Îmi pare rău, omule, zice Carlos. N-am văzut-o pe Kiara de nouă luni. N-am de gând să-mi împart camera de hotel cu nimeni altcineva decât cu ea. În plus, mireasa ta virgină nu va accepta să nu vă consumați căsătoria în noaptea nunții.

Alex își dă ochii peste cap. Sunt convins că au ajuns la stadiul ăsta în relația lor cu mulți ani în urmă. Chestie pe care o știe și Carlos, mai mult ca sigur.

— Trebuie să-i spui, zic eu. Înainte de nuntă.

— Nu mai e timp, intervine Carlos amuzat la culme. Frumos din partea ta, Alex, să-ţi începi căsnicia cu minciuni şi înşelătorii. Eşti eroul meu, frate.

Îl bate pe umăr.

— *Cállate*[1], Carlos. O să-i spun.

— Înainte sau după ceremonie? întreb eu.

Pe fereastra deschisă pătrund acum acordurile muzicii de harpă.

Ne uităm unii la alţii.

Ştim că de azi începând lucrurile se vor schimba definitiv în familia noastră.

— Ei bine, asta e, fraţilor, zice Alex deschizând uşa.

Se opreşte brusc şi îşi înclină capul.

— Ce n-aş da ca Paco să fie şi el aici, şopteşte el.

Paco a fost prietenul cel mai bun al lui Alex. A murit când era, ca şi Alex, în ultimul an de liceu. Fratele meu nu şi-a revenit nici acum de pe urma morţii lui.

— Da, şi eu aş vrea, zic eu făcându-mi cruce şi amintindu-mi de unicul tip pe care l-am tratat ca pe un membru onorific al familiei Fuentes.

— Mda, spune Carlos. Dar Paco e aici. Ştiţi bine că se uită la noi de sus din cer.

Alex dă din cap a încuviinţare şi se îndreaptă apoi de spate. Dacă n-ar fi fost Paco, nu s-ar afla aici. Ar fi şi el tot într-un coşciug.

Fraţii mei nu ştiu că am aflat cum a murit Paco. A fost împuşcat de Hector Martinez, şeful Latino Blood la vremea aia. Tot Hector l-a ucis şi pe tata şi a tras şi în Alex. Hector a fost duşmanul familiei mele. Aş fi avut cu totul altă viaţă dacă

[1] Tacă-ţi fleanca (lb. spaniolă).

dușmanul ăsta n-ar fi fost deja mort, pentru că mi-aș fi dedicat-o răzbunării.

Aveam unsprezece ani când am aflat cine l-a ucis pe *papá*. S-a întâmplat când Alex avea șase ani și mama era însărcinată cu mine. Mi-am înăbușit dorința de răzbunare, pe care o simțeam ca un foc arzând în mine, asta până în urmă cu câțiva ani, când moartea lui Hector ne-a scăpat de griji.

Doar gândul la Hector Martinez mă face să iau foc. Răsuflu adânc și îi urmez pe Alex și pe Carlos pe acordurile imnului religios. Ne postăm lângă preot, împreună cu ceilalți invitați, și pentru moment uit de trecut.

— Alex, ai luat monedele? întreabă Carlos.

Este vorba despre cele treisprezece monede de aur — *arras* — pe care Alex i le va dărui lui Brittany ca simbol al încrederii pe care o are în ea. Monedele au fost transmise din generație în generație, de la bunicii mei la părinți, ceea ce-i un lucru bun, pentru că altfel Alex nu și le-ar fi putut permite. Nu va fi o nuntă tradițională mexicană fiindcă Brittany nu e *mexicana*, dar ceremonia va cuprinde câteva tradiții din țara mea.

Alex își pipăie buzunarul.

— Fir-ar să fie. Le-am uitat în sală.

— Mă duc eu să le aduc, mă ofer și pornesc înapoi spre garderobul improvizat.

— Grăbește-te, îi aud pe Carlos și pe Alex strigând în urma mea.

Împing ușa garderobului și mă pomenesc zgâindu-mă la o fată, cam de vârsta mea, care se uită pe fereastră. Are o rochie albă ce contrastează cu pielea de culoarea mierii și la vederea ei rămân încremenit. E al naibii de sexy, cu părul ăla negru căzându-i în valuri pe spate și o față ca de înger. E unul din

invitaţii la nuntă, asta-i clar, dar eu n-am mai văzut-o. Pentru că, dac-aş fi întâlnit-o, mi-aş fi amintit cu siguranţă.

Îi arunc un zâmbet cuceritor.

— *Hola! Yo soy Luis. Quieres charlar conmigo?*[1]

Nu răspunde.

Arăt spre uşă.

— Ăăă... *la boda va a empezar*[2], zic eu, dar din felul cum îşi dă ochii peste cap mi-e clar că nu îi pasă.

— Vorbeşte englezeşte, tipule, spune ea. Doar nu suntem în Mexic.

Uau! O *chica*[3] înţepată.

— Scuze. M-am gândit că poate eşti mexicancă.

— Sunt *americancă*, mă pune ea la punct fluturând în aer un celular ultimul răcnet. Şi, după cum bine vezi, vorbesc la telefon. E o conversaţie privată. Aşa că, dacă nu te superi...

Îmi simt colţul gurii zvâcnind. O zice ea că-i sută la sută americancă, dar pariez pe testiculul meu stâng că prin venele alea năbădăioase curge ceva sânge mexican.

Înşfac cele treisprezece *arras* şi surâd.

— Păstrează-mi şi mie un dans la petrecere, *mi chava*[4], zic.

Închide telefonul şi mă măsoară din priviri pufnind dispreţuitor.

— Hm, eşti unul din tipii ăia care flirtează şi zâmbesc ca să se dea pe lângă fete şi pe urmă le lasă baltă când le e lumea mai dragă.

---

[1] Bună, sunt Luis. Vrei să vorbeşti cu mine? (lb. spaniolă).

[2] Nunta stă să înceapă (lb. spaniolă).

[3] Fătucă, fetiţă (lb. spaniolă).

[4] *Chava* — fată; aici cu sensul de „draga mea" (argou mexican).

— A, înțeleg c-ai auzit de mine, replic eu, apoi îi fac cu ochiul.

Dă să iasă, țâfnoasă, însă întind mâna s-o opresc.

— Hei, glumesc. Nu lua viața prea în serios.

Îngeraşul îşi vâră fața în mine. Vrea să mă intimideze, dar nu reuşeşte decât să mă excite şi mai tare.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui să nu iau viața în serios? Nu ştii nimic despre mine.

Nu prea mă dau în vânt după fetele astea cu atitudine. Am cunoscut destule la viața mea ca să ştiu că tipele *muy creídas*[1] nu prea merită, pentru că sunt o pacoste. Cu toate astea, mă intrigă, recunosc. Cred că-i o chestie moştenită în neamul Fuentes, ca băieții să se încurce cu fete care stau cu nasul pe sus.

— Luis, nunta întârzie din cauza ta, strigă *mi'amá* tare de pe hol.

Intră în cameră şi ridică din sprâncene la vederea mea, care stau atât de aproape de îngeraş încât dacă m-aş apleca un pic în față, aş putea s-o sărut.

— Ce se întâmplă aici? întreabă mama, de parcă ne-ar fi prins gata-gata să trecem la fapte şi numai sosirea ei ne-ar fi împiedicat.

— Da, chiar aşa, ce se întâmplă aici? o iau şi eu, deliberat, la rost pe față.

Ea ridică telefonul mobil şi ni-l arată.

— Eram în toiul unei conversații, când *el* a intrat aici şi s-a dăt la mine.

— *El* e fiul meu. Iar tu eşti..., zice *mamá* îngustându-şi ochii.

[1] Foarte înțepate (lb. spaniolă).

Dumnezeule! O să o ia la întrebări pe fată. Şi nu-i deloc plăcut când mama îşi pune în cap să smulgă informaţii de la careva.

— Nikki Cruz, răspunde fata cu mândrie. Tata l-a operat pe Alex.

Aiurea, cică nu e mexicancă. În venele îngeraşului ăstuia pulsează mai mult decât un strop de sânge roşu, alb şi albastru. Doctorul Cruz a fost cel care a scos glonţul din umărul lui Alex la spital, după ce a fost împuşcat, acum câţiva ani. Şi după aceea a păstrat legătura cu el şi l-a monitorizat.

Mamá dă din cap şi o măsoară pe Nikki Cruz — fiica chirurgului — din cap până-n picioare.

— O să înceapă nunta. *Ándale*[1], Luis.

Înainte să plec, mă uit furiş la Nikki şi-i fac cu ochiul/dau din cap cât pot eu mai arogant, ca să scot la iveală tot ce-i mai latino în mine.

Îmi arată degetul. Nu ca să mă amuze, deşi ăsta e efectul.

Abia aştept să-nceapă recepţia de nuntă a lui Alex. Asemenea celor doi fraţi mai mari ai mei, nu mă dau niciodată în lături de la o provocare şi Nikki Cruz, sunt convins, nu-i genul care cedează uşor. Până la sfârşitul serii pun pariu c-o s-o conving să fie viitoarea mea iubită — mă rog, până ce o să mă-ntorc în Colorado.

[1] Să mergem (lb. spaniolă).

6
Nikki

Îl urmăresc pe Luis cum iese împreună cu mama lui, ţinându-şi sus moaca aia arogantă. Tocmai eram pe punctul să termin conversaţia cu Kendall când a intrat în cameră şi la vederea lui am îngheţat. Pentru o clipă mi s-a părut că-i Marco. Sunt cam de aceeaşi înălţime, vârstă şi înfăţişare.

Când Luis mi-a zâmbit şi am simţit fiorul atracţiei, am intrat în panică. Nu-mi permit să las garda jos, iar un tip ca Luis e la fel de periculos ca Marco. Îmi dau seama de asta după felul cum surâde. Arată destul de inocent, dar nu mă păcăleşte el pe mine. Poate pe alte fete, dar nu pe mine.

Au trecut două săptămâni de când Marco şi cu mine ne-am despărţit şi suferinţa e la fel de intensă ca în momentul când a plecat şi m-a lăsat singură pe plajă. Nu vreau să mă mai simt niciodată aşa de disperată şi distrusă ca în seara aia. Dacă ura şi comportamentul de căţea sunt un mijloc de apărare, atunci n-am să mă dau în lături să le folosesc.

Mă-ntorc în locul unde se ţine ceremonia, păşind ţanţoş. Se aude muzică. Mă grăbesc să-mi ocup locul între mama şi fratele meu mai mic, Ben. Ben stă prăbuşit pe un scaun, supărat că mama şi tata nu l-au lăsat să se distreze cu jocul video

pe care l-a luat cu el. E nevoit să stea acolo nemişcat, plictisit ca toţi ceilalţi băieţi de doisprezece ani.

Părinţii mei şi Ben nu ştiu că m-am despărţit de Marco. N-am vrut să le spun. N-am vrut ca mama şi cu tata să jubileze şi să mă avertizeze *Ţi-am spus eu*. Lui Ben nu i-ar păsa, sunt sigură, având în vedere că abia dacă a schimbat două vorbe cu Marco în toată perioada aia cât am fost împreună.

Dacă părinţii mei ar avea un cuvânt de spus, probabil c-ar prefera o nuntă aranjată pentru mine, pentru că mă vor cuplată cu un băiat drăguţ, provenit dintr-o „familie bună". Ultimul lucru pe care mi-l doresc pe lume e ca ei să-mi aleagă prietenul sau, Doamne fereşte, viitorul soţ.

Ben nu are încă o prietenă. Deocamdată a fost scutit de sfaturile părinteşti în legătură cu viaţa amoroasă, pentru simplul motiv că nu are aşa ceva — asta dacă nu e s-o punem la socoteală pe Prinţesa Amotoka din jocul lui video. Care, evident, nu e o prinţesă adevărată.

Arunc o privire în faţă, spre locul unde stă Luis, alături de ceilalţi cavaleri de onoare. Privirile ni se întâlnesc pentru o fracţiune de secundă şi el îmi face cu ochiul şi-mi aruncă un zâmbet criminal de sexy. Mă uit în jos şi-mi fac de lucru cu o aţă ieşită din tivul rochiei. Mi s-a făcut greaţă.

Chiar în spatele meu aud o fată şoptind tare:

— O, Doamne! Îl vezi pe tipu' ăla hot cu părul vopsit în şuviţe? O, Doamne! Cine o fi?

Dacă mai zice o dată *O, Doamne*, o să mă-ntorc şi-o s-o plesnesc peste faţă.

— E Luis, fratele lui Alex, îi explică cineva fetei care repetă în neştire *O, Doamne*.

— Cred că tocmai mi-a făcut cu ochiul, chiţăie tipa.

Nu intervin ca să le spun că presupun că mie mi-a făcut Luis cu ochiul. Mă forțez să nu-l iau în seamă și mă concentrez pe mire și mireasă. Mă enervează că mi-e atât de greu să nu mă holbez la el. Ce porcărie!

Ceremonia e la fel ca toate slujbele de nuntă ținute la asfințit pe o plajă. OK, recunosc că decorul e superb, numai că plaja îmi creează o senzație neplăcută. Am crezut că avea o semnificație specială pentru mine și Marco, numai că mă înșelasem. Faptul că mă aflu acum aici, cu Lacul Michigan în fundal, nu face decât să-mi amintească de despărțirea noastră.

Mireasa, Brittany, se pregătește să pornească spre altar, însă ezită și se uită în jur nervoasă, înainte de a lua brațul unui bărbat mai vârstnic care o va conduce.

— Biata fată. Părinții ei nu au venit la nuntă, îmi șoptește mama.

— De ce? întreb eu.

Mama ridică din umeri.

— Nu știu. Dar le-am auzit discutând despre asta înaintea ceremoniei pe câteva dintre domnișoarele de onoare.

Brittany pășește spre altar. Arată de parcă tocmai a descins din paginile unei reviste de nunți cu rochii concepute de designeri celebri. Mirele, Alex, nu-și poate lua ochii de la ea.

De cum deschide preotul cartea de rugăciuni, nu mă pot abține și-i arunc o privire lui Luis. Îl ascultă cu atenție pe preot și dintr-odată văd că are întipărită pe față o expresie serioasă și îngrijorată. Mă-ntreb de ce, asta până când...

— Nu puteți să vă căsătoriți, rostește Luis.

Un murmur confuz se ridică din grupul de invitați. Toată lumea e șocată.

Aha, chestia devine interesantă.

Alex îşi acoperă ochii cu mâinile.

— Ce faci, Luis?

Luis face un pas în faţă.

— Alex…, spune-i. Nu poţi să-ţi începi căsnicia cu o minciună.

Brittany, care a rămas cu gura căscată de când a intervenit Luis, îşi ridică acum vălul de pe faţă şi îşi încruntă sprâncenele perfect pensate.

— Despre ce e vorba?

E mai albă la faţă decât rochia, dacă aşa ceva e posibil. Sper ca preotul sau domnişoara de onoare, care pare gata să sară la gâtul lui Alex, o va prinde în braţe în caz că leşină.

— Nu-i nimic, răspunde Alex. Vorbim mai încolo, *chica*. Nu e nimic grav.

— Ia mai scuteşte-mă cu *chica*, Alex, i-o trânteşte mireasa.

— Cred c-o să-l pocnească, murmură Ben, distrându-se la culme.

Mireasa nu se dă bătută. Poate că tocmai a descoperit că povestea aia cu au-trăit-fericiţi-până-la-adânci-bătrâneţi nu e decât o iluzie.

— Ba e suficient de grav, dacă Luis a oprit nunta, argumentează ea.

— Bine, dar e ridicol, mârâie Alex.

Bolboroseşte ceva către cavalerul de onoare, care pare mai degrabă amuzat decât speriat.

Mă simt de parc-aş fi sora lui Brittany, cu toate că ea nu e conştientă de asta.

Mama lui Alex, care stă în primul rând, își ține capul plecat, ca și cum ar urmări pe jos o furnică, lucrul cel mai interesant de pe lume. Am senzația că tocmai și-a făcut cruce. Când își ridică privirea, ochii ei aruncă săgeți în direcția lui Alex și Luis.

Alex nu are unde să fugă, decât spre Lacul Michigan, așa încât spune:

— O să ne mutăm înapoi aici.

Brittany clipește de câteva ori din gene. Își lasă capul să cadă pe umăr, de parcă n-ar fi auzit bine.

— Aici? Adică unde? În Chicago?

Tot ce-mi trece prin minte e *Of, Alex, de data asta chiar c-ai încurcat-o.* Mă uit în jur la ceilalți invitați care urmăresc și ei drama ce se desfășoară sub ochii lor și zăresc cu două rânduri mai în față niște fete care nu par prea supărate de turnura pe care au luat-o evenimentele. Îmi închipui că-l plac pe Alex și că n-ar fi deloc dezamăgite dacă el ar rămâne burlac. Sunt sigură că fata care îl invoca atât de des pe Dumnezeu și care stă în spatele meu e și ea disponibilă, cu toate că Alex e probabil prea în vârstă pentru ea.

Brittany se îndepărtează de Alex.

— Și nu mi-ai spus până acum pentru că...

— Pentru că ai fost atât de ocupată cu pregătirile de nuntă și cu învățatul pentru examenele finale și, sincer să fiu, mi-a fost teamă să nu te răzgândești.

— Deci să-nțeleg că părerea mea nu contează? Cu sora mea cum rămâne? întreabă Brittany arătând spre o fată într-un cărucior cu rotile care stă lângă domnișoara de onoare. N-am de gând s-o abandonez pe Shelley în Colorado.

— N-aţi vrea să facem o pauză ca să vă retrageţi undeva să discutaţi problema în particular? propune preotul bulversat.

— Nu, mârâie Brittany. Nu mă duc nicăieri cu *el*.

— E nunta ta, îi aminteşte preotul. Adică...

Se uită în jos la Biblia pe care o ţine în mână, de parcă ar putea găsi în ea răspunsul de care cuplul ar avea nevoie pentru a-şi rezolva problema.

— Hai să ne căsătorim şi-o să discutăm mai încolo, zice Alex. O să vezi, ai să-mi dai dreptate când o să-ţi explic toate amănuntele.

— Se presupune că suntem o echipă şi că împreună luăm deciziile, Alex. Minciuna e motiv de despărţire.

Da! În sfârşit a înţeles. A înţeles că tipul a mințit-o. Băieţii mint mereu. Îmi vine să strig *Dă-i papucii cât mai ai timp*, dar mă abţin.

— Nu te-am mințit, *chica*. Doar am amânat să-ţi spun. Nu e motiv să ne despărţim.

Brittany îşi încrucişează braţele la piept.

— Poate că eu sunt de altă părere.

— Mărită-te cu mine, Brittany. Ştii că tot aici o s-ajungem, mai devreme sau mai târziu. Shelley o să rămână cu noi, îţi promit. Tocmai despre asta e vorba — să rămânem împreună.

Se apropie de ea. Fără să mai rostească o vorbă, o trage spre el şi o sărută cu buzele, cu limba şi... am impresia c-am auzit nişte oftaturi venind dinspre invitaţi. Nimeni nu-şi poate lua ochii de la sărutul acela senzual şi plin de pasiune.

Nu te lăsa păcălită! îmi vine iar să strig, deşi îmi dau seama că n-ar avea niciun rost. Buchetul de mireasă cade pe jos în timp ce ea îşi înfăşoară braţele în jurul gâtului lui.

Mă uit spre fata din spatele meu, cea care repetase *O, Doamne*. Urmăreşte, visând cu ochii deschişi, îmbrăţişarea mirilor. Toate fetele fac la fel. Îmi imaginez cum rotiţele li se învârt în cap: se gândesc dacă vor avea parte şi ele de aceeaşi chimie cu iubiţii/soţii lor. Păstrez ideea în minte şi mă uit la Luis.

Mă priveşte drept în ochi şi un val de panică mă cuprinde. Ce dacă există o anumită chimie între noi? Chimia nu-i transformă în chip miraculos pe băieţii răi în băieţi buni.

— Sunt foarte supărată pe tine că mi-ai ascuns ceva atât de important, îi zice Brittany lui Alex, deşi se vede că acum, după sărut, nu mai e atât de convinsă.

— Ştiu, răspunde Alex. Îţi jur, nu mai am alte secrete.

— Bine, dar în schimb am eu, spune ea. Dacă tot ne-am apucat să ne dezvăluim secretele, aş face bine să ţi-l spun şi eu pe al meu.

Se uită în jos şi-şi aşază mâna pe burtă. Când îşi ridică privirea, ochii îi sunt umezi.

— Sunt însărcinată, Alex.

Stomacul meu se revoltă în chip de răspuns.

7

Luis

Atunci când m-am opus căsătoriei, n-am prevăzut că totul se va transforma într-un circ. N-am vrut decât ca Alex să-i spună adevărul lui Brittany.

Ei, asta e.

N-am ştiut că viitoarea mea cumnată e însărcinată. Omule, s-o fi văzut pe mama când Brit ne-a dat vestea — a reacţionat tipic pentru ea, s-a înroşit ca focul.

Mă bucur că totul s-a terminat totuşi cu bine. Brittany a zis „da", fratele meu a zis şi el „da", ea nu i-a aruncat monedele în faţă şi Brittany Ellis e acum Brittany Fuentes.

Alex o să fie tată..., pe bune, nu-mi vine să cred. E inimaginabil. După şocul iniţial, Alex nu s-a oprit din zâmbit şi la un moment dat chiar a îngenuncheat şi a sărutat-o pe Brittany pe burtă, peste rochia de mireasă.

Mă uit de-a curmezişul sălii — toată lumea dansează pe ringul scăldat în lumina lunii, distrându-se pe cinste.

Mi'amá se apropie de mine. E tot îmbujorată, dar nu-mi dau seama dacă-i de la vestea că va fi bunică, de la păhăruţele de tequila pe care l-am văzut pe vărul meu Jorge cum i le

toarnă, ori de la faptul că tocmai a realizat că și-a căsătorit unul din cei trei copii.

Am dansat deja cu toate verișoarele, de cel puțin două ori cu fiecare. Și cu prietenele lui Brittany care au venit neînsoțite la nuntă. Una dintre ele era în mod cert plecată după pradă, din moment ce m-a prins de fund în timpul dansului. Am impresia că face parte din frăția în care e Brittany. Nu știe că n-am decât cincisprezece ani — altfel nu m-ar fi întrebat în ce frăție sunt.

Mă uit la Nikki Cruz, singura persoană care pare că nu se distrează.

Stă singură la o masă. Jur că puicuța asta pare că s-ar simți mai bine dând un examen decât la nuntă.

Mă-ndrept spre ea.

— Poate c-ar trebui să mai zâmbești și tu nițel, îi zic. E o nuntă, să știi.

Se uită în sus la mine cu ochii ăia ai ei care par făcuți, pe bune, din mătase brună. Afară s-a întunecat, dar luminile lămpilor îi fac să strălucească.

— Zâmbetul e supraestimat, spune.

— Cum ai putea să știi dacă nu-ncerci? o întreb luând scaunul de lângă ea și încălecându-l. Hai să te văd.

— Pleacă de-aici.

E supărată și nu vrea cu niciun chip să se distreze.

Îmi sprijin brațele de rezemătoarea scaunului.

— Știai că zâmbetul reduce nivelul hormonilor de stres, ca efedrina și dopamina? Pe bune, chiar și zâmbetul fals. Haide, te rog, încearcă.

Mă ignoră, așa că-mi fac palmele căuș și m-apuc să fac ceva ce n-am mai făcut de ani de zile — să imit animale.

Încep cu un behăit de oaie şi termin cu un muget de vacă impresionant. În clasa a cincea, fetele cădeau pe spate când le demonstram talentele mele. Se strângeau toate în jurul meu ca să le amuz, şi eu exact asta îmi doream pe atunci. Băieţii care nu ştiau să le distreze nu erau băgaţi în seamă. Iar eu am fost genul de puşti căruia nu-i plăcea să fie ignorat.

De fapt, nici acum nu-mi place.

Mă uit la Nikki în timp ce scot sunetele alea de animale, dar nu obţin nicio reacţie din partea ei. *Nada.*[1]

Până ce mă măsoară din cap până-n picioare, de parc-aş fi o fiinţă venită de pe altă lume.

— Pe bune?

— Pe bune, *mi chava.*

Mă ridic şi-i întind mâna.

— Hai să dansăm.

Îmi vede juliturile de pe mână şi se cutremură.

— Ce-ai păţit?

— E o poveste lungă, cu mine şi un şarpe. Şarpele a ieşit învingător.

E limpede că nu mă crede.

— De ce nu dansezi cu fata aia de-acolo? zice arătând spre o fată care mi-a fost prezentată sub numele de Yvette.

E una dintre verişoarele unei mătuşi de-a lui Brittany sau cam aşa ceva. E vopsită blond şi bronzată artificial. Brittany mi-a spus că face parte din echipa de înot a şcolii şi că anul trecut a câştigat campionatul statului la cursa de două sute metri liber. Are un corp mişto, dar nu e genul meu.

— Vrei să dansez şi cu alte fete în afară de tine?

[1] Nimic (lb. spaniolă).

— Da, zice înălțându-și năsucul ăla drăguț în aer ca o prințesă.

Ridic din umeri.

— Cum vrei!

Mă rog. Dacă asta vrea, n-are decât să stea acolo singură și să-și plângă de milă. Mă uit spre ringul de dans. Mătușă-mea Rosalita, care cântărește vreo sută cincizeci de kile, îmi face semn. Ultima dată când am dansat cu ea m-a călcat pe picior și aproape că mi-a zdrobit oasele.

Mă pregătesc să plec și să o las pe Nikki să se scalde în propria nefericire, când Alex apare lângă mine și mă bate pe umăr. E însoțit de doctorul Cruz, tatăl lui Nikki.

— Alex mi-a spus că vrei să aplici la Purdue, ca să studiezi ingineria aeronautică după ce termini liceul, zice doctorul Cruz cu o ușoară urmă de accent în glas.

Mă ridic.

— Da, domnule.

— Bravo. Mă bucur să aud că le calci pe urme fraților tăi mai mari și că muncești mult.

— Da, și eu mă bucur, spune doamna din spatele lui, evident, mama lui Nikki. E admirabil. Băieții determinați și ambițioși ajung departe în viață.

Cred c-o aud pe Nikki pufnind din nas la laudele părinților ei.

Doctorul Cruz o mângâie pe Nikki pe creștet.

— Văd că ai cunoscut-o pe fiica noastră Nikki.

— Sigur. Am invitat-o la dans, dar...

Doctorul Cruz aproape că o trage pe Nikki de pe scaun.

— Du-te și dansează cu Luis.

— Nu mă simt prea bine, bolborosește ea.

— Zău aşa, scumpo. Măcar prefă-te că te distrezi.

— Nu vreau să mă distrez şi nici să mă prefac, tati.

— Nu fi nepoliticoasă, o dojeneşte maică-sa împingând-o spre mine. Du-te şi dansează cu băiatul.

Îi întind cotul, ca să mă ia de braţ, dar Nikki îşi poartă corpul ăla micuţ şi nostim de *latina* spre ring fără să mă mai aştepte.

— Noroc, îmi urează doctorul Cruz.

E un cântec ritmat şi Nikki se apucă să danseze la întâmplare, în cerc. O văd cum se preface că e relaxată. Îmi dau seama că se preface pentru că nu zâmbeşte cu adevărat..., dar nici nu se încruntă. Pur şi simplu... se fâţâie.

Încerc să mă apropii cât mai mult de ea şi o urmăresc cum se mişcă în ritmul muzicii. Nu e o dansatoare bună... mai bine zis, e de-a dreptul groaznică. Pare că nu-şi dă seama cât de ridicol arată în timp ce se bâţâie de colo-colo pe ring, ca un robot. Nici nu se uită la mine. De fapt, se mută de la un grup de dansatori la altul, pentru ca nimeni să nu poată pretinde că-i este partener.

Până ce începe un cântec lent.

Nikki se opreşte brusc. Întind braţul şi o prind de mijloc, trăgând-o cu blândeţe spre mine. Acum stăm faţă în faţă. Se uită în sus la mine, cu genele alea lungi care aproape că-i ating sprâncenele şi ochi în care m-aş putea topi, dacă m-ar lăsa. O undă electrică inconfundabilă străbate aerul dintre noi. Dacă ar fi să fim împreună, sunt sigur c-ar ieşi scântei... în sensul bun al expresiei. E o fată foarte intimidantă, ceea ce-i al naibii de sexy. Pentru că eu nu mă las intimidat prea uşor.

— *Hola, corazón*[1], îi spun mișcând din sprâncene.

Mă aștept să-mi zâmbească în chip de răspuns.

Sau să izbucnească în râs.

În niciun caz să mă lovească în boașe cu genunchiul, zicând „Mai du-te dracului".

Adică exact ceea ce face Nikki Cruz.

[1] Bună, iubito (lb. spaniolă).

8

Nikki

N-am vrut să îl lovesc pe Luis cu genunchiul în testicule.

Of, bine, recunosc, am minţit. Am vrut să-l lovesc acolo unde doare cel mai rău. Numai că n-am vrut să-l lovesc tare — şi-n faţa tuturor, inclusiv a mirelui şi a miresei. Şi a părinţilor mei. Şi a mamei lui. Şi a tuturor celorlalţi invitaţi care se aflau în clipa aceea pe ringul de dans.

Luis se prinde de vintre şi se încovoaie de durere. Mă îndepărtez şi mă îndrept spre toaleta femeilor. Mai bine zis o iau la fugă. Poate că dacă dispar rapid, nimeni n-o să-şi dea seama că fiica doctorului Cruz a înnebunit de tot. Slabă speranţă, totuşi.

Intru într-un separeu şi mă încui pe dinăuntru, dispusă să rămân acolo o veşnicie dacă asta mă fereşte un timp de restul lumii. După vreo cinci minute în care pretind că nu exist, că nu sunt decât unul dintre personajele fictive din jocurile alea video stupide ale lui Ben, mă gândesc că lucrurile s-au mai liniştit ..., asta până să aud ţăcănitul unor tocuri de pantofi şi un ciocănit în uşa separeului meu.

Cioc, cioc, cioc.

— Nikki, sunt eu, mama, spune ea bătând cu încheieturile degetelor în uşă. Deschide.

— Şi dacă nu vreau?

Răspunde cu alte ciocănituri.

Deschid puţin uşa.

— Bună, zic cu un zâmbet forţat.

— Ia nu mă lua pe mine cu *Bună*, domnişoară. Ne-ai făcut de râs pe mine şi pe tatăl tău.

— Scuze, răspund eu ca o proastă.

— Nu mie trebuie să-ţi ceri scuze. Ce Dumnezeu te-a apucat, Nikki?

— Nimic.

Dacă îi spun, asta înseamnă să-i dezvălui secretul. Nu pot să-i spun, nu acum, când încerc să mă hotărăsc ce am de făcut pe mai departe.

— N-am vrut... a fost un accident.

— Un accident? zice mama deloc convinsă, apoi trage adânc aer în piept. Nu ştiu ce-i cu tine, dar nu-ţi poţi rezolva problemele lovind oamenii şi făcându-ţi familia de râs.

Are dreptate. Dar nu am suportat să-l văd pe Luis cum îşi înfăşoară braţele puternice în jurul mijlocului meu. Mi-a venit să-mi las capul pe pieptul lui şi să cred că el e cavalerul meu în armură strălucitoare, dornic să-mi salveze onoarea. Dar asta nu era decât o fantezie. În clipa când mi-a vorbit în spaniolă, mi-a amintit prea mult de Marco şi de cea mai mare greşeală din viaţa mea. Nu am onoare, şi nici cavaler care să o salveze.

— Presupun că vrei să-mi cer scuze.

Mama încuviinţează dând din cap.

— Da. Şi cât mai repede.

Iese din toaletă, lăsându-mă singură acolo. E felul ei de a-mi da de înţeles că decizia îmi aparţine, de parcă nu mi-ar fi forţat mâna. Închid înapoi uşa de la separeu şi-mi reazem capul de ea.

Sunt conştientă că mă port iraţional. Nu toţi băieţii mexicani seamănă cu Marco, după cum nu toate fetele americano-mexicane sunt ca mine. De fapt, cele mai multe fete mexicane pe care le cunosc vorbesc spaniola şi au măcar câţiva vecini mexicani. Nu şi eu. Poate că l-am judecat greşit pe Luis, deşi la fel de bine e posibil să-l fi citit perfect.

Aud uşa toaletei deschizându-se şi alte ţăcănituri de tocuri de pantofi pe podea.

— O, Doamne. Ai văzut-o pe tipa aia care dansa ca o ţicnită cum l-a lovit pe Luis cu piciorul şi l-a lăsat lat pe ring? se aude o voce.

Nu l-am lovit cu piciorul, ci cu genunchiul, dar n-am de gând să corectez acea mică greşeală. Cel puţin nu pe moment.

— Ai văzut ce gură frumoasă are tipul? întreabă cealaltă fată. Mamă-mamă...

Îmi dau ochii peste cap.

— Ştiu. M-am oferit să-i îngrijesc rănile. Mă întâlnesc cu el lângă dig în cinci minute. Şi o să-ţi dau raportul dacă sărută bine sau nu.

Se aşterne liniştea, aşa că trag cu ochiul prin mica deschizătură dintre uşă şi zid. Fata care tot invocă numele lui Dumnezeu îşi împinge sânii în faţă ca să îi iasă din decolteu, ca bucile.

— Cum arăt? întreabă.

Iau întrebarea drept invitație și ies de după ușă. Imediat ce tipele își dau seama că nu sunt singure în toaletă, se uită mai întâi la mine, apoi una la cealaltă. Mă prefac că-mi aranjez părul și machiajul în oglinda mare de lângă ele.

Decid să le ofer părerea mea. Nu pentru că mi-ar fi cerut-o, ci pentru că au realmente nevoie de ea.

— Feriți-vă de tipii de genul lui Luis, zic eu. Or să se folosească de voi și or să vă lase baltă când se va ivi ceva mai bun.

Fata cu *O, Doamne* își pune o mână în șold și mă măsoară de sus până jos.

— Ce te face să crezi că-mi pasă de opinia ta?

— Nu vreau decât s-ajut. Știi tu, din spirit de solidaritate feminină și așa mai departe.

— Solidaritate feminină? mă ia tipa în râs. Nu obișnuiesc să mă-mprietenesc cu fete care dansează de parcă ar fi suferit un atac de apoplexie. Și nu urăsc băieții, așa ca tine.

Prietena ei izbucnește în râs. Râde și ea. Amândouă își bat joc de mine, așa cum o făcuseră și fetele din față de la Malnatti, în seara când îl văzusem pe Marco sărutând-o pe Mariana Castillo. N-ar trebui să-mi pese, dar râsul lor mă doare.

Ies din toaletă, lăsând-o pe *O, Doamne* și pe amica ei să bârfească în continuare.

Nu urăsc băieții. Sunt doar... precaută.

Dau să trec pe lângă mama, dar mă oprește-n loc.

— I-ai cerut scuze lui Luis? mă întreabă.

Clatin din cap.

— Tocmai aveam de gând, răspund imediat, după care mă prefac că-l caut cu privirea.

Pornesc apoi de-a lungul plajei şi mă îndrept fără grabă spre locul unde are loc petrecerea. Valurile care se preling pe ţărm şi mirosul proaspăt din aer îmi amintesc de ziua când i-am spus lui Marco că-l iubesc.

De seara când am aflat că rămăsesem însărcinată.

Aş da orice ca să evit dezamăgirea şi oroarea care se vor citi pe feţele părinţilor mei când vor afla că fiica lor de cincisprezece ani a rămas gravidă cu fostul iubit, pe care ei nu l-au plăcut niciodată. Mai devreme sau mai târziu va trebui să le spun adevărul, că am făcut un test de sarcină care a ieşit pozitiv, dar numai la gândul ăsta şi-mi vine să plâng.

Petrecerea continuă în forţă, iar eu mă aşez pe o piatră, în capătul îndepărtat al plajei, şi privesc întinderea aparent nesfârşită de apă. Rămân acolo mult timp, ascultând muzica ce se aude acum în surdină. Din când în când, simt crampe în stomac care dor îngrozitor dar trec treptat, pe măsură ce respir încet şi controlat.

Gata cu îmbufnarea, Nikki. Ridică-te şi mergi mai departe... la modul literar şi figurativ, îmi şopteşte o voce interioară.

Mă ridic şi pornesc înapoi spre petrecere. Merg şi mă gândesc între timp cum să fac ca să-mi adun curajul să-i cer scuze lui Luis, apoi să mă duc acasă şi să am conversaţia aceea de care mă tem atât de mult cu părinţii mei. În drum mă împiedic de ceva moale. Mă uit în jos şi văd c-am dat peste nişte haine. Haine bărbăteşti, şi anume un smoching.

Mă uit în jur şi văd două siluete care se sărută în apă.

Luis şi fata cu *O, Doamne.* Chiţăitul ei enervant răsună în noapte. Ştiu că e Luis pentru că... ei bine, m-am uitat de atâtea ori la el astăzi încât imaginea lui mi-a rămas întipărită pe

creier. Chiar și zărindu-l de la distanță, vag ca o umbră, îmi dau seama instinctiv că e el.

Nu-mi vine să cred că-și face de cap cu tipa asta, deși știe prea bine că nu-i decât o aventură de o noapte. Sunt conștientă că sunt furioasă pe Marco și că-mi transfer supărarea asupra lui Luis, dar n-am ce face, prea seamănă între ei.

Gânduri urâte îmi trec prin cap, ca de pildă să-i fur smochingul și să-l las dezbrăcat. N-ar trebui s-o fac.

Dar, pe de altă parte...

Fără să stau prea mult pe gânduri, de teamă să nu-mi pierd curajul, înșfac haina de smoching a lui Luis, cămașa, pantalonii, boxerii și pantofii. Scot portofelul din buzunar și-l las acolo, pe nisip. La urma urmei, ce rost ar avea să-l fac să creadă că cineva i-a furat banii?

Ascund lucrurile în spatele unei pietre și mă întorc în zona unde se desfășoară petrecerea. Păcat că n-o să-i văd fața lui Luis când va fi nevoit să-și caute, gol pușcă, hainele. Le-am lăsat într-un loc unde le poate găsi cu ușurință... la lumina zilei. La lumina lunii va trebui însă să se chinuie serios pentru a da de ele.

Ura! Pentru prima oară de câteva săptămâni încoace mă simt puternică.

— Hei, Nik, zice Ben. Vezi că te caută mama și cu tata. Trebuie să plecăm.

Părinții mei își iau la revedere de la mai toți invitații la nuntă. Stau în spatele lor și adaug și eu, politicoasă, mulțumiri, fără să menționez că tocmai am ascuns hainele lui Luis într-un loc în care îi va fi greu să le găsească.

— Ce-ai căutat pe plajă? mă întreabă Ben în timp ce urc în mașina lui tati.

— Mi-am cerut scuze lui Luis, mint eu.

E clar, nu l-am lovit prea tare în părţile moi, din moment ce o jumătate de oră mai târziu îşi făcea de cap cu o fată.

Tata scoate maşina din parcare şi ocoleşte clădirea în care a avut loc nunta, apoi intră pe drumeagul care trece pe lângă hotelul din vecinătate, unde invitaţii vor rămâne probabil peste noapte. Ben stă lângă mine şi se joacă acum pe telefonul mobil.

Mă uit pe geam şi-l văd pe Luis, dezbrăcat, cu portofelul ţinut în faţa vintrei, încercând să se furişeze către hotel. Încremeneşte în clipa când îl depăşim. Presupun că speră să treacă neobservat.

Numai că eu îl văd.

Şi mă vede şi el.

Cu un zâmbet larg, aşa cum n-am mai făcut-o de multă vreme, deschid geamul şi-i fac discret cu mâna.

În loc să se simtă stânjenit, el lasă portofelul să cadă şi mă salută cu o mână, în timp ce o flutură pe cealaltă spre mine.

Ceea ce-i lasă tot corpul la vedere.

Nu te uita decât la faţa lui, Nikki. Orice ai face, nu-i da satisfacţia de-a te uita în jos.

Luis Fuentes e cel care, într-un final, câştigă. Nu m-am putut abţine şi m-am uitat. E mai suplu şi mai bine făcut decât Marco, diferenţă perfect vizibilă când corpul îi e expus în toată goliciunea lui glorioasă.

— Mă bucur că i-ai cerut scuze lui Luis, zice mama încetişor când ne apropiem de casă.

— Îhî, răspund eu.

Toată bruma de veselie dispare în timp ce stomacul mi se strânge ghem din nou. Şi din nou. Îmi vine să vomit. Mă

simt ameţită şi închid ochii, până ce tata opreşte maşina în faţa casei.

Mama se întoarce şi se uită la mine încruntată.

— Să nu te prind că ne mai faci vreodată de râs în halul ăsta. Doar nu suntem gunoaie să ne purtăm aşa urât.

Mă prind de mânerul uşii şi reuşesc să mă strecor afară. O durere ascuţită mă săgetează, făcându-mă să mă înconvoi.

— Da, ştiu, rostesc printre dinţii încleştaţi.

— Pe viitor vreau să te porţi ca o doamnă, insistă mama.

O să vomit şi-o să-mi revin. Ben a zbughit-o deja în casă. Nu pot să vorbesc, de teamă să nu-mi pierd controlul asupra stomacului.

Mama oftează, enervată.

— Uită-te la mine când vorbesc cu tine, domnişoară.

— Scuze, mamă, mă forţez eu să răspund. Nu... nu mă simt prea bine.

Urc la etaj, dar mă opresc în clipa când stomacul mi se răzvrăteşte din nou şi mă chircesc de durere. Răsuflu cu greu, incapabilă să mai fac faţă. Mă simt de parcă cineva mi-ar spinteca pântecul cu cuţitul.

— Eşti bine? mă întreabă mama, care urcă şi ea în spatele meu. Ce se întâmplă, Nikki?

— Nu ştiu.

Mă uit la ea şi îmi dau seama că n-o mai pot minţi. Mai ales acum, când simt o dâră de umezeală alunecând pe coapse. Inima mi se zbate în piept şi cred c-o să leşin. Durerea mă săgetează iar.

Picioarele mi se înmoaie şi mă încolăcesc în poziţia fetală. Doare îngrozitor.

— Raul! strigă mama.

Peste o clipă, tata îngenunchează lângă mine, în capul scărilor.

— Nikki, unde te doare? întreabă el, ca doctor ce e, dar cu o urmă de panică în glas.

E chirurg de meserie, dar pun pariu că nu se aştepta să audă ce va urma.

Nu pot să mai amân, trebuie să le spun adevărul.

Nu sunt în stare să mă uit în ochii lor în timp ce rostesc în şoaptă:

— Sunt însărcinată. Şi cred... că ceva e în neregulă.

Acum văd bine sângele prelingându-se pe picior.

Mama icneşte, apoi se prinde de balustrada scării, ca să se sprijine.

Tata se holbează la mine încruntat şi nedumerit. Pentru o clipă, rămâne total uluit, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc, dar îşi revine imediat.

— Bine. Hai să mergem la spital, zice, de data asta nu panicat, ci ca un doctor care ştie ce face.

Mă ia în braţe şi mă cară pe scări în jos, în timp ce mama o strigă pe vecină şi o roagă să vină ca să aibă grijă de Ben.

Ai mei mă ajută să mă aşez pe scaunul din dreapta şoferului. Durerea se înteţeşte cu fiecare secundă. În drum spre spital, îi arunc o privire lui tata. Nu l-am văzut niciodată atât de îngrijorat şi de trist. Când începusem să ies aproape zilnic cu Marco, mă avertizase asupra lui. *Băiatul ăsta e o pacoste*, spusese atunci când ne găsise într-o zi prostindu-ne în piscina din curtea din spatele casei. *Nu vreau să te mai vezi cu el. O să dai de necazuri.* Iar mama îi dăduse dreptate.

Atunci crezusem că-l judecau greşit pe Marco pentru că locuia în partea de sud a oraşului. Dar mă înşelasem.

Mă uit din nou la tata. Strânge volanul cu putere în mâini, concentrat asupra drumului din față.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău, repet în neștire în timp ce durerea se întețește în mine.

Tata oftează din greu.

— Știu.

— Mă urăști? îl întreb ținându-mi răsuflarea, în așteptarea răspunsului.

— M-ai dezamăgit, Nicolasa, zice spunându-mi pe numele din certificatul de naștere, lucru pe care nu-l face decât atunci când e foarte supărat.

Nu mai adaugă nimic.

— Orice ar fi, noi te iubim, Nikki, mă încurajează mama de pe bancheta din spate. Dar cum s-a întâmplat? Când? Unde? Știi că noi nu tolerăm...

— Maria, nu acum, intervine tata.

Mama încetează cu întrebările, care rămân însă suspendate în aer.

Ajungem la spital și tata se îngrijește să fiu preluată imediat. Îmi fac testele de sânge și specialistul, dr. Helene Wong, cere o investigație cu ultrasunete. Încerc să-mi țin lacrimile în frâu, dar nu reușesc. După ce termin cu analizele, mama mă ia de mână. Cred că e prea speriată și șocată pentru a mai putea spune ceva, așa că lasă vorbele pe seama tatei și a celorlalți doctori.

După ce Wong cere repetarea investigației cu ultrasunete și mi se pun perfuzii, mama se așază de o parte a patului de spital, iar tata de cealaltă. Doctorița stă în picioare, lângă ei, cu rezultatele testelor în mână.

— Ai sarcină ectopică, mă anunță ea, apoi îmi explică de ce e necesară o intervenție chirurgicală de urgență, pentru că suspectează că trompa uterină a început deja să se rupă.

Mama și-a acoperit gura cu palmele și lacrimile îi șiroiesc pe obraji. Tata dă din cap, bățos, în timp ce o ascultă pe doctoriță.

— Ce-o să se întâmple cu copilul? întreb eu panicată.

Dr. Wong mă mângâie ușor pe umăr.

— Îmi pare rău, nu îl putem salva, zice.

Izbucnesc din nou în plâns. Din clipa când îmi dădusem seama că eram însărcinată, sperasem ca totul să nu fie decât un vis. Oare gândirea mea negativă îmi determinase corpul să respingă fătul? Sunt cuprinsă de o tristețe adâncă și de un munte de regrete, pe care știu cu certitudine că-l voi purta cu mine toată viața.

Un alt val de durere mă copleșește și îmi duc instinctiv mâinile la burtă.

Părinții mei semnează formularul de accept al operației și realitatea celor întâmplate năvălește acum peste mine, făcându-mă să mă cutremur.

— O să mai pot avea copii? o întreb pe doctorița Wong înainte ca să iasă din salon pentru a se pregăti de operație.

Dă din cap în semn de încuviințare.

— Una din trompe este afectată, dar cealaltă e sănătoasă. Când va veni vremea, vei putea naște fără prea multe complicații.

Îmi pun perfuziile. Înainte de a fi dusă în sala de operații, mă uit la părinții mei. Vreau să le spun ceva, dar știu că dacă aș face-o, aș izbucni în lacrimi.

Mama îmi aruncă un zâmbet mic, forțat. Am dezamăgit-o. Numai eu sunt de vină.

Tata mă ține de mână până ce sunt împinsă pe targă în sală.

— O să te așteptăm aici.

În sala de operații e frig și miroase a aer comprimat. Sunt atașată la niște monitoare și doctorița Wong îmi spune că o să adorm. Îmi injectează ceva în perfuzie. În timp ce mă cufund în somn, îmi jur să-l uit pe Marco, să-l uit pe copilașul nostru care n-a avut nicio șansă.

Luis Fuentes mi-a amintit că am rămas vulnerabilă. Dar dacă voi fi de acum încolo indisponibilă emoțional, atunci nu va trebui să-mi mai fac griji că voi fi rănită. După ce coșmarul se va termina, mă voi transforma într-o cu totul altă persoană... Nikki Cruz nu va mai fi niciodată vulnerabilă.

9
Luis

DUPĂ DOI ANI ŞI DOUĂ LUNI

Fairfield, Illinois.

Dacă cineva mi-ar fi spus în urmă cu două săptămâni că aveam să mă mut înapoi în Illinois după ce am fugit de aici pe când aveam unsprezece ani, i-aş fi râs în faţă. În tot acest răstimp n-am fost în Illinois decât o dată, la nunta fratelui meu, în urmă cu mai bine de doi ani.

Acum am şaptesprezece ani şi m-am întors aici pentru totdeauna.

Voi face ultimul an de liceu în Fairfield. Cunosc toţi profii, toţi elevii şi fiecare centimetru pătrat din Liceul Flatiron din Colorado, acolo unde am urmat primii trei ani de liceu. Dacă aş fi avut un cuvânt de spus, pentru nimic în lume nu aş fi revenit în Fairfield. Cum însă sunt mexican, în cultura noastră totul se reduce la loialitatea faţă de familie.

Îndatoririle familiale sunt cele care ne-au adus înapoi aici. Alex şi Brittany locuiesc în Fairfield împreună cu nepoţelul meu Paco. I-am văzut aseară, imediat ce am sosit. Brittany este din nou însărcinată şi *mi'amá* zice că n-are de gând să rateze anii în care nepoţii ei vor creşte mari.

Stăm în fața casei în care am locuit cândva. Are două dormitoare și e mai mare decât o cocioabă, dar mai mică decât majoritatea caselor din cartier. E clar, banda Latino Blood nu mai e la fel de activă ca pe vremuri în Fairfield. Graffiti-urile de pe clădiri și de pe indicatoarele stradale au dispărut și nimeni nu se mai uită acum după mașini de teamă că membrii unei bande rivale ar putea patrula pe acolo. Prezența unei mașini de poliție parcată în stradă mă face însă să-mi reconsider primele observații.

Știu de ce *mi'amá* a vrut să se întoarcă să trăiască aici, în vechea noastră casă. Nu numai pentru că Fairfield este aproape de Evanston, unde locuiesc Alex și Brittany. Ci și din cauza... trecutului, a amintirii tatei, de care se agață în continuare.

Mă uit cum *mi'amá* bagă cheia în broască, răsuflă adânc, apoi deschide ușa. A trimis din Colorado un avans și un cec pentru chiria pe primele câteva luni, ca nu cumva altcineva să pună mâna pe casă. Nu i-am spus că n-avea de ce să-și facă griji, că nimeni nu stă la coadă ca să închirieze șandramaua care fusese casa noastră.

Mă înșelasem.

Stăm în micul living, unde mă așteaptă o surpriză care mă face să icnesc. Vechiul covor destrămat a fost înlocuit de podele noi din lemn de esență tare. Pereții au fost proaspăt zugrăviți într-un alb strălucitor. Abia dacă mai recunosc locul.

— Uite, Luis, zice mama când intră în bucătărie și-și trece mâna peste noile blaturi de lucru din granit și aparatele electrocasnice din inox, apoi zâmbește larg și mă strânge în brațe, emoționată. E un nou început pentru noi.

Un ciocănit puternic la ușa din față răsună în toată casa.

— Cred că-i Elena. Mi-a spus c-o să treacă pe aici când pleacă de la lucru, zice *mi'amá*, grăbindu-se să descuie uşa.

Dau să intru în vechiul dormitor pe care l-am împărţit cu Alex şi cu Carlos, când o aud pe mama exclamând:

— Cu ce vă pot fi de ajutor, domnule poliţist?

Domnule poliţist?

Poliţia e aici?

Singurele mele experienţe cu poliţia din Fairfield au fost când eram mic şi fraţii mei au avut probleme sau au fost interogaţi în legătură cu activităţile bandei. Cum majoritatea membrilor familiei mele au făcut parte, la un moment sau altul, dintr-o bandă, ultimul lucru pe care ni-l dorim pe lume e ca poliţia să ne bată la uşă. Chiar dacă Alex e acum la facultate şi Carlos în armată, vechile obiceiuri sunt greu de uitat.

Intru în living şi văd un poliţist în uniformă care îi zâmbeşte larg mamei. Are păr castaniu-închis, e tuns scurt, milităreşte, şi a adoptat o poziţie tipică de curcan, care arată că se află în exerciţiul funcţiunii.

— V-am văzut şi m-am gândit să vin să mă prezint, zice tipul, apoi întinde mâna. Sunt Cesar Reyes, proprietarul casei şi vecinul dumneavoastră.

Mi'amá întinde mâna şi i-o strânge, apoi şi-o retrage iute când vede pistolul prins în toc.

— Mersi că aţi venit să vă prezentaţi, domnule ofiţer Reyes.

— Vă rog, spuneţi-mi Cesar, spune individul uitându-se în jos şi dându-şi seama abia acum că mama i-a zărit pistolul. A, scuze, doamnă Fuentes, departe de mine gândul să vă intimidez. Tocmai plecam la lucru când v-am zărit. Şi cum n-am ştiut când o să vă mai prind pe acasă, m-am gândit să intru

să mă prezint acum, adaugă, iar ochii îi fug spre mine. El este fiul dumneavoastră?

Mama deschide ușa mai larg și se trage un pic în spate, așa încât copoiul să mă vadă mai bine.

— Domnule polițist, el este Luis, fiul meu cel mai mic.

Reyes dă din cap în direcția mea.

— Bine ai venit, Luis.

— Mersi, mormăi eu, nu foarte încântat să fiu vecinul unui polițist care, pe deasupra, mai e și proprietarul casei noastre.

— Duminică seara fac un grătar la mine în curte. Sunteți bine-veniți, dacă puteți să treceți.

Niciunul din noi nu se grăbește să accepte invitația.

Tipul ridică din umeri.

— OK. Ne mai vedem, zice și scoate din buzunarul din față al hainei o carte de vizită pe care i-o dă mamei. Dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați, sunați-mă.

Se duce spre mașină, se suie în ea și pleacă.

— Bine că s-a terminat, spun eu.

Mi'amá închide încet ușa, oftează și se reazemă de ea.

— Ce e? Nu te simți bine? o întreb.

— Ba da.... Hai să despachetăm.

Duminică, Alex sună ca să mă informeze că mi-a obținut un interviu la Brickstone Country Club din Evanston, la douăzeci de minute de mers pe jos de casă. Am nevoie de o slujbă ca să ajut cu banii și i-am zis să stea cu urechile ciulite dacă aude de vreun post. Vărul meu Enrique are un atelier auto, dar Alex deja lucrează acolo câteva zile pe săptămână și cum

economia merge prost, Enrique n-are ce să dea de lucru la doi oameni.

La ora patru după-amiază mă prezint la Brickstone. E o proprietate uriaşă, cu un teren privat de golf cu optsprezece găuri. În plus, are piscină olimpică interioară şi exterioară şi un salon de mese numai pentru membri.

Interviul nu durează prea mult. Doamna Fran Remington mă cheamă înăuntru imediat ce isprăvesc cu completarea formularului de cerere de angajare.

Îşi aşază braţele pe birou şi mă măsoară din priviri.

— Văd că ai zece pe linie la şcoală şi că ai fost în echipa de fotbal şi de înot la vechiul tău liceu. Spune-mi, Luis, de ce ai vrea să lucrezi aici?

— Tocmai m-am mutat din Colorado şi trebuie să o ajut pe mama cu banii. Şi peste câteva luni o să trimit cereri de înscriere la colegiu şi cursurile costă o grămadă de bani.

Tipa aşază hârtiile pe birou.

— La ce colegiu vrei să mergi?

— La Universitatea Purdue. Au facultate de aeronautică, îi explic eu. Şi după ce îmi iau licenţa, intenţionez să aplic la programul de pregătire aeronautică din cadrul NASA.

— Eşti ambiţios.

— Da, doamnă.

Se uită iar peste formularul completat de mine.

— N-ai experienţă de chelner. Avem nevoie de oameni care să ştie să servească în salonul de mese.

— O să mă descurc, răspund eu. Nu-i nicio problemă.

— Membrii clubului nostru sunt obişnuiţi cu mâncare de calitate şi cele mai bune servicii din Illinois. Nu tolerez atitudinile nepoliticoase, întârzierile şi comportamentul

neglijent. Membrii clubului nostru sunt trataţi ca nişte regi de întreg personalul. Plătesc o mulţime de bani pentru statutul de membru. Sunt pretenţioşi, şi eu la fel.

— O să mă descurc.

Femeia ezită câteva clipe, apoi îmi zâmbeşte.

— Îmi plac tinerii ambiţioşi, aşa ca tine. Chiar dacă nu ai experienţă, o să-ţi dau o şansă. Pentru început, o să lucrezi timp de o lună ca picolo, după care, dacă vedem că te descurci bine, o să te avansăm. Poţi să începi de sâmbătă.

— Mulţumesc că mi-aţi oferit această şansă, doamnă. N-o să vă dezamăgesc, spun eu.

— Bun. Deci ne-am înţeles.

Acasă, îl găsesc pe ofiţerul Reyes pe veranda noastră, în blugi şi tricou. Ţine o sticlă de bere Budweiser în mână şi stă de vorbă cu *mi'amá*. Poate că nu i-aş da cine ştie ce atenţie, numai că tipul rânjeşte şi tocmai a atins cotul mamei când ea a râs la o glumă de-a lui.

Fir-ar să fie.

Ştiu cum se comportă un tip care flirtează, pentru simplul motiv că şi eu o fac cât pot de des. În mintea mea nu-ncape îndoială: vecinului/proprietarului/curcanului nostru i-a căzut mama cu tronc.

Cum naiba o să le explic eu fraţilor mei una ca asta?

10
Nikki

Of, n-am dormit toată noaptea. E prima zi din ultimul an de liceu şi mă simt cât se poate de pregătită. Pregătită să termin şcoala, să plec din Fairfield şi să-mi încep viaţa.

Fac un duş, mă îmbrac şi cobor să iau micul dejun.

— Arăţi bine, zice mama după ce îmi examinează blugii şi tricoul fără mâneci de culoare turcoaz pe care mi l-a cumpărat săptămâna trecută din Evanston. Uite, am făcut ouă pentru tine şi Ben.

Fratele meu intră şi el în bucătărie, cu părul căzându-i peste ochi. Citeşte o revistă de jocuri. E prima lui zi de liceu şi poartă nişte blugi zdrenţuiţi şi un tricou care a văzut vremuri mai bune. Ai zice că ar fi trebuit să se dichisească şi el niţel pentru ocazie, dar nici vorbă.

— Ar fi cazul să te tunzi, Ben, îi spun.

— Nu, mersi, răspunde el absent în timp ce citeşte despre nu ştiu ce joc nou de combat care va ieşi pe piaţă cu grafică digitală.

Ştiu asta doar pentru că zăresc titlul articolului care anunţă „Combat Forces II în uimitoare grafică digitală".

— Ben, sper că-ţi dai seama că de acum eşti la liceu, nu?

— Şi ce-i cu asta?

— Ar trebui să fii mai atent cum arăţi.

Îşi aşază revista pe masă.

— Mi-am pus pe mine un tricou fără găuri în el. Nu crezi că-i de ajuns?

— Dar pe el scrie FIE CA FORŢA SĂ FIE CU TINE.

Se uită în jos, spre tricou.

— Da, ştiu. Super tare, nu?

Mă uit la mama, cerându-i din ochi ajutorul.

— Nikki, nu toată lumea crede acelaşi lucru despre ce înseamnă super tare, zice ea.

Ben îi face ostentativ cu ochiul mamei.

— Nu crezi că e momentul să-i spui lui Nikki adevărul — că până la douăzeci de ani voi deveni milionar prin forţe proprii şi că va veni la mine să-mi ceară bani cu împrumut?

Mama îi pune o farfurie în faţă şi se apucă să îngrămădească pe ea ouă şi felii de pâine prăjită. În plus, îi toarnă şi suc de portocale în pahar.

— *Adevărul* e c-ai face bine să te aşezi acum în fund şi să-ţi mănânci micul dejun, înainte să se răcească.

— Abilităţile sociale contează foarte mult, să ştii, îl avertizez eu pe Ben.

— Se face prea mult caz de abilităţile astea sociale, răspunde fratele meu, după care muşcă zdravăn dintr-o felie de pâine.

Mama îl bate pe umăr.

— Nu-ţi mai contrazice sora.

— Pentru ea totul e atât de uşor, spune Ben, după care se dă pe spate în scaun. Cine are o idee cum să-mi numesc

viitoarea Regină a Imperiului Dragonilor din jocul pe care tocmai îl codific acum?

— Ce-ai zice să-i spui Nicolasa, după numele surorii tale? propune mama.

— Am nevoie de un nume mai dur, îi explică Ben. E o regină care ştie să se bată cu sabia şi poartă armură din zale.

— Atunci ce zici de Bertha? îi sugerez eu în glumă.

Nu-mi place deloc când Ben se apucă să trăncănească despre personajele din desenele animate de parcă n-ar fi fictive... Şi cel mai mult urăsc când mă atrage şi pe mine în conversaţie, aşa încât să-i validez obsesia.

— Regina Bertha? Nu, nu sună bine.

— Ei, o să găseşti tu până la urmă un nume potrivit, zice mama scoţându-şi cheile. A, Nikki, era să uit, astăzi nu poţi să iei maşina. Tata a văzut că pierde ulei şi a dus-o la reparat. Aşa că ce-ar fi să mergeţi pe jos la şcoală? Ca să începeţi anul ca nişte copii activi, nu leneşi şi răsfăţaţi.

— Eu mă mândresc că sunt leneş, spune Ben amuzat. Şi de ce nu-i bine să fii răsfăţat?

— Nu-i bine şi gata, zice mama întorcându-se spre noi chiar în clipa când dau să înghit ultimul dumicat. Bun, uite ce-i... O să vă duc eu la şcoală cu maşina, pentru că oricum trebuie să plec la lucru, dar la întoarcere fie veniţi pe jos, fie luaţi autobuzul şcolii, adaugă zâmbind senin.

Cum? Să mă ducă mama cu maşina la şcoală când sunt în ultimul an de liceu?

— Dacă tati mi-a luat maşina, atunci o să o iau şi eu pe-a lui.

— Nici să nu te gândești, spune mama. Atâta timp cât n-o să ai numai medii de zece, nu pui tu mâna pe cheile de la Lexus. Așa că fă-ți din asta un scop în viață.

Ben își dă ochii peste cap.

— Mami, Nik n-a luat niciodată numai medii de zece.

— Ba da, îl contrazice mama.

Ben scoate un hohot de râs.

— Doar n-o să punem la socoteală grădinița.

Îi dau un picior pe sub masă. Faptul că nu se străduiește prea tare, abia dacă studiază și totuși ia numai note de zece nu-i dă dreptul să fie arogant.

— În seara asta iau cina cu niște clienți, așa că n-o să fiu acasă când veniți. M-au angajat să le decorez casa cu obiecte de artă vechi, ne anunță mama entuziasmată.

— Distracție plăcută, îi urez eu, deja convinsă că se va simți bine la întâlnirea de afaceri proiectată.

Mama e designer de interioare și-i place la nebunie să transforme spațiile anoste în ceea ce ea numește „aranjamente eclectice care-ți iau ochii". Fiecare încăpere din casa noastră a fost decorată într-o temă anume și toate au fost transformate, rând pe rând, în „aranjamente eclectice care-ți iau ochii". Viața mea debordează de camere cu tematică.

La școală, Kendall mă așteaptă în fața dulapului meu. La sfârșitul anului trei de liceu, am fost cu toții invitați să ne alegem un dulap pentru anul următor pe holul rezervat elevilor din ultimul an, așa încât Kendall și cu mine am ales dulapuri învecinate. Asta a fost înainte ca ea să înceapă să iasă cu Derek. Ei doi au devenit de nedespărțit din ultima zi de școală, când

Derek s-a înfiinţat la Kendall acasă cu o duzină de trandafiri şi un cântec compus special pentru ea.

Nu am încredere în Derek. Ştiu că o place pe Kendall, dar mai ştiu că o mulţime de fete flirtează cu el, iar el le răspunde. Şi într-un moment de slăbiciune masculină e în stare să frângă inima mult prea credulei Kendall.

— Spre ştiinţa ta, zice Kendall înfiorându-se, de parc-ar fi pe punctul de a-mi destăinui o veste proastă, dulapul lui Marco e exact vizavi de al tău.

Un val de anxietate mă cuprinde.

— Te rog spune-mi că glumeşti.

— Din păcate nu.

După ce ne-am despărţit, Marco s-a implicat puternic în afacerile bandei Latino Blood. Ştiu că se ocupă cu traficul de droguri şi se vâră în tot felul de încăierări. Ceva s-a întâmplat anul trecut cu tipul care conduce LB şi prezenţa bandei în partea de sud a oraşului nu mai e acum aşa de evidentă. Am auzit că Marco a început mai nou să iasă şi cu membrii altor bande. A devenit mai crud şi mai dur. Credeam că era dur doar pe dinafară, dar un scump odată ce ajungeai să-l cunoşti, dar Marco e acum orice în afară de un scump.

Derek vine pe coridor, drept spre noi. Şi e, desigur, oprit în drum de mai toată lumea. Fetele îl plac pentru că e ridicol de arătos, cu părul lui blond, faţa de supermodel şi un corp bine lucrat. Băieţii îl plac fiindcă e un atlet perfect. În anul doi de liceu a ajuns până în finala la tenis în campionatul statal. Înainte de al treilea an de liceu, când şi-a fracturat umărul, a decis să renunţe la tenis şi s-a apucat de fotbal. Iar la finalul sezonului trecut a fost votat cel mai bun jucător al echipei, ceea ce nu a surprins pe nimeni.

Derek se postează lângă Kendall, dar ea îi întoarce spatele şi-şi face de lucru cu ceva din dulap.

— Nu pot să cred că tot mai eşti supărată pe mine, zice el.

Kendall îndeasă nişte cărţi în dulap.

— Nu sunt supărată. N-ai decât să te duci la ce colegiu vrei, Derek. Nu ai nevoie de permisiunea mea ca să aplici la o universitatea din est.

Derek îşi aşază o mână pe talia ei şi se apleacă spre ea.

— De ce nu te interesezi măcar de universităţile din Ivy League?

— Pentru că nu se află în Vestul Mijlociu, răspunde ea. Dacă tu vrei să pleci departe de casă, asta e. Eu nu pot.

Kendall nu-i spune că e hotărâtă să se ducă la un colegiu din apropiere de Fairfield pentru că mama ei a fost diagnosticată anul trecut cu cancer. A făcut chimioterapie şi doctorii zic că se află acum în remisie, însă Kendall nu vrea să plece prea departe de casă.

— Ce vrei să zici cu asta? Că dacă plec la facultate undeva în est, totul s-a terminat între noi? întreabă Derek.

— Nu ştiu.

Mă hotărăsc să intervin şi să le ofer nişte date rupte din realitate.

— Să ştiţi că procentul perechilor care rămân împreună după liceu e în jur de cinci la sută, îi anunţ.

— Mersi pentru votul de încredere, Nikki, zice Derek sarcastic.

— E adevărul, insist eu. Nu e cazul să vă hrăniţi cu fantezii.

— Sper că n-o să te duci în viaţa ta la Disney World, îmi spune Derek. Pentru c-o să le spui probabil tuturor copilaşilor de acolo că Mickey Mouse nu e decât un tip deghizat în şoricel.

— Probabil, răspund eu.

Kendall scoate un oftat.

— Derek, las-o în pace pe Nikki. Nu face decât să mă protejeze.

Derek clatină din cap, frustrat.

— Fir-ar să fie, Kendall. Când Dumnezeu o să-ţi dai seama că n-ai nevoie de protecţie faţă de mine?

— Nikki e prietena mea cea mai bună.

— Şi se presupune că eu aş fi prietenul tău, zice Derek, după care se îndepărtează, cu o expresie amară întipărită pe faţă.

Kendall îşi reazemă capul de dulapul ei. Ştiu că e speriată. I-a fost teamă să nu-şi piardă mama şi acum se teme să nu-l piardă pe Derek. Ştiu ce înseamnă să fii speriat şi de asta i-am oferit atâtea explicaţii. Da, e posibil ca Derek să o părăsească pentru o altă fată. Sau să plece la un colegiu departe şi să uite cât de mult a iubit-o. Sau poate că a minţit-o când i-a declarat că o iubeşte. Asta e realitatea. Poate că Derek chiar îşi închipuie că-i sincer... dar cât de mult poate dura asta?

— Mă urăşte, îi spun eu.

— Nu, răspunde ea şi se întoarce spre mine. Doar că-i de părere că eşti prea cinică.

Imediat ce o aud rostind cuvântul *cinic*, o voce familiară, care vorbeşte în spaniolă, răsună din partea opusă a coridorului. Marco. Altădată, vocea lui joasă şi bubuitoare m-ar fi

făcut să zâmbesc cu toată gura. Acum vocea lui sună ca nişte cuie bătute într-o tablă de şcoală.

Mă uit la Kendall. Ea mă prinde, cu simpatie, de antebraţ.

— Nu-l băga în seamă, mă sfătuieşte.

Sigur că n-o să-l bag în seamă, aşa cum am făcut-o de altfel şi în ultimii doi ani. Marco s-a schimbat prea mult, şi eu la fel. Mă prefac că mă uit în jos în timp ce arunc pe furiş o privire vizavi, spre dulapul lui. Marco discută cu un tip care mi se pare cunoscut.

Stai aşa.

Stai aşa niţel...

Nu, nu se poate.

E Luis Fuentes, individul ale cărui haine le-am furat şi le-am ascuns în urmă cu câţiva ani, la nunta fratelui său. Ultima oară când l-am văzut era gol puşcă. De fapt, n-a trecut prea mult timp de atunci. Pun însă pariu că nu-şi mai aminteşte de mine. Cu toate că eu îmi amintesc de el. Din cauza lui mi-am dat seama că sunt vulnerabilă. În seara când l-am cunoscut am devenit cinică. Arunc din nou o privire spre el.

O, nu.

Se uită direct în ochii mei.

11
Luis

Ochi exotici. Păr castaniu care îi cade în valuri pe umeri. Aroganţă cât cuprinde. A mai crescut, dar are şi acum acea aură inconfundabilă de „înger înţepat".

Aş recunoaşte-o oriunde şi oricând. Aş recunoaşte-o dintr-o mie de fete. A negat că e mexicancă, a dansat ca un robot şi m-a făcut de râs, toate într-o singură seară.

— Aia e Nikki Cruz, *verdad*[1]? îl întreb eu pe Marco, un amic din şcoala primară.

E chiar ciudat. Într-un fel, mă simt de parcă n-aş fi plecat niciodată din Fairfield. N-am realizat ce rădăcini adânci am în oraşul ăsta, deşi l-am părăsit acum aproape şase ani. Azi-dimineaţă am ajuns devreme la şcoală şi mi-am luat programa de la biroul de la intrare. Şi imediat ce am pornit pe coridor înspre dulap am fost recunoscut de mai mulţi prieteni vechi.

Marco îi aruncă o privire lui Nikki, apoi încuviinţează din cap.

— Cum de-o cunoşti?

[1] Nu-i aşa? (lb. spaniolă).

— Am avut un incident cu ea acum vreo doi ani, la nunta lui frate-meu.

Nu are rost să intru în detalii şi să-i povestesc cum mi-a ascuns Nikki hainele şi m-a forţat să o fentez pe o tipă hiperagresivă cu care intenţionam să-mi fac de cap în noaptea aia.

— *Cuàl es su historia?*[1] îl întreb eu.

— Treaba e că-i dintr-o familie al naibii de bogată şi are un corp făcut pentru regulat, răspunde Marco. E o *puta*[2]. Dacă vrei să nu o iei razna, fereşte-te de *pocha*[3].

Mă uit spre ea şi privirile ni se întâlnesc. Să mă fi recunoscut?

Marco stă de vorbă cu doi tipi, iar eu mă holbez în continuare la Nikki. Ea îşi mută imediat privirea, îi şopteşte ceva amicei înalte şi blonde care stă lângă ea, apoi îşi dă părul pe spate şi amândouă pornesc să străbată ţanţoşe coridorul fără să se mai uite înapoi.

Primele două ore de clasă trec în zbor; e grozav să revăd vechi prieteni cu care nu credeam că o să mă mai întâlnesc vreodată. Nu e nevoie să ai mintea unui om de ştiinţă specialist în rachete ca să-ţi dai seama că Marco umblă cu tipi mai mari, din afara şcolii. Nimeni nu face vreo aluzie la apartenenţa lui la bandă — e de la sine înţeleasă. Cele mai multe familii din vechiul meu cartier erau afiliate. Unele sunt şi acum.

Chiar dacă partea de sud a Fairfieldului nu mai dă pe dinafară de atâţia membri activi ai unor bande, tot am rămas cei mai săraci copii din şcoală. Dacă şcoala primară şi

[1] Care-i treaba cu ea? (lb. spaniolă).

[2] Târfă (lb. spaniolă).

[3] Mexicancă americanizată care nu vorbeşte spaniola (argou mexican).

gimnaziul nu sunt integrate, liceul adună în schimb elevii din ambele părţi ale oraşului într-un unic creuzet.

Pentru prima oară îmi dau seama ce mult diferă lucrurile aici faţă de Boulder atunci când ne schimbăm pentru ora de sport.

— Stai pe locul meu, Mex, îmi zice un tip alb vânjos în vestiar când mă vede aşezat pe bancă, după ce am primit echipamentul sportiv.

Nu pot să mă abţin şi scot un hohot de râs.

— Mex? *Mi-ai zis Mex?*

— Lasă c-ai auzit foarte bine. Mişcă-ţi de-aici curul ăla jegos de imigrant.

Spre deosebire de fraţii mei, mie nu-mi place să mă bat şi n-am chef să provoc o încăierare.

Îmi scot alene pantofii şi îmi reamintesc că tipul nu merită să-i dau atenţie şi nici să fie exmatriculat. Totuşi nu am de gând să mă las intimidat.

— Îmi pare rău că-s nevoit să-ţi dau vestea asta, *gringo*, îi răspund, dar află că nici prin cap nu-mi trece să mă mişc de-aici. E prima zi de şcoală. Nimeni nu are încă un „loc" al lui.

Alţi tipi apar în vestiar. *Gringo* dă cu pumnul cu putere în dulap, chiar deasupra capului meu, şi toată lumea se întoarce spre noi.

— Te previn, mârâie el printre dinţii încleştaţi, apoi dă cu piciorul în pantofii mei, făcându-i să zboare în capătul celălalt al sălii.

Îmi dau ochii peste cap. Tipul mă provoacă să fiu eu primul care sare la bătaie şi astfel să dau de belele. Habar n-are că pot fi răbdător ca un sfânt. Cel puţin aşa susţine Carlos,

deși n-ar trebui să mă iau după el, care are fitilul la fel de scurt ca o geană.

Pedro, un băiat care locuiește vizavi de casa noastră încă de dinainte de a ne muta noi înapoi, se dă cu un pas în spate.

— *Ah, dejalo y mueveté,* îmi spune el.

Adică *nu intra în conflict.*

— Ascultă-l pe amicul tău, zice *gringo*, apoi îmi înșfacă tricoul și dă să mă împingă de pe locul ăla prețios pe care îl reclamă.

Ei, asta nu pot să accept.

Îl împing înapoi. Nu se așteptă la mișcarea mea și se lovește puternic cu spatele de dulap. Își pierde echilibrul și cade în fund cu zgomot.

— O să te bat de o să-ți meargă fulgii! strigă.

E pe punctul să se arunce cu toată greutatea spre mine, când unul dintre amicii lui se interpune între noi.

— Calmează-te, Dougan. Pe bune, omule, nu merită să-ți pierzi locul în echipă pentru unul ca el.

Dougan mă cântărește din priviri, apoi îmi întoarce spatele și se duce spre un alt șir de dulapuri, cu prietenii pe urme. Mă așez și răsuflu adânc. Nu mai sunt în Boulder, acum mi-e cât se poate de clar.

Toată lumea care are pauză de prânz după a patra oră renunță la sala de mese și mănâncă afară. Curtea e plină de elevi. Cei din sudul orașului s-au așezat sub pomi, în timp ce nordicii se îngrămădesc la mesele de picnic, ca și cum ar fi fost rezervate pentru ei. O văd pe Nikki înconjurată de o mulțime de gagii, cu toții încercând să-i atragă atenția. Le zâmbește și râde la glumele lor, dar observ că se preface. Și niciunul din ei nu o interesează cu adevărat.

Mă aşez cu vechii mei amici sub un arţar.

— Deci ce-ai mai făcut în ultima vreme, Fuentes? mă întreabă Pedro, în timp ce îşi deschide punga din hârtie maro şi scoate dinăuntru prânzul. În afară de a-l scoate din minţi pe Dougan în vestiar.

Ridic din umeri.

— Am locuit un timp în Mexic. Pe urmă m-am mutat în Colorado.

— Şi de ce te-ai întors în mizeria asta? mă întreabă Marco Delgado.

Stă aşezat chiar vizavi de mine şi zăresc un cuţit ieşindu-se de sub ciorapul lui.

— *Familia* m-a adus înapoi, răspund eu.

— Apropo de *familia*, zice Marco, fratele tău Alex n-a fost în Latino Blood?

Dau din cap afirmativ.

Aş fi naiv dacă mi-aş închipui că nimeni n-o să deschidă, mai devreme sau mai târziu, subiectul. Fratele meu a fost membru activ în Latino Blood, asta până când a fost trădat de Hector Martinez.

— Chuy a fost închis cu ceva vreme în urmă. Majoritatea membrilor bandei au fost trimişi la DOC, explică Delgado.

DOC[1] — adică şcoala de corecţie.

— Am auzit.

Chuy a fost locţiitorul lui Hector. După ce a fost prins, a tras după el majoritatea membrilor. Vărul meu Enrique a fost cât p'aci să facă şi el puşcărie, numai că Alex l-a ajutat să-şi ia un avocat bun şi dosarul n-a mai ajuns în instanţă.

[1] În original, Department of Correction.

— Crezi că Alex a avut ceva de-a face cu prinderea bandei?

Alex responsabil de decăderea Latino Blood? Nu cred.

— Fratele meu nu-i turnător, îi răspund.

Mândria de a fi un Fuentes e puternică şi-aş face orice ca să apăr onoarea fraţilor şi a familiei mele.

— *Comprende?*[1]

Marco dă din cap.

— N-am nicio treabă cu el, omule. Totu-i în regulă.

Mariana Castillo, fata de care toţi băieţii erau îndrăgostiţi lulea în clasa a doua, se aşază şi ea cu noi. Un grup de fete îi urmează exemplul. Mariana a fost dintotdeauna lidera fetelor..., orice făcea, celelalte o imitau. Are un ten perfect, picioare lungi, buze groase şi un anumit licăr în ochi care-i trădează firea dură şi neînduplecată.

— Hei, deci zvonurile s-au adeverit, îmi spune ea. Luis Fuentes *chiar* s-a făcut băiat mare.

Marco izbucneşte în râs.

— Cred că poţi să-ţi deschizi un fan club, Luis.

— Ar trebui să vii cu noi sâmbătă seara, mă invită Mariana.

— Nu pot. Am treabă, îi răspund.

— Naşpa. Atunci ce-ai zice... ?

O voce tunătoare o întrerupe din difuzoarele răspândite prin curte. *„Luis Fuentes să se prezinte imediat la domnul director Aguirre. Luis Fuentes să se prezinte imediat la domnul director Aguirre"*, urlă vocea din nou, în caz că, vezi Doamne, n-aş fi auzit din prima.

[1] Ai înţeles? (lb. spaniolă).

Marco fluieră încetişor.

— Necazuri cu Aguirre încă din prima zi de şcoală, Fuentes? mă întreabă el amuzat. Probabil c-a fost prevenit c-am fost colegi în şcoala primară. Şi ştiu c-am făcut destule prostii împreună şi atunci.

— Absolut.

Marco şi cu mine am fost în aceeaşi clasă şi am stat în aceeaşi bancă în toţi acei ani. Eu aveam mereu note bune, dar Marco reuşea întotdeauna să mă atragă ca să-i fiu partener la prostii.

— Ai fost şi tu chemat? îl întreb.

— La prima oră. Aguirre e o nucă tare şi-o să vrea să te convingă să joci după regulile lui. O să încerce să te facă să vorbeşti, aşa că ţine-ţi gura. Asta o să-l scoată din minţi. O să te tăvăleşti de râs când o să-l vezi înroşindu-se tot la faţă.

— Pun pariu că-i vorba de bătaia aia cu Dougan din vestiar, intervine Pedro.

— Mult noroc, îmi urează Mariana.

— Mersi, îi răspund, sperând în sinea mea că nu voi avea nevoie de el.

Câteva minute mai târziu mă aflu în faţa biroului directorului. În spatele unui pupitru, o femeie în vârstă pare epuizată de sarcina de a răspunde tuturor elevilor care se îngrămădesc acolo nerăbdători, cerându-i programa sau înscriindu-se la întâlniri cu consilierii şcolii.

Mă gândesc c-ar fi mai bine s-aştept la coadă decât să îmi anunţ sosirea. N-am niciun chef să îl cunosc pe Aguirre. Marco nu e singurul care mi l-a descris drept o nucă tare. Fraţii mei m-au prevenit şi ei că bătrânul director nu obişnuieşte să ia prizonieri de război.

Uşa biroului lui Aguirre se deschide şi un tip înalt, îmbrăcat în costum şi cu cravată, îşi face apariția.

— Fuentes! strigă el ca să acopere zgomotul.

Scanează din priviri mulțimea, până ce dă cu ochii de mine. Nu pare prea încântat să mă zărească.

— La mine în birou, îmi ordonă.

Îmi croiesc drum printre elevii strânşi în fața uşii.

Aguirre ține în mâini un plic gros, cu numele meu bătut la maşină, şi se reazemă de marginea biroului.

— Intră, Luis, îmi zice. Ia loc.

Mă aşez pe unul dintre scaunele pentru vizitatori şi mă uit în jur. Pe pereți sunt afişate tot felul de obiecte referitoare la activitatea liceului Fairfield, precum şi poze cu Aguirre şi foşti elevi. Un jucător de tenis, un fundaş din liga națională de fotbal american şi un nou prezentator TV de ştiri sunt doar câțiva dintre absolvenții pe care-i recunosc. Impresionant.

Mă întreb dacă şi eu, peste vreo zece ani, voi fi prezent într-o poză, alături de Aguirre, în micul său muzeu permanent.

Nu este însă cazul să mă gândesc acum la asta. Pentru că-n clipa asta Aguirre mă priveşte cu un amestec de iritare şi supărare.

— Ultima dată când am chemat la mine în birou un Fuentes a fost vorba de fratele tău Alex. Băiatul ăsta atrăgea necazurile ca un magnet, zice aruncându-mi dosarul pe birou. Mi-am închipuit că tu eşti altfel, Luis. La liceul din Flatiron n-ai avut decât note de zece. Şcoala aia e cotată a doua în Colorado în privința performanțelor academice. Ai fost membru în asociația de onoare, în consiliul de elevi al

liceului, în echipa de fotbal european şi co-căpitan al echipei de înot.

Dau din cap.

— Da, domnule.

Se apleacă în faţă.

— Atunci de ce Dumnezeu te iei la bătaie în vestiar?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu.

Aguirre lasă să-i scape un oftat.

— Dac-aş avea un dolar pentru fiecare dată când un elev mi-a spus *Nu ştiu*, aş fi de-acum milionar. Ba nu, greşesc, miliardar. Politica mea e una de toleranţă zero. Indiferent de ceea ce s-a întâmplat în vestiar între tine şi Justin Dougan, asta a devenit de-acum problema mea. Vrei să ştii cum mă ocup eu de probleme?

Nu răspund.

Se apleacă din nou în faţă şi mi se adresează cu voce înceată, calmă, menită să-mi capteze cu totul atenţia.

— Problemele se rezolvă cu detenţie. După care vine suspendarea. Şi la trei greşeli, eşti exmatriculat.

Scoate o hârtiuţă albastră din sertar şi mi-o întinde. Înghit în sec. E prima mea detenţie şcolară. Care n-o să mai fie urmată de o alta. Chiar dacă asta ar însemna să accept să fiu strigat Mex în următoarele nouă luni.

— Pedeapsa asta o să fie consemnată în dosarul meu? întreb uitându-mă în jos la hârtiuţa albastră ofensatoare.

— Din păcate da.

Rahat. Preţ de o clipă mă imaginez pătrunzând prin efracţie în biroul lui în toiul nopţii şi făcând hârtia cu detenţia să dispară. În filme, mereu să întâmplă ca tot felul de indivizi să

dea spargeri și să fure dosare compromițătoare. Sunt sigur că ar fi o aventură încărcată de adrenalină, mai ales dac-aș scăpa neprins.

— Bun, acum poți să pleci, zice Aguirre. Nu vreau să-ți mai văd mutra în biroul meu decât când o să mă anunți că ești pe lista de membri ai asociației de onoare a liceului. Ține-te de carte și o să vezi ce bine o să ne-nțelegem.

— Asta e tot? întreb.

— Nu.

Zâmbește și-și desface larg brațele.

— Bine ai venit la liceul Fairfield!

12
Nikki

Luis vorbea cu Marco şi Mariana în clipa când a fost chemat în biroul directorului Aguirre. A ieşit din curte păşind încrezător în sine şi determinat, iar eu m-am trezit că nu-mi pot lua ochii de la el până ce a dispărut din raza mea vizuală.

Sper să nu-şi amintească de mine, cu toate că am o senzaţie ciudată cuibărită în adâncul pântecului cum că nu a uitat întâlnirea noastră la nunta fratelui său. Şi cum ar fi putut? Ultima imagine cu el care mi-a rămas întipărită în minte e aceea în care îmi făcea cu mâna... gol puşcă. Arăta ridicol de sexy şi trebuie să recunosc că şi-a păstrat farmecul. Din felul cum păşeşte îmi dau seama că e conştient că-l are pe vino-ncoa'.

Pe holuri, fetele se holbau la el. Iar el dădea din cap şi zâmbea în direcţia fiecăreia care-l învrednicea cu o privire. În timp ce Marco flirta şi el, de parcă ar fi făcut amândoi parte din aceeaşi echipă.

Data următoare când îl zăresc pe Luis e în ultima pauză. Chimie cu doamna Peterson. Luis pare amuzat când intră în clasă şi dă cu ochii de mine, aşezată în ultimul rând, lângă Kendall şi Derek. Când profa, care e însărcinată, ne anunţă că

ne va desemna ea partenerii în ordine alfabetică, inima mi-o ia la goană. Numele meu de familie începe cu C, iar al lui Luis cu F. Intru în panică, de teamă să nu fiu nevoită să lucrez cu el, asta până ce doamna Peterson strigă: „Mariana Castillo, partenera ta va fi Nikki Cruz."

O, nu. Singurul lucru pe care Mariana şi cu mine îl avem în comun este acela că părinţii noştri sunt mexicani. Atât.

Mariana mă detesta pe vremea când ieşeam cu Marco, de parcă i-aş fi furat un bun care-i aparţinea. În puţinele dăţi când Marco şi cu mine am ieşit cu amicii lui, ea m-a privit tot timpul încruntată şi s-a asigurat că nici celelalte fete din sudul oraşului nu mă agreau. M-am simţit ca o intrusă în grupul lor, însă atâta timp cât îl aveam pe Marco lângă mine, nici că-mi păsa. Dar şi acum, când Marco şi cu mine nu mai formăm un cuplu, Mariana tot mă urăşte.

— Câh. Cum de m-am ales tocmai cu o *latina* vopsită? mormăie Mariana.

— Nu am nimic vopsit în mine, Mariana. Dacă ai o problemă cu mine, du-te şi spune-i doamnei Peterson.

Mariana îşi flutură mâna prin aer.

— Doamnă Peterson, Nikki şi cu mine nu putem fi partenere.

Peterson se opreşte şi se uită la ea.

— Ba da, puteţi, şi asta o să şi faceţi. Crede-mă, domnişoară Castillo, primesc plângeri în fiecare an şi nici măcar o dată nu am schimbat echipele.

— Dar...

— Termină, dacă nu vrei să capeţi o detenţie.

Mariana închide gura, dar îmi rânjeşte cu dispreţ, în timp ce doamna Peterson continuă să citească lista.

Luis e repartizat la masa de vizavi de a noastră. Iar Derek îi va fi partener. Încerc să evit contactul vizual cu el, dar mă trezesc că-mi ridic ochii. Pentru o clipă, privirile noastre se întâlnesc, după care doamna Peterson bate cu palma în masa de laborator a lui Luis.

— Văd că am fost binecuvântată cu un alt Fuentes, zice profa noastră. Fratele tău Alex a fost unul dintre elevii care... mi-au dat cel mai mult de furcă. Presupun aşadar c-ar trebui să-ţi ţin aceeaşi predică pe care i-am ţinut-o şi lui. N-ai voie să vorbeşti decât în timpul experienţelor de laborator, dar nu ca să te foloseşti de asta ca pretext pentru trăncăneli şi bârfe. Ci ca să lucrezi. Ai priceput?

— Am priceput, răspunde Luis ridicând obraznic degetul mare.

— Să sperăm că eşti mai ascultător decât fratele tău. A, şi apropo..., zice doamna Peterson uitându-se la restul clasei. Să ştiţi că politica mea e una de toleranţă zero. Fără telefoane mobile la ore, chiar dacă părinţii, prietenii, iubitul sau iubita, câinele sau chiar Dumnezeu din ceruri au vreo urgenţă. N-au decât să sune la secretariat dacă apare o problemă importantă. În plus, niciun fel de obiecte de îmbrăcăminte cu însemnele unei bande, adaugă uitându-se direct spre Luis, apoi spre restul clasei, şi niciun fel de ameninţări la adresa vreunui elev, dacă nu vreţi să zburaţi definitiv din şcoală. Am foi de detenţie la îndemână ca să îi pedepsesc pe toţi cei care nu respectă regulile. Bun, în următoarele cinci minute vreau ca partenerii să se cunoască între ei. Faceţi schimb de informaţii interesante, inclusiv ce hobby-uri aveţi şi cum v-aţi petrecut vacanţa de vară. După care fiecare din voi îşi va prezenta partenerul în faţa întregii clase.

— Nu-mi vine să cred că am căzut tocmai cu tine în echipă, se plânge Mariana.

— Plăcerea e reciprocă, o asigur eu.

Mariana își scoate caietul și îl deschide la prima pagină.

— Bun, dă-i drumul. Vorbește și eu o să notez. N-am chef ca Peterson să mă dea afară. Știu despre tine că ești o cățea bogată și c-ai ieșit cu Marco Delgado, asta până ți-a dat el papucii. Ce alte informații ar trebui să împărtășesc colegilor?

— Poți să le spui că ajut la adoptarea câinilor abandonați.

— Asta-i o tâmpenie, zice ea strâmbându-se. Tu în schimb poți să anunți că am adunat o sută de mii de vizualizări pe filmulețul pe care l-am postat pe YouTube.

— Și ce faci în filmulețul ăla? o întreb.

Mă întreb dacă executa un număr de striptease. Sau poate că era un film interactiv care te învăța cum să tragi din bong[1]. Sunt sigură că n-am zărit numele Marianei pe petiția antidrog pe care un boboc a redactat-o anul trecut și ne-a rugat să o semnăm ca parte a proiectului său de servicii în folosul comunității.

— Cânt și dansez... mai bine decât tine, de asta sunt convinsă.

Notez informația pentru a o împărtăși colegilor când îmi va veni rândul. Habar n-are cât de ușor e să dansezi mai bine decât mine.

Luis îl prezintă pe Derek, după care Derek descrie cum Luis s-a mutat din Colorado aici, unde a locuit când era mic.

[1] Instrument de filtrare a fumului de marijuana, un fel de narghilea.

După ce terminăm cu prezentările mai rămâne ceva timp, aşa că doamna Peterson ne face turul laboratorului. Ne spune că a fost modernizat astă-vară şi ne explică de ce în fundul sălii se află un duş.

— Anul trecut am avut un... incident cu câţiva dintre elevii care nu mi-au ascultat instrucţiunile. În fine, mă mărginesc să vă informez că în consiliul şcolii s-a decis instalarea unei zone de spălare. Niciunul dintre voi n-ar trebui să aibă nevoie să o folosească, dar dacă, dintr-un motiv oarecare, se întâmplă ca pielea să vă intre în contact cu o substanţă chimică la care aveţi o reacţie, spălaţi-vă imediat şi îndepărtaţi substanţa. Pentru asta nu va fi nevoie să ridicaţi mâna ca să-mi cereţi permisiunea.

Stăm în faţa duşului şi telefonul meu mobil începe să vibreze. Rahat. E în buzunarul de la spate. Am uitat să-l închid. Şi dacă asta n-ar fi de ajuns, sună atât de tare, încât acum toată lumea se holbează la mine. Îl ignor, sperând ca doamna Peterson să nu-şi dea seama că telefonul meu e cel care sună şi rugându-mă ca apelul să fie preluat de căsuţa vocală înainte de următorul ţârâit.

— Ai face bine să-l închizi, îmi şopteşte Kendall la ureche. Umblă vorba că Peterson are o colecţie de mobile în valoare de câteva mii de dolari.

Prea târziu.

— Domnişoara Cruz?

Îmi ţin ochii strâns închişi, dorindu-mi să fiu transportată, ca prin farmec, într-o altă sală de clasă.

— Da? răspund eu umilă.

Doamna Peterson se postează în faţa mea.

— Hai, răspunde, mă îndeamnă ea.

Ezit.

— Scoate telefonul din buzunar și răspunde, repetă ea ordinul. Dacă se poate, înainte să intru în travaliu.

Scot telefonul din buzunar și apăs pe butonul de răspuns când, spre oroarea mea, o văd pe doamna Peterson că-mi face semn să i-l dau.

Duce telefonul la ureche.

— Alo, aici e telefonul lui Nikki, zice, de parcă ar fi secretara mea particulară.

Acoperă telefonul cu palma și rostește tare, ca să audă toată lumea.

— E Dara, de la Razzle Salon. Vrea să-ți confirme programarea pentru epilare linie bikini și pensat sprâncene, zice, după care tace și ascultă. Sunt doamna Peterson, profesoara de chimie a lui Nikki, adaugă, apoi urmează o nouă pauză. Dara spune că e în întârziere cu programările, așa că a sunat ca să verifice dacă poți să te duci astăzi la ora șase în loc de patru.

Îmi simt obrajii cum iau foc, în timp ce sala răsună de comentarii și chicoteli.

— Bine, reușesc să bolborosesc.

Doamna Peterson duce din nou telefonul la ureche și spune:

— Dara dragă, la șase e perfect. OK, așa rămâne. Da, o să-i transmit, fii liniștită. Da, și eu îți urez o zi splendidă. Pa.

Închide telefonul, apoi se duce la catedră și îl bagă într-un sertar. Scoate un oftat exagerat de sonor.

— Fiind prima zi de școală, cred c-ar trebui să fiu drăguță și să-ți dau posibilitatea de a alege. Deci ce vrei: să-ți pierzi telefonul sau să faci astăzi detenție, după ore?

Asta înseamnă la ea să fii drăguță? Atunci cum se poartă oare când vrea să fie rea? În trei ani de liceu nu am primit nicio suspendare.

— Am fost convinsă c-am închis telefonul, protestez eu în speranța să-i stârnesc mila.

Arată cu degetul spre fața ei lipsită de orice expresie.

— Ai impresia că mă interesează scuzele tale? Zero toleranță. Ar fi trebuit să închizi telefonul înainte de a intra în clasă. Sau, și mai bine, să-l încui în dulap. Sau să-l lași acasă. Asta-i politica școlii: telefoanele trebuie să stea complet închise în timpul orelor, domnișoară Cruz. Nu puse pe vibrații, și nici setate pe silențios. Ești în ultimul an de liceu. Ai avut la dispoziție trei ani pentru a memoriza manualul regulilor care se aplică la liceul Fairfield.

Să memorizez manualul? Din tonul ei serios, chiar cred că se așteaptă să-l învățăm pe dinafară.

— Aleg detenția, spun în timp ce clopoțelul sună.

Elevii ies pe ușă, iar eu o aștept pe doamna Peterson să completeze hârtiuța cu detenția. Mi-o întinde, împreună cu telefonul.

— Să nu se mai repete, mă previne. Dacă vrei să ne înțelegem bine.

Nu-i spun că nu sunt prea optimistă în legătură cu posibilitatea ca noi două să ne înțelegem vreodată bine.

— Dragoste cu năbădăi, strigă ea după mine când dau să ies din sală.

Nu așa i-aș zice eu, însă, cum nu am obiceiul să-i scot pe profi din sărite, mă abțin să-i răspund și mă îndrept spre dulapul meu de pe hol. Kendall a ajuns deja acolo și mă

așteaptă. Îmi smulge hârtiuța din mâini și se zgâiește la cuvintele ofensatoare scrise de mânuța doamnei Peterson.

— Nu pot să cred c-ai căpătat detenție din prima zi de școală. Peterson asta e o brută. Vrei să stau să te aștept?

— Nț, da' mersi oricum.

Îl văd pe fratele meu venind spre noi. Uitasem că trebuia să ne întoarcem amândoi pe jos acasă.

— Am primit detenție, așa că nu pot să vin cu tine, îl anunț.

— Detenție în prima zi de școală? întreabă el șocat. Nu credeam că e posibil așa ceva.

— Uite că e, dacă ai ghinionul să faci chimia cu doamna Peterson, răspund eu.

— Te duc eu cu mașina acasă, îi spune Kendall lui Ben. Dar ține minte: nu-ți dau voie să vorbești despre uciderea dragonilor de parc-ar fi un sport adevărat.

Ben acceptă, cu toate că sunt convinsă că e supărat că i s-a interzis să vorbească despre uciderea dragonilor. Îmi pare rău pentru el, nu are prea mulți prieteni care să-i împărtășească pasiunea pentru jocuri. E foarte popular online, dar cei cu care joacă sunt anonimi..., nu persoane în carne și oase.

După ce Kendall și cu Ben pleacă, mă resemnez cu ideea că nu mai pot amâna inevitabilul. Mă îndrept spre cantină, care după ore servește și drept sală de detenție. Sunt convinsă că voi fi singură acolo.

Însă când intru și domnul Harris, unul dintre profesorii de sport, îmi înmânează un formular pe care trebuie să-l completez și semnez, văd că m-am înșelat.

Justin Dougan, îmbrăcat în jacheta brodată cu logoul echipei de fotbal american a liceului, deși afară e atât de cald

încât nu poţi purta decât tricou, stă în spate, cu capul pe masă. Fie că doarme, fie se preface că nu-i pasă că e blocat în încăperea asta, unde timp de o oră nu trebuie să facă nimic decât să tacă şi să-şi scrie temele.

Mai e o persoană în sala de detenţie — Luis Fuentes.

Mă aşez la masa din spatele lui şi mă întreb cum de a reuşit deja să dea de belele. Îi arunc o privire lui Justin Dougan şi totul începe să se limpezească în mintea mea. Justin nu e tocmai cel mai drăguţ copil din şcoală. Presupun că el l-a provocat pe Luis. Care a ripostat.

Bătăile în incinta liceului Fairfield atrag consecinţe. La fel ca telefoanele uitate deschise în timpul orelor.

Timp de o jumătate de oră stau cuminte şi încerc să învăţ; unii profesori nu cred că prima zi de şcoală înseamnă distracţie. Mă forţez să mă uit în jos la manualul de matematică, dar nu pot să mă concentrez şi gândurile îmi zboară aiurea. Pentru că Luis e aici. Şi sunt perfect conştientă de prezenţa lui, care-mi distrage atenţia.

— Hei, Nikki, şopteşte Luis.

Îmi ridic ochii şi-mi dau seama că domnul Harris a ieşit din sală.

— Ce-i?

Luis împinge masa la o parte şi încalecă scaunul de vizavi de mine.

— Nu am avut ocazia să stăm de vorbă la ora lui Peterson. Îţi mai aduci aminte de mine? Ne-am întâlnit acum câţiva ani.

Clatin din cap.

— Nu, mint eu.

Își duce mâna la piept.

— Luis Fuentes. Ne-am cunoscut la nunta fratelui meu.

De parcă aș putea să uit. Mi-aș dori să nu-mi amintesc atât de bine de Luis Fuentes și de zâmbetul lui arogant și enervant. Sau de faptul că se giugiulise în apă cu o fată după ce mai întâi flirtase cu mine.

Se uită la mine cu capul înclinat, cântărindu-mi reacția.

Îmi feresc privirea. Apoi mă uit din nou la el. Are o sprânceană ridicată întrebător. N-are niciun rost; mai devreme sau mai târziu tot va afla adevărul. E cazul să termin cu șarada asta.

Ridic din umeri.

— OK, îmi amintesc de tine. Mulțumit acum?

Își așază alene un picior pe bancă și mi-l imaginez cu ușurință ca supermodel, pozând într-o asemenea postură.

— Tot mai ești supărată pe mine că nu ne-am făcut de cap în noaptea aia? Să știi că nu trebuia să-mi furi hainele ca să arunci o privire la marfa de dedesubt.

— Nu ți-am furat hainele, doar le-am ascuns. Și nu-mi amintesc să-ți fi văzut..., zic gesticulând spre zona cu pricina. Ceea ce dovedește că n-a fost ceva memorabil.

Adevărul e că a fost. A fost ceva memorabil. De multe ori am revăzut în minte imaginea aceea cu el, în toată splendoarea corpului său, deloc nesigur sau rușinat de goliciunea lui. Și mă detest pentru că-mi amintesc în detaliu tot ce a făcut și a spus în seara aceea.

Văd colţul gurii că-i zvâcneşte. *Ştie.* Ştie că-mi amintesc momentul la fel de bine ca el.

Sare înapoi pe scaun când domnul Harris se întoarce în sală.

— Apropo, îmi şopteşte Luis, ai greşit numerele trei şi şapte.

Mă uit în jos la exerciţiul de matematică.

— Cum de ştii?

Îşi loveşte uşurel tâmpla cu un deget.

— Sunt expert la matematică. La ambele întrebări ai uitat că la membrul stâng se aplică regula de derivare a funcţiilor compuse, pentru că *y* reprezintă o funcţie a lui *x*.

Verific exerciţiul. Reiau calculul şi descopăr că are dreptate. Îmi ridic ochii spre Luis, şocată, dar s-a întors cu spatele la mine, iar domnul Harris se uită acum prin sală, ca să se asigure că nu vorbim între noi.

După o oră, domnul Harris ne anunţă că perioada de detenţie s-a încheiat şi că putem pleca. Justin e primul care iese pe uşă. Îi aruncă o privire lui Luis când trece pe lângă el. Luis nu reacţionează; fie că se preface că nu-l vede, fie că nu-i pasă.

Ies şi eu din sală, însoţită de Luis.

— Se pare că ai nevoie de un meditator la matematică.

— Nu umblu cu sudişti, îl informez fără să mă opresc din mers, după care deschid uşa de la intrarea în şcoală şi mă trezesc afară, în căldura înăbuşitoare. Şi nici nu-mi dau întâlniri cu ei.

— Nu-ţi dai întâlniri cu sudiştii? mă întreabă el chicotind.

— Nu. Am renunţat la sportul ăsta.

— Nu am de gând să umblu cu tine sau să-ți dau întâlnire, Nikki, mă anunță el aruncându-mi un zâmbet de milioane, pe care l-a exersat probabil în fața oglinzii până ce i-a ieșit perfect. Deși probabil că nu mi-ar displăcea să-mi fac de cap cu tine. Așa că anunță-mă când te simți pregătită.

13
Luis

Lucrul cel mai bun atunci când supravieţuieşti unei săptămâni de şcoală e că ajungi să apreciezi weekendul şi faptul că poţi dormi până târziu. Asta dacă nu cumva nepoţelul intră tropăind în cameră şi îţi confundă capul cu o tobă.

— Hei, *muchacho*[1], spun luându-l în braţe şi aşezându-l în poală. Dacă îţi curge scutecul, să ştii că zbori de-aici cât ai clipi.

Îmi zâmbeşte cu toţi dinţişorii pe care-i are.

Acum, că Paco are aproape doi ani, e momentul să-nveţe să-mi pronunţe numele.

— Spune Luis, îl îndemn.

— Uiiz, răspunde el.

— Eşti pe aproape, da' mai trebuie să exersăm.

— Uiiz, repetă el tot mai entuziasmat şi sare de colo-colo peste mine, de parc-aş fi căluţul lui. Uiiz, Uiiz, Uiiz!

Brittany îşi strecoară capul pe uşă.

— Paco, ce faci aici? Îl necăjeşti pe *tio*[2] Luis?

— Ne, zic eu. E foarte drăguţ.

---

[1] *Muchacho, muchacha* – puşti, puştoaică (lb. spaniolă).

[2] Unchi (lb. spaniolă).

Mă mai joc cu el câteva minute, apoi îl duc în living, unde Alex și cu Brittany stau de vorbă cu *mi'amá*.

— Salut, frate, mă întâmpină Alex arătând spre boxerii mei pe care stă scris, cu litere diferit colorate, *Colorado* — i-am primit cadou de la amicii mei când m-am mutat. Mișto pijama.

— Mersi.

Îl salt pe nepoțel pe umeri, ceea ce-l face fericit.

— O am pe Peterson la chimie, le spun. Nu vă pare rău pentru mine?

Brittany și fratele meu își zâmbesc unul altuia.

— Absolut. E tare severă, spune Alex. Brit, nu-i așa că ne pedepsea cu detenții cam o dată la două zile?

— Nu vreau să mă gândesc la asta, dă Brittany înapoi. Pe vremea aia te uram din tot sufletul, Alex.

Alex își trece dosul palmei încet peste brațul ei.

— Zău așa, *chica*. Știi bine că mă doreai, numai că nu voiai să recunoști.

Brittany își mușcă buza de jos și se uită în ochii fratelui meu. El îi ia fața în mâini și o trage spre el, apoi o sărută.

Îl cobor pe nepot din cârcă și îi acopăr ochii cu mâna.

— Ce naiba, n-ați trecut de faza cu luna de miere? Sunteți deja la al doilea copil.

— Nu vreau să trec de faza asta, zice fratele meu.

— Nici eu, se pisicește Brittany.

Mi'amá îmi face semn cu degetul, în chip de avertisment.

— Nu cumva să-ți vină vreo idee, Luis. Ține-ți capul bine înfipt pe umeri și nu uita că ți-ai propus să faci ceva în viață.

Întinde mâna, ca să i-l dau pe Paco, apoi îl conduce în bucătărie.

— Aproape că n-am recunoscut casa, zice Alex acum, care examinează mobilierul şi podelele din lemn de esenţă tare.

— Arată grozav, cade şi Brittany de acord. Tot cartierul s-a schimbat mult în bine.

— Nu mai spune, zic eu. În plus, avem şi un poliţist printre vecini. Locuieşte alături.

Alex clatină din cap, mirat.

— Un poliţist?

— Mda. Întâmplător, e proprietarul nostru.

Nu-i spun că bănuiesc că tipu' se dă la mama.

Alex se apleacă în faţă, brusc interesat.

— Zici că proprietarul e poliţist?

— Nu cred c-a realizat că-n partea asta a oraşului oamenii sunt săraci lipiţi. Am impresia că-şi închipuie că sudul oraşului nostru e un viitor Wrigleyville.

Wrigleyville e cartierul elegant locuit de tineri funcţionari bine plătiţi şi în care se află şi Wrigley Field, terenul echipei de baseball Chicago Cubs. Wrigleyville nu are nimic de-a face cu Fairfieldul, chiar dacă aşa-şi închipuie ofiţerul Reyes.

— *La policia* locuieşte în sudul Fairfieldului, murmură Alex ca pentru sine. Mă bucur că tipul nu era prin preajmă pe vremea când eram eu în liceu şi nu jucam deloc după reguli, aşa ca tine, Luis.

Ceea ce nu ştie n-are cum să-l doară. Mă-ntreb ce reguli voi fi tentat să încalc diseară, după orele de lucru, când mă-ntâlnesc cu Marco, Mariana şi amicii lor.

— Vrei să mergi cu noi la grădina zoologică Brookfield după micul dejun? mă întreabă Brittany. Lui Paco îi place la nebunie să se plimbe pe lângă casa liliecilor.

Izbucnesc în râs.

— Mi-ar plăcea să vin cu voi la zoo, dar am teme de făcut. Şi de la trei la zece sunt la muncă.

Alex ridică din sprâncene.

— Ai obţinut slujba aia de la Clubul Brickstone?

— Ai în faţa ta pe cel mai nou picolo de la club.

— Picolo? clatină din cap cumnata mea. Nu cred că ţi se potriveşte. Eşti mult prea inteligent şi atletic, Luis. Ar fi trebuit să te facă salvamar sau să te pună la recepţie. Nu te mulţumi cu puţin.

— Ies bani, zic eu nepăsător.

— E degradant, îmi strigă ea peste umăr.

Ridic din nou din umeri. Brittany e dintr-o familie albă bogată şi habar n-are ce înseamnă să fii sărac. Sau mexican. Tot ce ştiu e că avem nevoie de bani şi că voi avea un salariu decent. Ce dacă o să torn apă în pahare şi o să strâng farfuriile murdare? Nu-i mare scofală. Se ştie doar că mexicanii acceptă slujbele pe care nimeni altcineva nu le vrea. Nu mă deranjează. Şi sunt convins c-o să fac faţă şi într-o lună voi fi promovat în funcţia de chelner.

După micul dejun, Alex şi Brittany pleacă împreună cu Paco. Primesc nişte mesaje de la Marco, care mă invită să merg cu el şi amicii lui înainte de lucru, însă distracţia trebuie să mai aştepte. E musai să-mi păstrez notele mari. Dacă nu, pot să-mi iau adio de la programul de pregătire în aeronautică.

Îmi fac temele la matematică pentru săptămâna următoare şi studiez pentru testul de istorie a SUA, după care pornesc spre lucru. Afară e încă vreme frumoasă, dar ştiu că nu va mai dura mult. Primăvara în Illinois nu e decât o promisiune

neîndeplinită, înaintea verii înăbuşitoare. Apoi toamna loveşte din plin. Dar ceea ce pune cu adevărat capac e iarna friguroasă, în care vântul te izbeşte în faţă şi te face să regreţi că nu locuieşti în cine ştie ce altă zonă a lumii unde nu s-a auzit de zăpadă. Zăpada din Chicago e total diferită de cea din Boulder.

Fran Remington mă aşteaptă la biroul din faţă şi mă pune să lucrez cu un tip pe nume Richard, de vârstă mijlocie şi cu o coamă de păr care nu i se clinteşte pe cap. Fie pentru că e dat cu gel, fie fiindcă e o meşă.

În vestiarul destinat personalului mi se dă uniforma — pantaloni albi şi o cămaşă albă apretată care are brodat pe piept cuvântul *Brickstone*. Richard se îmbracă în pantaloni negri şi cămaşă albă, completată de o jachetă neagră şi cravată. Arată de parc-ar merge la nuntă. Eu, în schimb, semăn cu un vânzător de îngheţată la tonetă.

Stau în umbra lui Richard. Clienţii devin tot mai numeroşi în sala de mese pe măsură ce seara înaintează. Îl ajut pe Richard să servească mâncarea. Strâng farfuriile, umplu paharele şi reuşesc să trec prin toate astea fără probleme.

Asta până să apară Nikki Cruz, cu un grup de prieteni. Sunt cu toţii albi, cu excepţia ei, chestie care n-ar trebui să mă enerveze, dar nu mă pot abţine. Nu-i de mirare că nu recunoaşte că-i mexicancă ... din câte văd, nu-i place să se afişeze cu mexicani. Nu-i ştiu pe tipii din grup, însă unul din ei poartă o cămaşă neagră de golf pe care sunt brodate cu litere aurii cuvintele *Chicago Academy Golf Team*.

Toată lumea ştie că Academia din Chicago este liceul particular exclusivist în care eşti primit numai dacă ai o grămadă de bani. Toţi tipii de acolo sunt nişte snobi care conduc maşini scumpe, cu consum mare de combustibil. Pun pariu că

niciunul din aceşti *pendejo*[1] nu ştie diferenţa dintre un carburator şi un alternator.

Nikki e îmbrăcată într-o rochie uşoară de vară roz şi decoltată, care îi pune în valoare formele. La naiba, ce sexy e. Nu sunt singurul care observă asta; tipii de la Chicago Academy care merg în spatele ei nu se feresc să îi admire fundul.

Richard mă bate pe umăr.

— Aproape c-ai vărsat apa pe doamna Steinberg, zice pe un ton nu foarte plăcut.

— Scuze, şoptesc eu.

Rahat. Nikki mi-a distras atenţia.

Tipa de la recepţie îi conduce pe Nikki şi amicii ei la o masă retrasă de lângă fereastră. Ghinion, e în sectorul în care serveşte Richard.

— Toarnă-le apă, spune Richard gesticulând spre masa lui Nikki.

Din celălalt capăt al sălii o aud râzând încet la o glumă spusă de una din fete.

Mă apropii de masă cu un vas cu apă cu gheaţă. Sunt responsabil cu apa — apa de toate felurile. Ajutorul de ospătar e cel care se ocupă de celelalte băuturi.

— Vreţi apă de la robinet, apă gazoasă sau apă plată îmbuteliată? întreb.

Nikki se uită în sus la mine şi face ochii mari.

— Ce cauţi aici, Luis?

— Lucrez.

— Îl cunoşti? întreabă unul din tipii de la Academie măsurându-mă din ochi. E vărul tău cumva?

[1] Tâmpit, ticălos (argou mexican).

Crede că suntem rude pentru că suntem amândoi mexicani. Idiotul.

— Nu. Ăăă..., se bâlbâie Nikki.

— Suntem colegi de şcoală, termin eu propoziţia.

— Ce drăguţ, spune tipul. Tata a mers la liceul Fairfield înainte ca Fairfield South să se unească cu Fairfield North. Zice că după comasare şcoala a devenit o porcărie.

— Eşti aşa un elitist, zice Nikki, mai degrabă amuzată decât iritată de remarca lui. Fairfieldul e divers, nu ca liceul ăla de albi la care mergi tu.

— Eşti la fel de elitistă ca şi mine, scumpo, îi răspunde tipul.

Derek şi prietena lui, Kendall, intră în sală şi se alătură grupului. Derek îmi strânge mâna.

— Ce mai faci? N-am ştiut că lucrezi aici.

— Fratele meu m-a recomandat şi...

Individul cel elitist mă prinde de cot.

— Adu-ne nişte apă gazoasă, îmi ordonă el întrerupându-mă.

Derek îi aruncă o privire încruntată.

— Hei, Hunter. La şcoala aia de fiţe la care mergi nu te învaţă să nu întrerupi pe cineva atunci când vorbeşte?

Snobul îşi dă ochii peste cap.

— Tocmai ce-am terminat un traseu de optsprezece găuri, Derek. Mi-e sete. Poftim, dă-mă în judecată că îi cer băiatului să îmi aducă ceva de băut.

— E-n regulă, zic eu.

În sinea mea însă îmi spun: *Băiat?* Așa îmi spune un tip de vârsta mea, care pe deasupra se mai numește și *Hunter*[1]? Nu-mi vine să cred.

Mă-ntorc de la bucătărie cu apa minerală și un castronel cu limete în mâna cealaltă și-i torn tipului apă.

Îi torn și lui Nikki. Aș vrea să nu fi simțit adierea parfumului ei dulce când m-am aplecat s-o servesc.

După ce termin de servit apa, mă ocup de ceilalți clienți. Nu-mi fac de lucru la masa lui Nikki, la care mă întorc doar pentru a strânge farfuriile murdare și a reumple paharele. Nikki are ceva în ea care mă face să mă-ntreb cum ar fi dacă noi doi am fi împreună. Are un spirit arțăgos și nu se relaxează niciodată. E o adevărată provocare, una pe care sunt gata s-o accept.

Mă detest pentru că o parte din mine se simte rușinată că sunt picolo și îi servesc pe Derek, Nikki și Kendall.

Când grupul termină de mâncat și se pregătește de plecare, Hunter flutură în aer o bancnotă de cincizeci de dolari.

— Poftim, zice dându-mi-o cu un gest teatral, de parc-aș fi un milog. Nu-i cheltui pe toți deodată.

— Mersi, răspund, cu toate că-mi vine să-i arunc banii în față — sau să i-i îndes în fund, acolo unde se pare că-și ține restul numerarului.

— Hei, Nik, strig după ea în timp ce se îndreaptă spre ieșire.

Se oprește și se uită în spate, spre mine.

Sunt conștient că restul grupului mă urmărește din priviri, așa că mă apropii și-i șoptesc la ureche:

[1] Vânător (lb. engleză).

— Lasă-i baltă pe ceilalţi şi după ce termin programul hai să ne întâlnim, doar noi doi, *mi chava*.

Mă trage spre ea şi îmi şopteşte la ureche:

— Doar în visele tale, după care iese ţanţoşă din sală, în timp ce ceilalţi se holbează prosteşte, mai întâi la ea, apoi la mine.

— N-ar trebui să flirtezi cu Nikki, îmi spune Derek înainte de a ieşi şi el din încăpere.

— De ce?

— Pentru că are gheare. Gheare lungi, pe care le va scoate când te aştepţi mai puţin.

— Nu mi-e frică de ea.

Mă bate pe umăr.

— Ar trebui.

Douăzeci de minute mai târziu, îi recunosc pe părinţii lui Nikki, care intră în sala de mese şi sunt repartizaţi tot în sectorul lui Richard.

— Luis, am impresia că te cunosc de undeva, zice doctorul Cruz după ce se uită la ecusonul cu numele meu.

— Fratele meu este Alex Fuentes. Ne-am cunoscut la nunta lui.

— A, da. De asta îmi păreai atât de familiar. A trecut ceva vreme.

Doamna Cruz zâmbeşte rezervat, de parc-ar fi făcut repetiţii în oglindă.

— Alex ne-a spus că v-aţi mutat înapoi în Chicago. Dacă vă putem ajuta cu ceva, nu ezita, sună-ne.

Dau din cap, deloc sigur dacă vorbeşte serios sau doar din politeţe.

— Mersi.

În prezența doctorului Cruz și a soției sale uit c-ar trebui să servesc și la alte mese. Până ce Richard mă înghionteşte şi-mi aminteşte că am o slujbă de care-aş face bine să mă ocup dacă nu vreau să fiu dat afară.

— Ce ați dori? Apă gazoasă, plată sau de la robinet? întreb revenind la treburile mele.

14

Nikki

Tipii de la Chicago Academy sunt toţi la fel. Au nişte egouri imense şi se cred armăsari. După cină, mă plimb cu prietenii mei pe lângă terenul de volei al clubului. Fratele meu a dispărut înainte de masă în sala de jocuri, pentru că a aflat că cineva îi bătuse recordul la o simulare de cursă cu motocicleta. Părinţii mei participă la o prelegere în sala de întruniri a clubului.

Hunter McBride stă lângă mine, împreună cu alţi băieţi şi cu câteva fete de la Chicago Academy. Locuiesc la mine în cartier, aşa că-i ştiu dintotdeauna, însă după gimnaziu s-au dus la şcoli private, în timp ce eu şi prietenii mei am mers la şcoli publice. Mama ar fi vrut să mă înscrie la Academie. Cum însă ceilalţi prieteni ai mei au preferat liceele publice, am decis să rămân alături de ei.

Mă uit la Kendall şi Derek, care sunt adânciţi în conversaţie, în celălalt capăt al curţii. Nu ştiu care din ei arată mai nefericit. După discuţia despre colegiul la care va merge fiecare, nu s-au mai înţeles atât de bine. Presupun că şi-au dat seama, în sfârşit, că relaţia lor nu va dura o veşnicie.

Hunter îmi dă un ghiont.

— Nikki, adevăr sau provocare?

Îmi arunc capul pe spate.

— Iarăşi jocul ăsta tâmpit? Ultima oară când l-am jucat a trebuit să mănânc trei burgeri şi pe urmă am vomitat.

— Bun, atunci începe tu.

Toţi ochii sunt aţintiţi acum asupra mea. Oftez şi mă întreb cum de-am ajuns în situaţia asta. Aş da orice să fiu salvată de Kendall, numai că ea e prinsă până peste cap cu problemele ei cu Derek.

— Hai, Nikki, mă îndeamnă un tip pe nume Mason. Poţi să te revanşezi faţă de Hunter pentru incidentul ăla cu burgerii.

Bun, atunci o să joc, dar numai pentru că sunt în avantaj fiindcă eu voi începe.

— OK... Hunter, adevăr sau provocare?

Răspunde fără să ezite:

— Provocare.

Acum trebuie să mă gândesc la ceva ce ştiu că nu va vrea să facă. E momentul să-l învăţ minte să nu mai joace tâmpenia asta cu mine.

— Te provoc să sari îmbrăcat în piscină.

— De acord.

— Serios?

Nu credeam că va accepta pariul, în principal pentru că îmi închipui că nu poartă decât haine curăţate chimic şi bine călcate.

— Îhî, zice el, numai că va trebui să vii cu mine, ca martoră.

Corect, n-am ce să obiectez. Restul grupului rămâne pe loc şi ne aşteaptă pe terenul de volei, în timp ce Hunter şi cu mine traversăm peluza spre piscina exterioară.

— Chiar ai de gând să sari în apă? îl întreb.

— Absolut, răspunde ridicând dintr-o sprânceană. Aş face orice îmi ceri.

Îmi dau ochii peste cap. Hunter nu suportă că nu vreau să ies cu el fiindcă e aşa cum e. Mi-a spus că şi-a făcut un ţel în viaţă din a mă convinge să accept o întâlnire şi de asta mă tot bate la cap cu tâmpenia lui de joc. Majoritatea fetelor ar da orice ca să fie cu Hunter McBride, fiul unuia dintre cei mai mari moguli ai afacerilor imobiliare din Chicago. Obişnuieşte să iasă cu câte o fată o dată sau de două ori, după care se plictiseşte de ea şi-i dă papucii. Ştie prea bine că noi doi n-o să fim niciodată cu adevărat împreună, dar asta nu-l împiedică să-ncerce.

N-ar trebui să mă pretez la jocurile lui, dar o fac. Hunter e un tip bogat şi inofensiv care are nevoie de prieteni ca mine, care să-l aducă cu picioarele pe pământ. Ceea ce nu-i deloc uşor... după ani întregi de răzgâială, când i s-au făcut toate poftele. Kendall îl consideră o cauză pierdută, dar eu îl văd mai degrabă ca pe unul dintre câinii ăia de la adăpostul la care lucrez voluntar — tot ce-i trebuie e un pic de dresaj.

Deschidem poarta de la piscina exterioară a clubului Brickstone, care în mod oficial e închisă publicului pentru că a trecut de ora zece seara.

— Care-i treaba cu tine şi picoloul ăla?

— Nu-i nicio treabă.

— Da, vezi să nu. Tipul s-a zgâit tot timpul la tine. Şi te-am văzut cum te-ai uitat şi tu după el de câteva ori.

— Ba nu. De ce schimbi subiectul? întreb, conștientă că am început să roșesc doar gândindu-mă la Luis. Mai bine grăbește-te să sari în piscină până ce nu ne prind tipii de la pază.

Hunter se așază într-un șezlong și își scoate pantofii.

— Am zis să sari îmbrăcat, Hunter.

Râde.

— Sunt pantofi Edward Green făcuți pe comandă, scumpo. N-am de gând să-i ud.

Iau unul dintre prețioșii lui pantofi, mă apropii de marginea piscinei și mă prefac că îl azvârl în apă.

Face ochii mari.

— Sper că glumești.

— Și dacă nu, ce-o să faci? îl întreb aruncându-i pantoful în brațe.

Trebuie să învețe, o dată pentru totdeauna, că lucrurile materiale nu înseamnă totul.

Își pune frumos ambii pantofi lângă șezlong. Mă-ntreb dacă își aranjează hainele împăturite în șifonier, eventual sortate pe culori.

— Dacă mi-ai arunca pantoful în apă, uite ce-aș face, zice, apoi mă ia prin surprindere: mă înșfacă și sare în piscină ținându-mă bine în brațe.

Ies la suprafață, împroșcând apa.

— Te omor!

Înot spre marginea bazinului, udă leoarcă și gândindu-mă cum să le explic părinților felul în care arăt. Ies din apă și mi-apuc să-mi storc părul.

— Te urăsc.

— Aiurea. Ba cred că mă placi un pic.

— Greşeşti. Îmi datorezi o pereche nouă de pantofi.

— Nicio problemă. Când poţi să mă-nsoţeşti la cumpărături?

Iese din bazin. Cămaşa i s-a lipit de piept, pantalonii de picioare... şi se uită direct la sânii mei. Mă uit în jos şi descopăr că rochia îmi stă mulată pe corp.

— Niciodată. O să-ţi trimit prin mail mărimea şi o fotografie a pantofilor.

Hunter se zgâieşte la picioarele mele.

— Ce marcă sunt?

— Habar n-am. I-am cumpărat de la Target.

Râde.

— Ştii că eşti nostimă?

— Nu acum, udă leoarcă şi cu rimelul curgând pe faţă. Mersi, dar îmi închipui ce groaznic arăt.

— Ba nu, arăţi foarte sexy, Nik. Eşti superbă, zice făcând un pas spre mine. Suntem uzi amândoi. Ştii ce înseamnă asta, nu?

— Că n-o să mai joc niciodată Adevăr sau provocare?

— Nu. Că avem ceva în comun. N-oi fi având eu farmecul ăla tipic mexican, dar suntem amândoi uzi leoarcă.

— Nu te agăţa de un pai, Hunter. Faptul că am intrat amândoi în bazin nu înseamnă că am avea ceva în comun.

— Taci din gură şi lasă-te purtată de val. Ştii, sunt oricând dispus să-mi fac de cap cu tine, dacă vrei. Tu n-ai prieten. Eu n-am prietenă...

Se apleacă şi dă să mă sărute, dar îmi aşez o mână pe pieptul lui şi îl opresc.

— Cred că glumeşti.

— Pe bune, Nik, zice uitându-se în jos spre sânii mei. Zici tu așa, dar corpul te trădează.

Dacă se referă la faptul că am sfârcurile întărite, e din cauză că o pală de vânt tocmai a suflat și timp de o secundă mi s-a făcut frig. Doar ne aflăm în suburbiile orașului Chicago — nicio fată nu e imună la vântul din Chicago.

— Piscina este închisă publicului, ne anunță un tip de lângă poartă.

O gașcă de angajați stau în spatele lui, gata să se arunce în bazin pentru o partidă de înot special destinată lor „după program". E și Luis printre ei; discută cu tipa de la recepție.

— Piscina e închisă? întreabă Hunter de parcă n-ar fi știut.

Îmi face cu ochiul, invitându-mă să mă prind în joc. Trebuie să recunosc, se pricepe să facă pe prostul.

— Puteți reveni mâine, zice un tip de la pază. După ora zece, bazinul e deschis numai pentru angajați.

— Scuze.

Hunter își ia pantofii, mă prinde de mână și mă scoate din zona bazinului.

— Hei, ne strigă Luis când trecem pe lângă el.

— Hei, îi răspund eu prosteşte.

Îmi eliberez mâna din strânsoarea lui Hunter.

— Amintește-mi să nu mai joc niciodată cu tine Adevăr sau provocare.

Scoate un hohot de râs.

— Ce ai? Dar ne-am distrat pe cinste. Pun pariu c-aș fi putut să-l mituiesc pe paznic ca să ne lase în piscină. Data viitoare trebuie să vii la mine acasă, am jacuzzi.

— Vrabia mălai visează.

Îi văd pe părinţi lângă terenul de volei, discută cu amicii mei.

— Ce-aţi păţit voi doi? zice tata când dă cu ochii de hainele noastre murate. Sunteţi uzi până la piele.

N-am chef să-i povestesc că am jucat Adevăr sau provocare. Prefer rolul de adolescent tâmpit.

— Hunter s-a gândit că ar putea fi amuzant dacă am înota îmbrăcaţi, îi răspund.

Hunter se preface şocat şi cască gura, apoi arată acuzator cu degetul spre mine.

— Ea m-a provocat.

Mama clatină din cap.

— Bun, cred că distracţia a luat sfârşit, Nikki. Hai să mergem acasă.

— Vin şi eu cu voi, zice Kendall apropiindu-se.

Îl lasă pe Derek singur, să fiarbă în suc propriu.

Ne îndreptăm spre maşină şi arunc o privire peste umăr, spre bazinul de înot. Angajaţii sunt în continuare acolo. Deşi zona nu este puternic luminată, îl văd pe Luis întins pe un şezlong. Stă şi acum de vorbă cu fata de la recepţie.

— Am dat peste Luis Fuentes, a fost angajat ca picolo la club, zice tata pornind motorul. Ţi-l aminteşti, nu-i aşa, Nikki? E fratele lui Alex Fuentes. Un băiat foarte isteţ.

— Da, îl cunosc, îi răspund. Suntem colegi la ora de chimie.

— Presupun că Luis s-a înhăitat cu nişte tipi răi, acum că s-a mutat înapoi în cartierul din sud, mă previne mama. Nu trebuie să umbli cu băieţi ca el.

— Abia dac-am schimbat două vorbe, îi spun eu mamei mele mult prea protectoare, cu toate că îmi vine să gem.

Mi-a fost ușor să resping avansurile unui tip ca Hunter, pentru că nu mă simt legată de el prin nimic. Atunci când Luis și cu mine suntem împreună în aceeași cameră, sunt atât de conștientă de prezența lui încât mă întreb cât de mult îmi voi mai putea menține zidul de protecție înainte ca el să-l străpungă. Fanfaronada, încrederea lui în sine, avansurile... toate astea mă fac să mă simt slabă și mă obligă să-mi amintesc continuu că Luis e genul de băiat care mă poate face să-mi pierd controlul.

Niciodată nu mi-a fost atât de greu să-mi păstrez firea.

15
Luis

Luni dimineaţa, când ajung la şcoală, o găsesc pe Nikki aşteptându-mă lângă dulapul meu.

— Ce şanse sunt să te conving să-ţi iei o altă slujbă? mă întreabă.

O spune de parcă poţi găsi un job pocnind din degete.

— Care-i problema, *chica*?

— Problema e că nu vreau ca amicii mei să mă întrebe cum de ne cunoaştem sau să-şi dea cu presupusul cum c-am avea nişte chestiuni nerezolvate între noi... pentru că nici nu e adevărat.

— Şi de ce-ţi pasă ţie ce cred alţii?

— Uite aşa bine, zice. Toată lumea ştie că n-am un iubit şi că nici nu vreau să am.

Râd.

— Atunci cine e tipul cu care erai sâmbătă seara la piscină?

— Hunter? E doar un amic.

Îşi încrucişează braţele la piept — o imitaţie destul de reuşită a profei de chimie. Tot ce-i mai trebuie acum e o privire atât de încruntată încât să poată să topească oţelul.

— A, deci îți faci de cap cu tipi care nu sunt iubiții tăi? Drăguț, zic eu.

— Nu-mi fac de cap cu nimeni.

Marco își vâră capul între noi.

— Ba da, Nikki, exact așa faci. O știu din proprie experiență, zice el bătându-mă pe piept cu dosul palmei. Numai că-i place să-i spună chestiei ăsteia a face dragoste. Nu-i așa, *puta*?

— Las-o în pace, omule, îl previn eu pe un ton aspru, dar după aia mă uit în ochii lui, care sunt injectați, și îmi dau seama că-i drogat.

— Și de ce, mă rog, s-o las în pace? întreabă înfășurându-și un braț în jurul lui Nikki și sărutând-o pe obraz în bătaie de joc, în timp ce ea rămâne nemișcată. Doar nu-i o tipă inhibată, nu-i așa, scumpo?

Nikki se cutremură. Îl trag pe Marco la o parte și-i spun:

— Zău așa, omule, nu te purta ca un *pendejo*.

Nikki o ia la fugă pe coridor și dispare într-o secundă.

— De când ne-am despărțit, nu umblă decât cu tipi albi și bogați. Trebuie să i se amintească din când în când cum era când ieșea cu un armăsar mexican, zice Marco.

Îmi iau cărțile din dulap și mă îndrept spre sala de clasă.

— Ar trebui să te duci acasă și să te culci, *ese*[1], ca să treacă efectul prostiilor pe care le-ai băgat în tine.

— Nu pot să plec. Dacă lipsesc, n-or să mă lase să dau probe pentru echipa de fotbal.

Probele pentru intrarea în echipa de fotbal european se dau astăzi și mâine, după ore. Fotbalul european nu se numără printre sporturile populare la liceul Flatiron, dar la

[1] Tipule (argou mexican).

Fairfield văd că se poartă, din moment ce toată lumea nu vorbeşte decât despre asta. Am auzit până şi câteva fete care plănuiau să urmărească probele.

Nu o mai întâlnesc pe Nikki până la sfârşitul zilei, la ora de chimie. Stă la masa de laborator de vizavi de mine.

— Ce mai faci? o întreb.

Nu-mi răspunde.

— Marco n-a vorbit serios azi-dimineaţă.

— Ba da. Voi, tipii, sunteţi cu toţii la fel. Lasă-mă în pace.

— De ce mă urăşte Nikki aşa de tare? îl întreb pe Derek.

Râde.

— Nikki îi urăşte pe toţi tipii care-i amintesc de Marco. Tu eşti mexican, la fel şi el... Şi, mai rău decât atât, sunteţi prieteni. Asta-i de ajuns pentru ea.

— Deci mai nou îi plac tipii de genul lui Hunter?

Clatină din cap.

— Nu mă-ntreba pe mine. Am şi aşa destule probleme cu propria mea relaţie; ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-i analizez pe alţii, zice şi începe să aranjeze eprubetele, în aşteptarea instrucţiunilor de la Peterson. Ai avut vreodată o iubită? mă întreabă.

— Nimic serios, care să dureze mai mult de câteva luni.

Când am locuit în Mexic, ieşeam cu o fată, dar părinţii ei nu m-au plăcut. Nu voiau ca fiica lor să umble cu un sărăntoc. Pariez că dacă ar afla acum că m-am întors în SUA, le-ar părea rău că ne-am despărţit. A trece graniţa în State cu un bilet dus, în loc să te furişezi ca un fugar, e ca şi cum ai câştiga potul cel mare la loterie.

— Câteva dintre noi o să venim să te urmărim când dai probă pentru echipa de fotbal, mă anunță Mariana, care se apleacă peste masă. Am auzit că te mişti bine.

Nikki pufneşte din nas.

— Masa unu, să ştiți că vă aud! strigă Peterson din capătul celălalt al sălii. Voi patru poate c-aveți chef de o detenție. Am nişte bileţele de detenție în sertar, pe care stă să se adune praful. Şi ştiți că nu-mi place praful.

După ce clopoțelul sună pentru ultima oară în ziua aceea, Derek şi cu mine mergem la vestiar. Diferențele sociale se estompează în timpul probelor sportive. Antrenorul mă repartizează în aceeaşi echipă cu Marco şi dominăm partida. Ceilalți nu reuşesc să marcheze. Justin Dougan, care întâmplător e portarul nostru, mă împinge de la spate când mă apropii de plasă ca să blochez o minge.

— Ce mama dracului, Dougan. Doar suntem în aceeaşi echipă.

— Ups, zice el sarcastic, apoi întinde mâna, pentru ca toți cei care ne urmăresc să aibă impresia că vrea să mă ajute să mă ridic de jos.

Îi dau peste mână.

— Aşa eşti din fire, ticălos?

— Mai ţacă-ţi gura, Fuentes. Om fi noi în aceeaşi echipă acum, da' n-o să jucăm niciodată în aceeaşi ligă.

Derek apare lângă mine.

— Dougan, termină cu prostiile.

— Nu-i nimic, îl liniştesc eu pe Derek, după care îl ignor pe Dougan până la finalul meciului.

După partidă, merg cu toţi băieţii la un hotdog, la un cvartal distanţă de şcoală. Derek pare preocupat tot drumul. De cum ne luăm mâncarea şi ne aşezăm, scoate telefonul din buzunar şi începe să tasteze.

— Eşti de multă vreme cu Kendall? îl întreb.

— Din vară, îmi răspunde el. Nu are încredere în mine. Îşi închipuie că dacă o să mergem la colegii diferite o s-o înşel sau o să-mi găsesc pe altcineva, zice servindu-se cu un cartof prăjit. O iubesc, să ştii. Nici nu mă gândesc să umblu cu altcineva.

— Ştie ce simţi pentru ea?

— La naiba, Luis, i-o tot repet. Nikki i-a băgat în cap tot felul de chestii negative şi de îndoieli, încă de când am început să ieşim împreună. Nu mă înţelege greşit... Nikki e fată de treabă, dar are impresia că toţi tipii sunt porniţi să reguleze cât mai multe fete. Mi-aş dori să aibă şi ea un iubit şi să se mai destindă niţel, zice uitându-se la mine. Ia spune, n-ai vrea să ieşi cu ea?

Mă gândesc la atitudinea arţăgoasă a lui Nikki, amestecată cu acea vulnerabilitate delicată care mă intrigă până peste poate. Mai e şi al naibii de frumoasă şi are un corp care inspiră fantezii erotice. Mi-e teamă că dacă aş ieşi cu ea, n-aş mai putea să-i dau drumul. Deşi aşa ar trebui să procedez. Dar mi-am făcut un plan pe termen lung care nu include să mă leg la cap cu o fată.

— Deci ce zici, ai vrea să ieşi cu ea sau nu? repetă Derek întrebarea.

— Da, aş vrea, recunosc eu.

— În weekendul următor am invitat-o pe Kendall la mine pe barcă. Ai putea să vii cu noi... O s-o rog s-o aducă pe Nikki.

— N-o să vină dacă află că o să fiu şi eu acolo, îl previn.

— Lasă asta în seama mea.

Un puşti pe care nu-l cunosc trece pe lângă noi.

— Salut, Ben! zice Derek.

Puştiul schiţează o fluturare din mână, după care se îndreaptă spre sala de jocuri din spate.

— E Ben Cruz, fratele lui Nikki, îmi explică Derek. E boboc şi total antisocial. E înnebunit după jocurile video.

— Jocuri zici?

— Îhî.

După ce mănânc şi majoritatea celorlalţi băieţi pleacă, intru în sala de jocuri.

Îl găsesc pe Ben adâncit într-un joc în care trebuie să omori extratereştri. E concentrat şi nu-şi ridică ochii până ce nu termină jocul.

— Eşti fratele lui Nikki, nu-i aşa? îl întreb înainte să introducă o nouă fisă în aparat.

Se uită la mine, apoi se întoarce la jocul lui.

— Eu sunt Luis Fuentes.

Începe să tragă în extratereştri.

— Ştiu cine eşti. Fratele lui Alex.

— Cum de ştii?

Ridică din umeri.

— Am memorie fotografică.

Jucătorii înrăiţi adoră să le vorbeşti pe limba lor.

— Ai jucat vreodată World of Warcraft?

— Sigur.

— Au o grafică super.

Am jucat WoW, dar după perioada de încercări gratuite nu mi-am permis, cu niciun chip, taxa lunară.

— E un joc grozav, adaug.

Faţa i se luminează brusc de cum află că ştiu ce-i aia WoW.

— Joc WoW de doi ani, îmi spune. Acum m-am apucat să-mi proiectez propriul joc de aventuri, cu grafică specială şi nivele şi tot tacâmul, exact ca în Warcraft. Dar nimănui nu-i pasă de chestiile astea, cu excepţia jucătorilor.

— Sunt convins că-i nemaipomenit, îi spun, şi nici nu mint — chiar apreciez jocurile strategice pe computer.

— Aş vrea să ţi-l arăt..., zice, apoi ezită. Deşi probabil că n-ai vrea să vii la mine acasă.

— De ce nu?

— Pentru că sunt boboc şi tocilar, iar tu eşti în ultimul an de liceu şi umbli cu tipi duri şi derbedei. În plus, am auzit-o pe sora mea spunându-le prietenelor ei că eşti un ticălos.

Marco mă strigă:

— Hei, Luis. Mergem acasă la Juan. Hai şi tu cu noi. Te duc eu cu maşina.

Ben înţepeneşte în momentul când aude vocea bubuitoare a lui Marco. O fi din cauza lui Nikki? Sau a avut probleme cu Marco în trecut?

— Rămân aici, îi spun eu lui Marco.

Râde.

— Bine. Dar dacă te plictiseşti să te joci cu tocilarii, sună-mă.

Ben se face că nu aude insulta. Discutăm despre diferențele dintre jocurile online şi cele video tradiționale. Nu peste mult timp, Ben insistă să merg cu el acasă ca să-mi arate cum a amestecat câte ceva din fiecare în jocul pe care-l proiectează. Puştiul e mai entuziasmat decât aş fi eu dac-aş primi cadou o maşină Camaro.

Intrăm pe aleea care duce spre casa lui şi mi-e greu să nu rămân impresionat. Înăuntru, fiecare cameră e decorată cu modele şi culori ciudate. Au o cameră specială pentru jocuri, iar tematica ei este jungla. În colț au aşezat un tigru de pluş.

Ben e posesorul unui computer superperformant, cu un monitor imens care seamănă cu un televizor. Pariez c-au dat vreo patru mii de dolari pe aparatură.

Ben îmi explică cum e jocul pe care l-a proiectat. Aleg să fiu ucigaş de dragoni, iar misiunea mea este să mă bat cu dragonul cel rău care îmi ține prizonieră prințesa. În toiul luptei, dragonul îngheață. Ben îmi ia telecomanda din mâini.

— E un virus, trebuie să-l rezolv.

Încerc şi eu să-i dau o mână de ajutor, cu toate că nu mă pricep prea bine la devirusări.

— Ce cauți aici? mă întreabă Nikki, care intră în clipa aia în camera de jocuri.

— Mă joc cu fratele tău.

— Ben e *boboc*, zice ea.

— Şi ce-i cu asta? Luis e jucător, o anunță Ben cu mândrie în voce. La fel ca mine. Noi, jucătorii, trebuie să fim uniți.

Nikki se încruntă la mine.

— Luis nu e jucător, Ben.

Pufăie, frustrată, şi iese ca o vijelie.

— Mă-ntorc imediat, îi spun lui Ben, apoi mă iau după Nikki, care se îndreaptă spre scări, o prind de cot şi o oblig să se uite în ochii mei. Ai vreo problemă cu mine?

— Da. Nu te plac.

— Nu mi-ai dat nicio şansă.

Râde.

— Nici nu trebuie. Eşti prea plin de tine.

— Asta nu-i decât o mască, pentru a-mi ascunde nesiguranţa extremă faţă de tine. Poate că dacă ne-am săruta am vedea dacă între noi există chimie sau nu.

— Un singur sărut, da?

Dau din cap.

— Nu ştii ce pierzi dacă mă refuzi.

Se apropie de mine şi înainte ca creierul meu să apuce să proceseze cele ce urmează, mă prinde de ceafă şi-mi trage capul spre ea, aşa încât buzele noastre să se atingă uşor.

Ah, fluxul de adrenalină.

— Ne sărutăm doar cu buzele? îmi şopteşte trecându-şi alene buzele peste ale mele. Sau mai condimentăm puţin totul?

Limba ei se strecoară între buzele mele într-o mişcare lentă şi senzuală care mă face să mă gândesc la o imagine cu noi doi într-o ambianţă cu mult mai intimă.

Îmi ţin braţele de o parte şi de alta a corpului, lăsând-o pe ea să preia controlul. În felul ăsta îmi păstrez cumpătul, chiar dacă ea conduce ostilităţile. Ştiu că-şi bate joc de mine şi că nu vrea decât să mă excite, ca pe urmă să mă lase baltă.

Înțeleg ce vrea să facă. Și cred că ea e pe cale acum să-și piardă controlul.

— Absolut de acord să mai condimentăm, murmur.

Îmi strecor limba pe lângă a ei. E fierbinte și umedă și are un gust incredibil. Un mic geamăt îi scapă din gură, ceva ce jur că sună a „O, Luis", și-n clipa aia mă pierd cu firea.

Nikki e definiția însăși a fluxului de adrenalină. Mă retrag și-i prind cu blândețe obrazul îmbujorat în palmă.

Ne uităm unul la altul.

— Ce faci? mă întreabă.

— Mă uit la tine. Între noi e o chimie profundă, nu?

— Nici gând.

Nu întrerupe contactul vizual; probabil că m-așteaptă pe mine să-mi feresc primul ochii. Când vede că n-am de gând să dau înapoi, face un pas în spate și un zâmbet mare și arogant i se lățește pe toată fața. Țâțâie din buze și clatină din cap.

— Îmi pare rău, Luis, dar mai ai nevoie să exersezi. Mișcările tale cu limba au fost cam stângace. Totuși n-a fost *chiar* atât de rău. Ai potențial, dar se vede treaba că nu suntem compatibili.

Încremenesc. Prin cap îmi trece ideea că fata asta e o vrăjitoare, nu un înger. M-a fermecat, asta-i clar, și acum gâfâi, gata-gata s-o implor să luăm totul de la capăt — aici și acum. A fost mai mult decât o *distracție* și știu bine că mișcările limbii mele nu sunt deloc stângace. E adevărat, până acum *m-am distrat* cu fetele. Cu multe. Dar nimeni nu s-a plâns de mine.

Când m-am uitat în ochii ei și am țintuit-o din priviri, între noi s-a înfiripat ceva. Ceva inconfundabil.

Nikki se șterge la gură cu dosul palmei.

— Nu cumva să *îndrăzneşti* să spui cuiva că ne-am sărutat.

De ce, pentru că nu sunt decât un amărât de mexican şi că după Marco singurii tipi demni de interesul ei umblă cu bancnote de cincizeci de dolari în buzunar, pe care le flutură ca pe nişte bucăţele de hârtie?

Ben intră în cameră şi întreabă:

— Ce faceţi aici?

Nikki îi răspunde „Nimic", exact în clipa când eu rostesc „Mă pup cu soră-ta".

16
Nikki

Uneori e mai bine să uiţi anumite lucruri. Faptul că l-am sărutat pe Luis e unul dintre ele. N-a fost atât de rău pe cât l-am făcut să creadă..., şi-n realitate nu mă pot gândi decât la cum ar fi dacă am face-o din nou. Numai că nu e cazul ca Luis să afle ce gândesc. Toată săptămâna, la şcoală, am reuşit să evit să vorbesc cu el, ceea ce e grozav. Doar că a evita pe cineva pe care n-ai cum să nu-l observi cere multă energie.

Duminică dimineaţa lucrez ca voluntar la adăpostul pentru animale de lângă casă. Când ajung acolo, managerul, Sue, îmi spune că a fost adusă o nouă căţeluşă, pe nume Granny.

— E oarbă, mă informează Sue şi inima mi se frânge de milă. E buldog. Are vreo nouă sau zece ani. Stăpânul, care era în vârstă, a murit, şi nimeni din familie nu a vrut s-o ia.

Am văzut destui câini bătrâni murind în cuştile lor de la adăpost pentru că oamenii nu sunt în general dispuşi să plătească preţurile mai mari pe care le implică îngrijirea unor animale bătrâne. În afară de asta, lumea nu vrea să adopte un câine care mai are puţin de trăit.

— Unde e? întreb.

— În cuşca numărul treizeci şi trei. Poţi să o scoţi la plimbare, după care apucă-te să faci curat în cuştile din partea de vest.

Mă duc glonţ la cuşca numărul treizeci şi trei. Granny stă întinsă într-un colţ, cu capul pe pământ.

— Hei, fetiţo, o strig în timp ce descui uşa.

Îşi saltă capul când o mângâi şi-mi sare în poală. Aflu repede că lui Granny îi place să fie scărpinată pe burtică. O scot la plimbare în spaţiul deschis acoperit cu iarbă din spatele adăpostului, ca să poată să amuşineze în jur.

Îi scot la plimbare şi pe ceilalţi câini, însă tot timpul mă gândesc la Granny. Mă întorc încă de cinci ori la cuşca ei ca să o scarpin pe burtă.

— O să vin mâine să văd ce mai face Granny, îi spun lui Sue în pauză.

— Dar mâine nu e rândul tău.

— Ştiu. Dar am observat că are castronul cu mâncare plin. Am hrănit-o eu din mână. Dacă nici mâine nu mănâncă, o s-o ajut eu.

Sue îşi dă ochii peste cap.

— Nu-ţi face griji, Nikki. O să mănânce ea. Câinii sănătoşi nu se înfometează singuri.

— Dar cei deprimaţi o fac, ripostez eu. Şi ea trece printr-o stare de depresie.

— Păcat că n-avem în buget bani prevăzuţi pentru un terapeut pentru câini.

— Ai totuşi unul, îi spun.

Îmi petrec restul timpului ocupându-mă de ceilalţi căţei, după care mă duc acasă ca să fac un duş.

Intru cu mașina pe alee și dau cu ochii de Kendall, care mă așteaptă deja. Se holbează la petele de noroi de pe blugii mei.

— Ai luat purici? mă întreabă.

— Îhî.

Își ridică mâinile în aer, în chip de frustrare.

— Ce scârbos! Nu mă atinge. Te aștept afară cât faci duș. Grăbește-te.

Cu ceva timp în urmă am stabilit să mergem cu barca lui Derek, pe lacul Fox. De fapt nu e a lui, ci a părinților.

După douăzeci de minute ies în fugă din casă gata dușată și pregătită să-mi petrec restul zilei relaxându-mă și bronzându-mă pe barcă.

— Deci..., zice Kendall. Ce s-a mai întâmplat între tine și Luis după episodul cu „sărutul"?

După ce mă sărutasem cu Luis o sunasem și-i povestisem totul.

— Nu s-a mai întâmplat nimic. M-am giugiulit cu el doar ca să-mi demonstrez mie... și lui ceva.

— Și anume...?

— Că sunt capabilă să mă sărut cu un tip fără să mă implic emoțional.

— Și ce concluzie ai tras?

Mă uit pe geamul mașinii.

— Nu sunt atât de imună emoțional pe cât aș vrea. Mă bucur că mergem cu barca, o să mă ajute să-mi mai limpezesc mintea. Nu vreau să mă leg la cap cu nimeni, Kendall. Mai ales cu un tip de genul lui...

— De genul lui Marco? termină Kendall propoziția.

— Mda. Nu vreau să fac așa ceva.

Ridică din umeri.

— Dar dacă Luis e altfel, Nik? Dacă te place şi tu îl placi şi totul decurge bine între voi?

— Nu aşa merg lucrurile. Uite, tu îl iubeşti pe Derek şi el te iubeşte pe tine, şi totuşi aveţi probleme.

— Da, dar astăzi mă duc pe barca lui, nu-i aşa? Încerc să trăiesc clipa, în loc să mă gândesc obsesiv la ceea ce-mi rezervă, inevitabil, viitorul.

— Şi crezi că asta ar trebui să fac şi eu?

După un drum de patruzeci de minute, opreşte maşina pe aleea pietruită.

— Cred c-ar trebui să încerci să fii fericită. De doi ani nu faci decât să te pedepseşti singură, Nikki.

— Nu vreau să sufăr din nou, îi zâmbesc eu, apoi o îmbrăţişez. Îţi mulţumesc însă pentru că vrei să mă vezi fericită.

Kendall mi-a stat alături după ce am pierdut copilul. M-a auzit plângând clipă de clipă, zi după zi, noapte după noapte, până ce n-am mai avut lacrimi. Atunci când am avut nevoie de ea ca să-mi vorbească, fie şi numai pentru a-mi distrage atenţia de la cele petrecute, mi-a vorbit. A vorbit despre toate şi despre nimic, până ce a început s-o doară gâtul. Iar când am vrut să tacă, a tăcut ore în şir. Mi-a cumpărat îngheţată şi felicitări Hallmark cu mesaje de simpatie şi încurajare şi într-o zi mi-a spus că inima mea se va vindeca, chiar dacă trupul îmi va rămâne pentru totdeauna cu sechele.

— Încearcă şi tu să te distrezi, OK?

Înconjurăm barca lui Derek şi ne îndreptăm spre pontonul lui privat.

— Bună, fetelor, ne strigă Derek de pe barcă. Aţi întârziat.

— Nikki a trebuit să se cureţe de purici, îl informează Kendall.

Pentru întâia oară după o săptămână, îşi înfăşoară braţele în jurul lui Derek şi îl sărută. Mă bucur că lucrurile stau mai bine între ei, deşi recunosc că am dubiile mele.

Rămân şocată când îl zăresc pe Luis stând la proră, îmbrăcat numai într-un şort care îi lasă la vedere muşchii abdominali bronzaţi de la natură şi o linie subţire de păr care pleacă de la buric şi dispare sub şortul purtat pe şolduri.

Uau! Detest faptul că mă simt tentată să mă zgâiesc la el.

— Cine te-a invitat? îl întreb.

— Evident, nu tu, îmi răspunde.

— Ia mai lasă-l în pace, intervine Derek, care se aşază în scaunul căpitanului.

— Nu cumva să-ţi închipui că asta-i o întâlnire, îi şoptesc lui Luis în timp ce el îmi întinde mâna ca să mă ajute să urc la bord.

Luis se încruntă.

— Cine a zis că-i o întâlnire? Nu eu. Hei, Derek, ai zis tu ceva de o întâlnire?

— Nu, de fapt *tu* ai zis, Luis. Mi-ai spus că vrei să-i ceri o întâlnire lui Nikki, dar că ţi-e prea frică să o faci.

— Ei bine, o să fie o după-amiază interesantă, spun eu. Luis, înţelege odată, între noi nu se va întâmpla nimic. Ne-am sărutat şi n-a fost bine. Asta-i tot.

Luis plescăie din buze şi-mi face cu ochiul.

— Cum zici tu, *mi chava*.

— Nu-mi mai spune aşa.

— Îhî, acceptă el nepăsător.

Derek porneşte motorul şi cât ai clipi zburăm pe întinderea apei. Derek şi cu Kendall stau lângă timonă, în timp ce Luis şi cu mine ne aşezăm în faţă. Mă aşez vizavi de el, nu lângă, de frică să nu mă agăţ cumva de el atunci când sărim peste vreun val. Îmi place să mă plimb cu barca, dar încet. Din păcate, Derek nu-mi împărtăşeşte părerea. Mă ţin cu toată puterea de balustradă şi mă rog în gând să nu ne răsturnăm.

Îi arunc o privire lui Luis. Se uită fascinat în jos şi urmăreşte cum apa se sparge de părţile laterale ale bărcii. Se vede clar că-i face plăcere plimbarea.

Trecem vijelios peste siajul unei alte bărci şi închid ochii, prinzându-mă şi mai strâns de balustradă.

— Ţi-e frică? îmi strigă Luis ca să acopere huruitul motorului.

Se apropie brusc de mine. Îi simt căldura corpului aşa cum stăm acum, umăr la umăr, şi-mi vine să îl rog să mă ia în braţe. Deschid ochii şi mă uit la peisajul care goneşte pe lângă noi.

N-am nevoie de un tip ca să mă simt în siguranţă. Mă descurc şi singură. Mă agăţ şi mai tare de balustradă.

— N-am nimic.

— Minţi. Dacă o să continui să strângi balustrada o să-ţi blochezi circulaţia sângelui prin degete, zice strecurându-se şi mai aproape. Vreau să te iau în braţe, Nikki. Mă laşi?

17
Luis

Nu-mi dau seama care-i treaba cu fata asta. E în acelaşi timp vulnerabilă şi hotărâtă. Mă face să doresc s-o protejez şi totodată să dărâm zidul acela pe care îl ridică între noi.

— Lasă-mă să te iau în braţe, repet.

Clatină din cap.

— Nu.

Mă trag în spate. M-a respins.

— Din cauza lui Hunter sau ai pe altcineva?

— Nu. Din cauză că nu vreau să mă implic în nicio relaţie.

Ridic din umeri.

— Bun, atunci să nu ne implicăm. Hai doar să ne distrăm şi să lăsăm lucrurile să curgă de la sine. N-o să te presez şi nici n-o să fac pe nebunul cu tine. O să mă port aşa cum sunt.

Văd că a căzut pe gânduri. Bine măcar că nu mi-a respins din prima oferta.

— Ce mai aventură, este? strigă Derek spre noi după ce ancorează barca.

Aruncă o plută în apă, apoi sare cu spatele în lac.

Kendall îl urmează.

— Hai şi voi! strigă ea din apă.

Nikki îşi scoate şortul şi topul şi rămâne într-un bikini roşu tivit cu negru. O urmăresc cum stă la marginea bărcii, cu vârfurile degetelor de la picioare suspendate în aer. Sunt ca hipnotizat, deşi încerc să n-o arăt.

— Deci... Luis, zice uitându-se la mine fără animozitatea ei obişnuită, iar în glasul ei discern o provocare jucăuşă. Ai zis c-ar trebui să ne distrăm. Spune-mi, ai destul curaj ca să plonjezi în apă?

18
Nikki

L-am provocat să plonjeze într-un moment de pură slăbiciune.

Nu-mi lasă prea mult timp la dispoziţie ca să-i studiez fizicul. Se apropie de marginea laterală a bărcii, îşi ridică braţele musculoase deasupra capului şi plonjează în apă ca un înotător de calibru olimpic. Mă uit pe deasupra bărcii, aşteptându-l să iasă la suprafaţă. Cum întârzie să apară, intru în panică.

— Unde e? întreb speriată.

— Pe mine mă cauţi? zice.

Vocea i se aude din capătul opus al bărcii.

Instinctiv îmi duc mâinile la piept.

— Să nu mai faci niciodată chestia asta, Luis. M-ai speriat de moarte. Am crezut că te-ai înecat.

— Având în vedere că e campion naţional, nu cred că ai de ce să-ţi faci griji, zice Derek, care înoată alături de Kendall.

Ridic din sprâncene. Luis campion naţional la înot? Mă arunc în apă cu picioarele înainte. N-o fi prea graţios, dar eu nu-s campioană la înot — nici pe departe.

— Hai să vedem cât de repede poţi să înoţi, Fuentes. Ce-ai zice să ne luăm la întrecere? întreabă Derek arătând în stânga. Până la geamandura de acolo şi înapoi. Fetele primesc un avans de un cap.

Kendall şi cu mine pornim imediat spre geamandură. Băieţii rămân pe loc, dar nu pentru mult timp. N-avem nicio şansă, pentru că Luis şi Derek ne depăşesc după mai puţin de cinci secunde. Derek e în echipa de înot a liceului şi se ţine tare pe poziţie. Însă Luis îl depăşeşte cu uşurinţă cu mult înainte de a ajunge la geamandură.

Amândoi se opresc la geamandură şi ne aşteaptă pe Kendall şi pe mine.

— Ce v-a reţinut, fetelor? strigă Derek spre noi.

Kendall dă să-l împroaşte cu apă, dar e prea departe.

— Tare vă mai place să faceţi pe grozavii, zice.

— Testosteronul e de vină, spune Luis, care bate apa aparent fără niciun efort.

Încerc să înot mai repede, dar mult prea repede îmi pierd suflarea şi am nevoie de câteva clipe de odihnă.

— Voi, fetelor, n-aveţi pic de vlagă în voi, zice Derek.

— Îţi dau eu ţie vlagă, strigă Kendall pornind înapoi spre barcă într-un stil bras destul de reuşit.

Derek se ia după ea, în timp ce Luis înoată spre mine.

— Eşti bine? mă întreabă.

Picături de apă îi atârnă de buze, de bărbie şi în păr. Pare mai tânăr, cam la fel cum arăta atunci când l-am cunoscut.

— Nu mai vreau s-aud de nicio întrecere, dacă asta vrei să ştii, îi spun.

Plutesc acum pe spate şi-mi las corpul să se odihnească.

Luis înoată și el pe spate pe lângă mine, dar întinde brațul și înșfacă pluta abandonată a lui Derek și amândoi ne prindem de ea. Rămânem tăcuți ceva vreme și ne lăsăm purtați de siajele celorlalte bărci care zboară pe lac, iar între timp ne uităm în sus, la cerul de deasupra noastră.

Arată spre un nor.

— Uite, nu-i așa că ăla seamănă cu un câine? Vezi urechile și coada lungă?

— Mie mi se pare că aduce cu un șarpe. Nu poate fi un câine, n-are picioare.

Râde.

— Nimeni nu-i perfect.

— Așa e. E o lecție pe care am învățat-o plătind un preț mare, bâigui eu, apoi mă grăbesc să arăt spre un alt nor, ca să nu-i dau timp să-mi analizeze comentariul. Ăla are formă de curcubeu.

— Ba nu, e o broască-țestoasă, zice el. Vezi, tocmai scoate capul din carapace.

— Greșești. Ăla nu e un cap. E potirul de aur din capătul curcubeului, ripostez cu accent irlandez întinzând mâna și trasând cu vârfurile degetelor conturul curcubeului și al potirului de aur.

— Ești sigură? mă întreabă.

— Absolut. Sunt expertă în formațiuni noroase.

— Te-ai gândit vreodată cum arată Pământul văzut din spațiu?

Nu, mărturisesc că nu m-am gândit niciodată.

— Am văzut fotografii și filme. Seamănă cu o bilă uriașă.

— Nu, altceva vreau să spun: te-ai gândit cum ar fi să te afli acolo, sus, şi să te uiţi în jos spre Pământ? Ţi-ar plăcea să ajungi acolo, dac-ai avea ocazia?

Dă drumul plutei şi-şi duce braţele pe deasupra capului, înotând pe spate şi uitându-se în sus spre cer.

— Aş da orice ca să fiu acolo, sus.

— Ai putea să mori pe drum, la dus... sau la întors.

— Nu-mi pasă. Merită riscul, e aventura supremă. Să fii atât de aproape de lună şi de stele... şi să ştii totodată că universul e nesfârşit.

— Visezi cu ochii deschişi, Luis. Revino cu picioarele pe pământ.

Îl stropesc.

Îşi înclină capul pe umăr şi zice plin de îndrăzneală:

— Ca să ştii, obişnuiesc să răspund cu aceeaşi monedă.

Îl stropesc din nou.

— Te avertizez...

Când îl stropesc a treia oară şi îi spun „Hai să te văd", se cufundă în apă. Dau din picioare, încercând să ghicesc unde se ascunde.

— Luis, dacă vrei să mă sperii sau să mă tragi la fund, să ştii că te omor. Jur. Am glumit. N-am vrut să te provoc.

Continui să dau din picioare. Nici urmă de Luis, nici măcar un vârtej în apă care să-mi sugereze că se află pe aproape. Suspansul ăsta mă scoate din sărite. Aştept şi dau din picioare. Ştiu că e pe acolo, pe undeva, asta dacă nu cumva e peşte şi respiră pe sub apă, într-o lume subacvatică magică. O să iasă el la suprafaţă... dar când?

Îşi face brusc apariţia, chiar lângă mine, împroşcând puternic apa cu tot corpul. Scot un scâncet prostesc care îl face să izbucnească în râs.

Îşi şterge apa de pe faţă cu mâna.

— Nu eşti atât de curajoasă pe cât vrei să pari, *mi chava*.

— Sunt, cu condiţia ca tipii să nu se furişeze pe lângă mine.

— Nu mă furişez.

— Atunci mă urmăreşti.

— Nici asta. Când îmi place de o fată, nu sunt deloc subtil. În clasa a treia am strecurat un bileţel de dragoste în pupitrul Selenei Ibarra.

— Ce s-a întâmplat? L-a găsit? L-a citit?

— Îhî. Şi a râs. După care l-a arătat tuturor copiilor de pe terenul de joacă. Au făcut mişto de mine, asta până ce fratele meu Carlos a ameninţat că o să-i bată măr pe toţi cei care or să se mai ia de mine. După aia m-au lăsat în pace. Dacă-şi pune mintea, Carlos poate fi foarte intimidant.

— Crezi c-o să mă bată şi pe mine măr dacă o să mă iau de tine?

— E în armată acum, staţionat la o bază din străinătate, aşa că presupun că n-ai de ce să te temi.

— Bun, zic. Atunci n-o să se supere dacă o să fac asta.

Întind mâna ca să-l bag la fund, dar se cufundă şi dispare cu uşurinţă sub apă. Când iese la suprafaţă, mă trezesc că stăm faţă în faţă.

Respir mai greu şi mai precipitat. Nu ştiu dacă-i din cauză că am stat prea mult în apă sau pentru că Luis îmi aminteşte atât de tare de Marco. Dintr-odată nu mai văd clar şi capul mi se învârte.

— Au, gem eu.

— Ce ai?

— Sunt cam ameţită.

Întind mâna şi mă agăţ panicată de braţul lui, ca să mă sprijin.

— Te simţi bine? mă întreabă îngrijorat.

Mă prinde cu braţul liber de mijloc şi mă ţine ferm într-o strânsoare protectoare... ca un erou. Picioarele noastre se ating pe sub apă şi am o senzaţie ciudată, de intimitate, cu toate că nu-i cazul.

Îmi retrag imediat mâna.

— Scuze... am ameţit un pic. Acum sunt bine.

Crezusem că Marco e eroul meu, însă se dovedise că mă înşelasem. Eroii nu sunt decât nişte personaje fictive din basme. Nu există cu adevărat. Cel puţin nu în universul meu. Cu toate că Luis se purtase astăzi aproape ca un erou.

Mă conduce înapoi la barcă, înotând tot timpul pe lângă mine şi întrebându-mă din când în când dacă sunt bine. Înainte să ne urcăm pe barcă, mă bate uşurel pe braţ.

— Nik?

— Da.

— Să ştii că m-am simţit bine cu tine.

Dau din cap şi îi arunc un zâmbet scurt.

— Şi eu. Am făcut bine c-am stabilit de la bun început că asta nu-i o întâlnire propriu-zisă.

— Cred c-ar trebui să te previn că plănuiesc ca-n restul zilei să te fac să te răzgândeşti, zice el cu un rânjet mare întipărit pe faţă.

19
Luis

Luni, după antrenamentul la fotbal, mă duc la Marco acasă. El îşi dă ochii peste cap când insist să-mi fac temele înainte să plecăm să ne întâlnim cu alţi amici.

După ce termin tema, ne suim în SUV-ul lui negru cu geamuri fumurii şi pornim prin oraş.

— Să ştii că am ieşit cu Nikki, îi spun când intrăm pe Green Bay Road.

— Ştiu.

— Ai vreo problemă cu asta?

— Nu, am o problemă că umbli cu Derek şi cu Ben — tipi din nordul oraşului. Tu, Luis, n-ai ce căuta cu ei. Eşti de-al nostru.

— Bine, da' asta nu înseamnă că vă dispreţuiesc.

— Voiam doar să m-asigur că ştii faţă de cine trebuie să fii loial. *Comprendes, compa?*[1]

— *Sí.*

— *Bien.* Acum hai să mergem să ne distrăm la plajă, cu adevăratele *latinas.*

[1] Ai priceput, amice? (lb. spaniolă).

Nu-i spun că o consider şi pe Nikki o *latina* adevărată şi că nu mi-o pot scoate din cap. După acea „neîntâlnire" de pe barca lui Derek, mi-a spus că are nevoie de spaţiu. I-l acord, cu toate că nu pot nega că vreau să fiu cu ea.

Marco conduce maşina spre Lacul Michigan. Când ajungem, nu parchează lângă plaja publică. În schimb, face la dreapta şi se îndreaptă spre zona pustie unde se întâlneau pe vremuri membrii bandei Latino Blood.

— De ce mergem aici? întreb.

Latino Blood nu mai e activă în Fairfield, aşa că presupun că n-o să dăm de nimeni pe plajă.

Dar mă înşel.

— N-ai auzit ştirea? mă întreabă Marco.

— Ce ştire?

— Chuy Soto a fost eliberat din închisoare vineri.

Îngheţ. Chuy e un nenorocit periculos. Nu cred că închisoarea l-a mai potolit. Dacă s-a întors, asta înseamnă că cei din Latino Blood or să-şi adune acum forţele?

La viaţa mea, am văzut oameni morţi, bătăi între bande rivale şi tot felul de alte porcării. Dar ştiu şi ce onoare şi loialitate faţă de prieteni au membrii bandelor.

Plaja e plină de tipi din cartierul meu: oameni *de-ai mei*. Tipi pe care nu i-am revăzut după întoarcerea în Chicago au ieşit din ascunzători pentru această petrecere de bun venit în cinstea lui Chuy.

Un timp jucăm fotbal pe plajă. După aceea, Marco înşfacă o cutie de bere dintr-un răcitor. Înghite lacom băutura până ce lichidul i se prelinge pe la colţurile gurii. După ce termină, se şterge la gură cu dosul palmei, aruncă pe jos cutia goală şi îşi

pocnește genunchii unul de altul de parcă tocmai ar fi marcat un *touchdown*.

Îmi azvârle o cutie de bere.

— E rândul tău.

Deschid cutia și dau berea pe gât, în speranța că alcoolul îmi va șterge din minte imaginea lui Nikki udă, în bikini. Din păcate, fără rezultat. Întind mâna și mai iau o bere. Sorb cu înghițituri mari, în așteptarea amețelii. Nu m-am îmbătat criță de foarte multe ori, dar nici nu mi s-a întâmplat prea des ca să nu-mi pot scoate din cap o fată.

— Vino încoace, Luis, strigă Marco făcându-mi semn să mă apropii.

Mă îndrept spre locul unde Marco și amicii lui stau de vorbă.

— Care-i treaba? întreb.

— Uite, el e Chuy Soto, zice Marco arătând din cap spre persoana care-și face apariția în clipa aceea pe plajă.

Tipul e solid ca un urs, tatuajele îi acoperă complet brațele și gâtul și pășește legănându-se intimidant, de parc-ar spune nu-te-pune-cu-mine-sau-ești-un-om-mort. Și pentru a pune capac la toate, un trabuc îi atârnă în colțul gurii.

Toată lumea tace. Chuy se oprește în fața mea. Dacă n-aș fi fost obișnuit să trăiesc printre membrii unor bande, probabil că aș fi făcut pe mine de frică.

— Am auzit că un Fuentes ne face onoarea de a fi prezent în Fairfield, zice Chuy întinzându-mi mâna.

— Eu l-am adus, își arogă Marco, mândru, meritul.

Strâng ferm și sigur mâna lui Chuy. Tipii de genul lui îi respectă pe cei care nu tremură în cizme atunci când sunt abordați.

— *Caballeros*[1], lăsaţi-mă să discut singur cu Fuentes, zice Chuy.

Marco şi ceilalţi se împrăştie care-ncotro într-o clipită. Marco se duce spre *ganga*[2] adunată în jurul unui morman mare de lemne şi beţe pe care au de gând să le aprindă.

— Eu i-am cerut lui Marco să te aducă aici, zice Chuy.

Nu înţeleg nimic. Din câte am auzit, Chuy l-a considerat pe fratele meu trădător după ce a părăsit banda. Atunci cum se explică schimbarea bruscă de atitudine faţă de un Fuentes? Din moment ce Chuy îl crede pe Alex duşmanul lui personal, cum voi fi eu la adăpost de furia lui?

Doar dacă nu vrea să-l înlocuiesc pe Alex în cadrul bandei.

— Credeam că eşti la închisoare, spun.

Zâmbeşte, cu trabucul încă atârnat în colţul gurii.

— Să zicem c-am scăpat dintr-o eroare de ordin tehnic, spune aplecându-se spre mine şi şoptindu-mi: Uite ce-i, trebuie să refac Latino Blood, şi tu ai să m-ajuţi.

— De ce eu? N-am niciun fel de relaţii.

— Greşeşti, Luis. Te-ai născut în Blood, zice bătându-mă pe spate. Şi vei rămâne un LB până la moarte.

„Dacă aş fi un animal, atunci aş..." de Luis Fuentes

În general îmi place să scriu compuneri. Anul trecut am scris un eseu în engleză despre motivele pentru care anumite aspecte din cultura mexicană au fost complet integrate în societatea americană. Am luat zece, evident. Şi domnul Heilmann

[1] Domnilor (lb. spaniolă).

[2] Gaşcă (lb. spaniolă).

a reușit cumva să-mi publice lucrarea în ziarul local, ceea ce a fost destul de cool.

Numai că acum sunt blocat, ceea ce mi se-ntâmplă rar. Pun pariu că cei mai mulți elevi din clasă vor alege leul, regele junglei. Eu însă nu sunt rege și nici n-am fost vreodată.

Tot gândindu-mă la rege, îmi amintesc de Chuy Soto.

Stau cu pixul suspendat în aer, deasupra hârtiei. Mă întreb dacă seara trecută am fost beat sau Chuy chiar mi-a spus că se așteaptă din partea mea să îl ajut să refacă Latino Blood. Mă uit la o fotografie cu Alex, Brittany și Paco, agățată pe perete.

Mi'amá e liberă azi. Îmi dau brusc seama că nu gătește, așa cum crezusem. Ține o țigară între degete și stă aplecată deasupra chiuvetei.

— Nu-mi place când fumezi, îi spun.

— Fumatul mă liniștește, îmi răspunde trăgând din țigară și scuturând scrumul în chiuvetă. Ieri mi s-a oferit un post ca recepționeră la spitalul unde lucrează Elena.

— Grozav.

— E un salariu decent și am și asigurare de sănătate, zice ducând din nou țigara la gură.

— Te simți bine, mamă? Arăți de parcă s-ar fi întâmplat ceva.

— *Estoy bien*[1], spune suflând fumul. Dar nu e totul în regulă. Azi am primit un telefon. Carlos a fost rănit.

Intru în panică: imagini cu soldați întorși acasă în scaune cu rotile și cu picioarele și mâinile amputate mi se învârtejesc prin cap.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi adevărul.

[1] Mă simt bine (lb. spaniolă).

— Nu e nimic grav, numai c-a fost trimis acasă pentru recuperare.

— Cum adică nu-i nimic grav? Trebuie să fie grav, din moment ce l-au trimis casă.

— S-a rănit la picior. A fost operat şi nu a putut să revină la unitate, aşa că l-au forţat să-şi ia permisie medicală. Va trebui să se hotărască dacă vrea să se reînroleze sau nu. Eu îl vreau acasă, aici, cu noi, dar...

— Dar ai auzit că Chuy Soto a fost eliberat din închisoare.

— Da, mi-a spus Elena, care tocmai a aflat de la Jorge, zice arătând cu ţigara spre uşă. Luis, ţine-te departe de Chuy. Nu vreau ca tu sau Carlos să vă înhăitaţi cu el sau cu oricine altcineva din LB.

Prea târziu. Îmi frec ceafa. Cum s-o întreb? Ezit şi-mi simt palmele transpirate.

— Mamă, am fost „binecuvântat din naştere" în LB?

— Unde ai auzit asta?

— Chuy Soto mi-a zis că m-am născut în Blood şi n-am înţeles ce-a vrut să spună.

Mă împunge cu un deget tremurător.

— Nu-l asculta pe Chuy, Luis. M-auzi? Ţine-te departe de el.

— A preluat iarăşi conducerea. Vrea să refacă Latino Blood.

Sunt conştient că am în mine o anumită doză de nebunie — plăcerea de a înfrunta pericolele. În general, până acum mi-am stăpânit-o, dar aseară, când l-am cunoscut pe Chuy... am simţit adrenalina curgându-mi prin vene la gândul că mă voi putea arunca în treaba asta cu capul

înainte — ca să îl fac pe Chuy să plătească pentru rolul pe care l-a jucat în momentul când Alex a renunțat la bandă, lucru care aproape că l-a costat viața.

Mi'amá trage încă un fum din țigară.

— Stai deoparte și nu pune întrebări, Luis.

— Nu am dreptul să știu de ce noul șef al bandei mă consideră unul de-al lor? o întreb.

Îmi cuprinde fața în palmă.

— Nu, Luis. Fără întrebări. E mai bine să nu știi nimic. E mai sigur așa. Și tu și noi vom fi în siguranță atâta timp cât nu te vei înhăita cu Chuy.

Nu-i spun că n-am de gând să stau deoparte pentru că vreau să aflu ce pune Chuy la cale. Cu cât el deține mai multă putere, cu atât noi, ceilalți oameni din Fairfield, vom avea mai puțină. Dacă Chuy va prelua controlul, va putea să ordone răzbunare pentru ceea ce a făcut Alex. Trebuie să aflu dacă familia mea e în pericol.

N-am de ales: trebuie să mă apropii cât mai mult de Chuy.

20

Nikki

Derek dă întotdeauna o petrecere de ziua lui pentru că părinţii îi sunt mereu plecaţi de acasă în perioada asta, la convenţia anuală a dealerilor. Toată lumea din Fairfield aşteaptă cu nerăbdare evenimentul. În seara asta, chiar sunt încântată să vin la petrecere. De când am fost cu Luis cu barca lui Derek, în urmă cu două săptămâni, nu m-am deschis faţă de el, nici fizic, nici emoţional, dar m-am gândit la asta în fiecare zi.

Kendall şi cu mine ajungem la Derek acasă mai devreme, ca să aranjăm decoraţiunile. Derek a luat cartea de identitate a fratelui lui mai mare şi a cumpărat nişte doze de bere. În general nu beau, numai că Luis mi-a trimis mesaj pe telefon că o să vină sigur la petrecere.

— Ce faci? mă întreabă Derek când mă vede cum umplu cu bere un pahar de plastic până la buză şi îl dau pe gât.

— Încerc să scap de inhibiţii, îi răspund. Nu se vede?

— Dar tu nu bei, Nikki.

Ridic paharul.

— Tocmai m-am apucat.

— Kendall! strigă Derek, care se vede treaba, nu știe ce să facă. Vino încoace!

Kendall bagă capul pe ușa bucătăriei.

— Ce-i?

Derek arată spre mine.

— Prietena ta cea mai bună a luat-o, de una singură, înaintea petrecerii.

Kendall râde, iar eu mai iau o înghițitură.

— Hm... poate că nu-i o idee prea bună, Nik.

— Ba da. Luis vine și el la petrecere.

Cu cât beau mai mult, cu atât mă simt mai puțin stresată la gândul că-l voi revedea.

— Nu e ce vă închipuiți voi, încerc eu să-i liniștesc. Doar că vreau să aflu cum ar fi dacă ne-am preface că suntem un cuplu.

— Să vă prefaceți? Mai bine recunoaște că-ți place de el, zice Kendall. Și încearcă să-ți analizezi sentimentele. A te îmbăta e ca și cum te-ai lega cu un bandaj care nu stă bine prins.

— Da' ți-am spus, n-am niciun fel de sentimente pentru el, zic râzând la gândul ăsta.

Kendall îi dă un ghiont în piept lui Derek.

— Derek, fă ceva..., zi și tu ceva.

Derek își aruncă brațele în aer.

— Nu vreau să mă bag în discuție.

Iese repede din bucătărie când aude soneria.

Aproapé c-am golit paharul și acum îl umplu din nou.

— Știi că Luis e primul tip cu care m-am sărutat după Marco?

— Da, știu, răspunde Kendall.

— M-am gândit mult la chestia asta. Chiar mai mult decât ar trebui. Şi cred că Luis e perfect pentru a exersa sărutul. Ce zici?

Kendall îmi ia paharul din mână.

— Nu cred că e frumos să te foloseşti de el pentru a exersa. O să-l faci să sufere.

— Ba nu, o asigur eu. Luis a recunoscut că e jucător, la fel ca Marco. El e cel care a propus să ne distrăm şi atât. O să-l fac să înţeleagă că, indiferent de ceea ce se va întâmpla între noi, nu va fi nimic serios.

— Fetele de tipul Marianei se ocupă cu agăţatul băieţilor. Şi tu nu eşti ca ea, adaugă Kendall, apoi, când mă vede cum îmi umplu paharul, abandonează subiectul. Bine, să nu zici că nu te-am prevenit.

— Totul o să fie OK. M-ai sfătuit să nu mai fiu atât de încordată. Luis mi-a spus acelaşi lucru... aşa că o să-ncerc.

După o oră, muzica urlă şi casa s-a umplut de oaspeţi. Sunt ameţită bine şi vreau să dau de Luis. Dau pe gât ce-a mai rămas din pahar, pe care îl arunc la coş, şi îmi croiesc drum prin mulţime, în căutarea lui. Nici urmă de el. Întreb în stânga şi în dreapta, dar nimeni nu l-a văzut.

— Hei, Nikki, zice Justin Dougan zâmbind cu toată gura şi cu dinţii lui atât de albi încât şi-un orb i-ar putea vedea. Arăţi foarte sexy în seara asta.

— Ăăă... am planuri cu...

Cât p'aci să zic *Luis*, dar adevărul e că *noi* doi nu ne-am făcut planuri. *Eu* mi-am făcut. Şi am plecat de la ideea că Luis o să le accepte. Iar a sta cu Justin Dougan nu face parte, în mod cert, din planurile mele.

— Vino sus, la etaj, cu mine, zice luându-mă de cot şi împingându-mă afară din mulţimea de petrecăreţi.

— Nu merg cu tine sus, Justin.

Nu el e băiatul din fanteziile mele.

— Ai încredere în mine, zice. Promit că n-o să mă dau la tine.

— Nu am încredere în tipii care-mi spun „ai încredere în mine". În plus, trebuie să iau aer...

— Bine. Atunci hai să mergem afară.

Înainte să apuc să protestez, mă conduce spre piscină. În tot acest timp îmi sucesc gâtul în încercarea de a-l zări pe Luis, dar n-am noroc. A zis că va veni la petrecere, însă poate că s-a răzgândit.

Justin e şi el beat. Îmi dau seama după felul cum se împleticeşte în jurul bazinului înainte de a se prăbuşi pe un şezlong.

— Aşază-te lângă mine, mă invită, apoi mă prinde de încheietura mâinii şi mă trage în jos. Arăţi ca o *tamale*[1] fierbinte.

— Ăsta nu prea e un compliment, spun eu.

Se apleacă spre mine. Nu-mi dau seama dacă e gata să cadă peste mine sau dacă încearcă să mă sărute. Oricum, pute a bere şi a transpiraţie. Un amestec scârbos. Îl împing deoparte.

— Hei, îl aud rostind pe Luis, care-şi face brusc apariţia.

Arată bine în blugii care îi atârnă un pic pe şolduri şi un tricou atât de purtat încât e probabil moale ca mătasea la atingere.

Justin îşi ridică ochii spre el.

[1] Turtă mexicană umplută din carne tocată şi porumb şi bine condimentată.

— Pleacă de-aici, Mex.

— Nikki e şi ea mexicană, idiotule, zice Luis.

Justin înţepeneşte.

— Cui îi spui tu idiot?

— Nimănui, intervin eu. N-a vrut. Nu-i aşa, Luis?

— Greşit, spune el. Chiar asta am vrut să spun.

Justin dă să se ridice şi să-l înfrunte, dar Derek iese din casă, îl prinde de braţ şi îl trage deoparte.

— Dougan, am nevoie de ajutorul tău.

— Pentru ce? întreabă Justin.

— Ei..., o să vezi tu.

Îl conduce înăuntru şi ne lasă pe mine şi pe Luis singuri.

Luis se uită la mine ca şi cum l-aş fi trădat.

— Ce naiba făceai aici cu *pendejo*-ul ăla?

— Nu făceam nimic... OK, e-adevărat, stăteam cu el, dar...

Oftez. Lucrurile nu merg aşa cum am plănuit. Sunt ameţită şi nu ştiu cum să-i explic că el e cel pe care-l aşteptam. Nu reuşesc să mă exprim prin vorbe, dar pot să-i arăt.

— Vino după mine.

Ezită.

— Hai odată, îi spun luându-l de mână şi împingându-l spre cabina de lângă piscină.

Ştiu că Derek ţine ascunsă cheia în ghiveci. O iau şi descui uşa. Am un singur gând în cap: să scap de inhibiţii şi să-l sărut pe Luis, aşa cum am făcut-o la mine acasă. De data asta nu vom mai fi deranjaţi. Luis dă să aprindă lumina, dar îl opresc.

— Încuie uşa, îi cer.

Se conformează.

Intru în încăpere.

— Nu cu Justin am vrut să fiu în seara asta. Ai dreptate, e un *pendejo*.

— Nu mi-a plăcut să te văd cu el, zice Luis. Nu cred că mi-ar plăcea să te văd cu niciun tip... în afară de mine.

În clipa asta simt o nevoie disperată să fiu luată în brațe. Nu că asta m-ar defini. E vorba doar de distracție și de a-mi trăi fantezia.

— Ia-mă în brațe, îi spun. *Te rog.*

— Ești beată, zice.

— Doar un pic amețită.

— Nikki, îmi șoptește apropiindu-se.

Îi simt căldura corpului și întind mâna, mângâindu-i încet brațul.

— Nu vorbi, îi cer.

Dacă vorbește, ar putea spune ceva care să strice momentul. Sinceră să fiu, mi-e teamă de ceea ce-ar putea spune.

Aici, în întuneric, totul pare supranatural. E un soi de amestec de fantezie și realitate. În clipa asta nu mă deranjează însă să trăiesc pe Tărâmul Fanteziei, pentru că de asta am nevoie. Dacă totul ar fi prea real, n-aș putea face față.

Îmi trec buzele peste chipul lui, încet, până spre ureche.

— Ia-mă în brațe, așa cum ai vrut s-o faci în barcă.

În clipa când își înfășoară brațele în jurul meu, o liniște dulce mă învăluie. Care îmi amintește de ceea ce-am simțit atunci când m-a luat protector în brațe pe Lacul Fox. Nu vreau să mă amăgesc că senzația aceasta incredibilă va dura o veșnicie, dar mă desfăt în îmbrățișarea lui. Trăiesc momentul și e atât de incredibil de bine că nu vreau să se sfârșească niciodată.

Braţele lui mă mângâie acum încet pe spate şi căldura degetelor îmi arde pielea prin topul din mătase.

L-am respins de multe ori, dar în seara asta presiunea a dispărut. Cu o hotărâre reînnoită întind mâna şi-i ating cu vârful degetelor faţa.

Se trage înapoi.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Absolut, răspund. În seara asta tu eşti fantezia mea. De acord?

— Fantezia ta?

— Mda. Fantezie, adică opusul realităţii.

Râd. Simpla lui prezenţă mă ameţeşte. Sunt surescitată c-am ajuns să-mi pun planul în aplicare.

— Numai în seara asta, ca să vedem ce-o să se întâmple.

— Şi mâine?

Mâine?

— Nu m-am gândit aşa departe. În seara asta nu vreau decât să ne jucăm. Ce zici? Vrei să te joci cu mine?

— Depinde.

— Depinde de ce? întreb.

Se apleacă spre mine şi mă sărută în locul acela sensibil de sub ureche, apoi îmi şopteşte:

— Depinde dacă vrei doar să ne sărutăm sau să mergem mai departe.

Lasă să-i alunece buzele în jos pe gâtul meu şi eu îmi arunc capul pe spate şi sper că va continua la fel de încet. Nu sunt obişnuită ca lucrurile să se-ntâmple atât de lent.

— E atât de bine, murmur în timp ce-şi lasă buzele să se odihnească pe gâtul meu, în locul unde îmi poate simţi pulsul, apoi îl sărută uşor. Nu te opri.

Mă sărută din nou. Și din nou. Și din nou.

— Ai pulsul accelerat, îmi șoptește cu buzele atingându-mi pielea.

— Nu zău, răspund, și asta-l face să izbucnească în râs.

Îmi pun mâna pe pieptul lui. Prin palmă îi simt inima bătând tare și iute.

— Și pulsul tău e la fel.

— Mmm, murmură, apoi îi simt moliciunea limbii fierbinți și calde care ia locul buzelor pe pulsul meu.

Uau. Dintr-odată mă simt amețită și mă prind de umerii lui ca să nu cad. Brațele lui puternice mă cuprind imediat și mă strâng ferm, ca și cum ar fi mai mult decât pregătit să joace-n seara asta rolul de erou.

Am nevoie de un erou.

E atât de romantic. Obloanele sunt închise și suntem complet feriți de haosul de afară. Câteva raze de lumină se strecoară printre șipci și sparg bezna încăperii. Nu știu dacă alcoolul e de vină pentru că-l doresc atât de tare, dar niciodată nu am mai simțit așa ceva — nici măcar atunci când eram cu Marco.

Mi-aș dori ca îmbrățișarea să nu se termine nicicând.

Când buzele lui își croiesc drum în jos pe gâtul meu și îmi dă jos cu blândețe bretelele bluzei pentru a mă săruta pe umeri, simt că nu mai rezist.

— Dacă nu mă săruți, o să mor, gâfâi eu. Hai să n-o mai luăm așa de ușor.

— Parcă tu mi-ai zis că am nevoie să exersez mișcările cu limba.

— Am mințit. Nu vrei să-ncerci din nou?

— O, da, răspunde. Și încă cum.

Ezită o frântură de secundă, dar apoi îi simt palma cum îmi cuprinde faţa, în timp ce degetul mare i se plimbă în sus şi-n jos, ca într-o mângâiere blândă, peste buze. Închid ochii şi-i sărut degetul.

— E bine? mă întreabă înlocuind degetul cu o atingere uşoară a limbii.

— Da, şoptesc eu şi îmi trec mâinile prin părul lui.

Probabil că sunt ameţită rău, din moment ce singurul lucru la care mă pot gândi atunci când buzele lui le ating pe ale mele este c-aş vrea ca clipa asta să dureze o veşnicie.

Limba lui zăboveşte pe buzele mele şi răsuflarea mi se opreşte.

— Vreau să te gust, *mi muñeca*[1], geme el.

Îmi scot din minte orice gând şi inhibiţie în timp ce limba mea o caută pe a lui. E la o răsuflare distanţă, mă aşteaptă. Când limbile noastre se-ntâlnesc, o simt pe a lui fierbinte şi umedă şi alunecoasă şi moale ... şi totul e atât de lasciv şi sexy şi frumos în acelaşi timp.

Mă topesc în braţele lui care mă strâng acum cu mai multă putere. Gurile noastre deschise se caută una pe alta. Mă simt pe dinăuntru ca o lavă topită, în timp ce el îmi prinde coapsele cu mâinile şi mă trage mai aproape. Corpul lui e acum lipit de al meu şi reacţia lui fizică evidentă la sărutul nostru mă face să tânjesc după atingerea sa.

Acum amândoi respirăm cu greu. În încăpere nu e aer condiţionat şi am început să transpir. Dintr-o mişcare întrerup sărutul şi-mi trag bluza peste cap. Rămân în şort şi în sutien.

---

[1] Păpuşa/iubita mea (lb. spaniolă).

Îi iau mâna și i-o așez peste sutien. Respirația i se accelerează și aerul cald care ne înconjoară pare încărcat de electricitate.

Degetele lui mângâie satinul mătăsos al sutienului și pielea sensibilă dintre sâni. Își mișcă mâinile încet și cu îndemânare. Vrea să mă excite, iar eu gâfâi, anticipând momentul când va înlătura materialul.

Așteptând ca tortura să fie completă.

Nu mai rezist. Duc mâna la spate și desfac sutienul, lăsându-l să cadă pe podea. Păcat că nu-i pot vedea bine fața.

— E rândul tău, îi spun pe un ton jucăuș, după care trag de marginea tricoului. Vreau să-ți simt pielea lipită de a mea.

Ezită din nou.

— E-n regulă, îl liniștesc eu. Nu-i cazul să stai prea mult pe gânduri. Ne distrăm și atât. Nu asta ai vrut?

De data asta nu mai șovăie și-și scoate tricoul, apoi mă trage imediat spre el. Sânii mi se strivesc de corpul lui suplu și ferm.

Îmi mângâie spatele gol și mâinile îi coboară și mă prind iarăși de coapse, iar eu îi înfășor gâtul cu brațele și îi înlănțui corpul cu picioarele. Mâinile lui mă țin o clipă suspendată în aer, după care mă împinge în cel mai apropiat perete. Se apasă în mine în timp ce mă țintuiește de perete și ne frecăm unul de altul. Tăria lui presează pe moliciunea mea și-aș vrea să fim goi, și totodată mă bucur că nu suntem, pentru că-mi dau seama că nu mai dețin controlul. L-am pierdut și am senzația că și el.

— Spune-mi să mă opresc, geme cu buzele lipite de-ale mele.

N-o fac. Nu pot. Îmi strâng şi mai tare picioarele în jurul lui, îndemnându-l să continue să se mişte. Ceea ce şi face.

Îl muşc tare de buza de jos atunci când totul devine prea intens, prea emoţional. Mâinile îmi stau pe pieptul lui fierbinte şi simt că nu mai pot să rezist.

Îl îmbrăţişez şi mai puternic şi murmur cu buzele lipite de gâtul lui. Lumea explodează în jur şi clipa pare că se prelungeşte la nesfârşit. Apoi îl simt cum mă strânge tare şi se cutremură în braţele mele. E atât de... uau!

— A fost grozav, reuşesc să şoptesc după ce îmi mai revin şi îmi recapăt respiraţia. Sinceră să fiu, toată săptămâna trecută numai la asta m-am gândit. Dar... a fost o fantezie formidabilă, nu crezi?

Mă mângâie încet pe păr, apoi îşi trece uşor degetele prin el.

— A fost mai mult decât atât, *mi chava*.

— Hei, Luis, se aude vocea lui Marco din faţa cabinei.

Cioc, cioc, cioc.

— Luis, eşti acolo?

21
Luis

Nikki îşi acoperă iute goliciunea cu mâinile şi îmi şopteşte panicată:

— E Marco. Ce caută aici?

— Nu ştiu.

Corpul meu încă nu a coborât din extaz pe pământ şi nu pot gândi limpede. Abia dac-am avut timp să-mi vin în fire şi bănuiesc c-am lăsat în cabină probe a ceea ce-am făcut. Nu-i deloc bine.

Cioc. Cioc. Cioc.

— Scap eu de el.

Culeg de pe jos hainele lui Nikki şi i le dau.

O urmăresc cum îşi strânge la piept bluza şi sutienul.

— Mersi, şopteşte.

Dă să se strecoare pe lângă mine, dar îi iau mâna şi o răsucesc încet cu faţa spre mine.

— Totul e-n regulă între noi?

Ştiu că ceea ce-am spus e o prostie, dar nu-mi vine nimic altceva în minte. Aş vrea să-i spun mai multe, mult mai multe, dar nu pot.

— Da, e-n regulă. Acum... du-te.

Rămâne în cabină, iar eu mă asigur că pe tricoul meu nu au rămas dovezi ale întâlnirii noastre.

— De ce naiba ai întârziat atâta? mă-ntreabă Marco.

Rahat. Gândeşte-te repede la ceva.

— Am făcut pipi. Ce cauţi aici? Credeam că nu-ţi place să te amesteci cu tipii din nordul oraşului.

— Nu mă amestec, dar fac afaceri cu ei.

Afaceri înseamnă la el droguri.

— Eşti *loco.*

— Şi mă mândresc cu asta.

Se uită peste umărul meu la cabină, dar luminile sunt stinse, aşa că nu poate vedea nimic. Închid uşa şi ies, sperând să îl pot duce pe Marco cât mai departe de Nikki. Mi-e clar, ea nu vrea ca Marco să afle de cele petrecute între noi. La naiba, poate c-o să nege c-am fost împreună. Dacă nu cumva era atât de beată încât nici n-o să-şi mai amintească.

Intrăm amândoi în casă.

— Locul ăsta arată jalnic. Hai să mai animăm atmosfera, zice el croindu-şi drum prin mulţimea de oameni care ne privesc suspicios.

— Cine i-a invitat aici pe ţărănoii ăştia mexicani? strigă Justin Dougan după noi în timp ce plecăm.

Stă pe peluza din faţa casei împreună cu câţiva tipi din echipa de fotbal şi niciunul din ei nu e treaz. Râd şi bat palma cu Dougan, felicitându-l pentru că ne-a insultat.

Marco şi cu mine ne oprim, ne uităm cu înţeles unul la celălalt, apoi ne întoarcem la unison ca să îi înfruntăm pe Dougan şi gaşca lui.

— Cum ne-ai zis, nenorocitule? întreabă Marco, gata de bătaie.

— Ai auzit, răspunde Dougan. Nu îi primim pe mexicani în casele noastre decât ca să ne facă acolo curat sau să tundă peluzele.

— Nu zău? zice Marco. Acu' două săptămâni, când am regulat-o pe soră-ta, n-a suflat o vorbă despre chestia asta. De fapt, știu din surse la prima mână că-i place să mănânce câte un burrito mare și gras.

O, Doamne. Dougan își umflă nările, iar grupul avansează către noi.

— Ești un om mort, Delgado.

— Chiar ai regulat-o pe soră-sa? șoptesc eu din colțul gurii, ca numai Marco să m-audă.

Rânjește răutăcios și dă din cap.

— Duceți-vă înapoi în Mexic, acolo unde-i locul vostru, animalelor, zice Dougan, apoi ne scuipă, de parc-am fi, într-adevăr, niște fiare.

Marco se repede la el fără să ezite. Îi țin spatele când doi dintre amicii lui Dougan îl trag în jos și-ncep să-i care pumni. Nu după multă vreme m-apuc și eu să pocnesc în dreapta și în stânga.

Și nu după multă vreme, mulțimea se adună în jurul nostru.

Nu obișnuiesc să mă bat prea des, însă atunci când o fac fiara din mine se descătușează. Poate că Dougan are, la urma urmei, dreptate și nu sunt decât un animal. Instinctul de a sări la bătaie e în sângele meu de Fuentes. Doi tipi mă țin de brațe, iar un al treilea mă lovește cu piciorul în stomac. Nu mă doare... și cu fiecare lovitură încasată, furia care iese la suprafață îmi dă mai multă forță. Mă eliberez din strânsoare și dau

cu cei doi de pământ, după care mă ridic clătinându-mă şi mă reped să-l trag pe un alt tip de pe Marco.

Dobor un individ, lovindu-l până ce nu mai e capabil să riposteze. Apoi mă ocup de Dougan. Îmi trage un pumn care mă nimereşte direct în bărbie. Răspund tot cu un pumn, care îl lasă lat.

Nici măcar nu observ girofarurile albăstrii ale unei maşini de poliţie, până ce doi curcani nu mă ţintuiesc la pământ. Unul îşi pune genunchiul pe spinarea mea şi dă să-mi pună cătuşele. Mă uit în sus şi văd alţi doi poliţişti, care îl leagă acum pe Marco.

— Ridică-te, Luis, îmi ordonă unul dintre poliţişti.

Hm? Cunosc vocea asta. Mă întorc şi mă uit la el. Fir-ar să fie! Nimeni altul decât ofiţerul Reyes, vecinul de alături, tipul care flirtează cu *mi'amá*.

— Rahat, mârâi. Nu tu.

— Îl cunoşti? îl întreabă un poliţist pe Reyes.

— Mda. Şi mai ştiu că maică-sa n-o să fie deloc încântată când o s-audă că s-a vârât într-o încăierare.

Se uită în jos, spre ceva aflat chiar lângă mine. Două pachete învelite în celofan zac pe iarbă.

— Ce sunt astea? mă întreabă. Ţi-au căzut din buzunar când te băteai?

— Nu.

Ia pachetele de jos.

— Eu zic că-i cocaină, zice unul din curcanii care îl ţin pe Marco. Aţi vândut droguri pe aici? ne-ntreabă.

Marco clatină din cap.

— Nu.

— Cesar, jur că pachetele nu-s ale mele, spun eu.

Îmi ridic ochii spre mulţimea care ne înconjoară şi o zăresc pe Nikki, cu mâna acoperindu-şi gura, şocată. Ochii noştri se întâlnesc şi ea se întoarce cu spatele, dezgustată. Nu mă crede.

Şi nici Reyes, din câte îmi dau seama judecând după privirea lui.

Răsuflă încet şi scutură din cap, frustrat.

— Bun. Voi doi mergeţi la maşină. Acum!

Mi se spune să desfac picioarele iar Reyes mă controlează.

— Ai asupra ta arme, droguri sau seringi, Luis?

— Nu.

— Eşti drogat sau beat? mă întreabă în timp ce mâinile îmi pipăie picioarele, cercetându-le de sus şi până jos.

— Nu.

— Atunci de ce te-ai luat la bătaie?

Ridic din umeri.

— Pentru c-aşa am avut chef.

Sunt sigur că nu i-ar păsa nici cât negru sub unghie dacă i-aş spune că un *pendejo* care crede că mexicanii sunt cetăţeni de mâna a doua ne-a făcut ţărănoi.

— Gândeşte-te bine ce spui, pentru că eu sunt cel nevoit s-o sune pe maică-ta ca să-i explice de ce-ai fost luat în custodia poliţiei sub suspiciunea de trafic de droguri. Aşa c-ai face bine să-mi dai un motiv serios pentru care ai venit până în partea asta, de nord, a oraşului ca să faci scandal.

Ce naiba, Reyes îşi închipuie şi el că mexicanilor nu li se permite să ajungă în cartierul de nord decât pentru a face curăţenie în case şi a tunde peluzele?

— N-am venit aici ca să fac scandal, îi spun.

— Zău? Atunci de ce?

— A fost invitat, strigă Derek. *Eu* l-am invitat.

— Şi cine naiba eşti *tu*? întreabă Reyes.

— Sunt gazda.

— Să-ţi văd buletinul.

Derek scoate buletinul şi i-l dă, iar Reyes îl examinează şi scoate un hohot de râs scurt.

— La mulţi ani!

— Mersi.

— Uite ce-i, sunt sigur că ştii că-n Illinois consumul de alcool este permis numai după vârsta de douăzeci şi unu de ani. Tu n-ai decât optsprezece, zice Reyes ţâţâind din buze şi clătinând din cap. Unde-ţi sunt părinţii?

— În Vegas.

— Aşa că ce ţi-ai zis? Hai să dau o petrecere în lipsa lor, nu?

Derek dă din cap afirmativ.

— Mi s-a părut că-i o idee bună.

— Ce să mai zic! Scoate toată lumea din casă, încuie şi vino la secţie cu noi ca să-ţi sunăm părinţii, spune Reyes.

Derek e un *gringo* cumsecade, care s-a pus chezaş pentru mine.

— Nu-l sălta, Reyes, îl rog eu pe poliţist. Lasă-l în pace. Ce Dumnezeu, e ziua lui!

Reyes clatină din cap.

— Ziua de naştere nu-i o scuză ca să încalci legea.

Sunt împins pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie, iar Marco şi cu Derek în cealaltă, însoţiţi de doi curcani. Maşina lor pleacă. Între timp, Reyes se duce la Dougan şi amicii lui. Stă de vorbă cu ei ceva vreme şi notează totul

într-un carneţel. După care el şi cu partenerul său se întorc la maşina în care stau eu.

Reyes se aşază în scaunul şoferului şi se întoarce cu faţa spre mine.

— Ai încurcat-o rău de tot.

— Mie-mi spui.

— Uite care-i treaba, Luis. Eu ţin la mama ta. Şi faptul că te-ai băgat într-o încăierare şi că faci trafic de droguri o să o supere foarte tare.

— Da' ţi-am spus: cocaina aia nu-i a mea.

— E a amicului tău?

Ridic din umeri.

— Habar n-am.

— Bun, uite cum facem. O să vă dau drumul ţie şi amicului tău după ce o să vă sun părinţii, pentru că drogurile n-au fost găsite în posesia voastră şi câţiva martori au declarat că tu şi cu Marco aţi fost provocaţi să săriţi la bătaie. Dar de acum încolo o să stau cu ochii pe tine ca un vultur. Şi dacă o să aflu că faci trafic sau te bagi în încăierări, o să-ţi trag o mamă de bătaie de-o să-ţi meargă fulgii.

La dracu', tipul ăsta se furişează ca un vierme în viaţa maică-mii, şi acu' s-a găsit să facă şi pe tăticu' grijuliu cu mine. N-am avut tată niciodată şi uite că m-am descurcat şi fără.

— Nu eşti taică-miu, îi amintesc.

— Ai dreptate. Dacă aş fi, te-aş închide la şcoala de corecţie în noaptea asta, ca să te-nveţi minte.

22
Nikki

Am lăsat garda jos, ceea ce nu plănuisem. În seara asta, în cabina de lângă piscină, mi-am lăsat gândurile să zboare şi chiar am crezut că Luis era altfel decât Marco.

Asta înainte să-l văd bătându-se.

Luis şi cu Marco erau de aceeaşi parte a baricadei în lupta împotriva lui Justin şi a unor tipi din echipa de fotbal. Am văzut cum zburau pumnii lui Luis şi, mai rău decât atât, mi s-a părut că-i plăcea — ca şi cum bătaia aceea răspundea unei nevoi interioare.

Nu ştiu cine a provocat încăierarea. Dar nici nu contează. Pentru că Luis nu s-a dat înapoi. De fapt, a fost ultimul rămas în picioare, gata să atace pe oricine ar fi îndrăznit să-l înfrunte. Şi nu s-a oprit până ce poliţiştii nu l-au ţintuit la pământ.

Şi atunci am văzut drogurile, pe jos, chiar la picioarele lui.

Nu pot să fiu cu un tip care se bate şi face trafic cu droguri. Marco se bătea atât de des încât era mereu suspendat. Directorul Aguirre susţine că aplică o politică de toleranţă zero în şcoală, dar când clasa noastră a intrat la liceu şi-a dat repede seama că dacă după trei suspendări ne elimina, ar fi rămas cu

prea puțini elevi din partea de sud a orașului. Deși continuă să amenințe și acum că-i va exmatricula pe elevii cu probleme, rareori o face.

Trebuie să încetez să mă mai gândesc la Luis. Mă întorc acasă și mă arunc în pat, supărată pe mine însămi pentru că mă simt atât de vulnerabilă. Am renunțat la inhibiții și am știut ce fac. Numai că Luis nu mi-a spus că se ocupă cu droguri, fapt care schimbă cu totul datele problemei.

Duminică dimineața mă scol cu speranța că Granny a început să mănânce singură.

— Cum se mai simte Granny? o întreb pe Sue.

— Mănâncă prea puțin. E clar, e deprimată.

Mă duc la cușca ei.

Granny își ridică botul și amușinează de cum deschid ușa cuștii.

— Bună, fetițo, îi spun întinzând mâna și luând-o în poală. Ți-a fost dor de mine?

Răspunde dând din coadă. E slabă. Prea slabă.

O scarpin în spatele urechilor și se răsucește cu burtica în sus. Pare mulțumită. Iau mâncare din castron și o hrănesc din mână. Îi duc mâncarea la nas, o las s-o miroasă și apoi s-o mănânce.

— Ai vrea să mergi cu mine acasă?

Răspunde împungându-mă ușurel cu botul în picior.

— Mai întâi trebuie să-i conving pe părinți să te accepte, îi spun.

Mă întorc acasă, le povestesc alor mei despre Granny și amândoi îmi spun că nu putem s-o luăm la noi.

— Ai și așa prea multe pe cap, zice mama.

— Şi după ce o să pleci la colegiu ce-o să se întâmple cu ea? intervine tata.

— Dar e bătrână şi oarbă şi stă într-o cuşcă! Dacă aţi fi bătrâni şi orbi, vouă v-ar conveni să vă trăiţi ultimele zile din viaţă într-o cuşcă? argumentez eu.

Mama îmi mângâie mâna.

— Nikki, e admirabil felul în care te străduieşti să ajuţi acele biete animale, dar...

Oftez.

— Măcar... aşteptaţi s-o vedeţi. Şi după aceea luaţi o decizie, da? Sunt sigură c-ar fi un animal de companie minunat şi mai ştiu că după ce o s-o vedeţi o să vă schimbaţi părerea.

Se uită amândoi la mine de parc-aş fi nebună. Sunt convinsă că se gândesc că insistenţa mea de a avea grijă de un animal neputincios ţine de nevoia de a mă simţi utilă. Am mai discutat despre asta. Poate că au dreptate. N-am ce să fac, am o legătură specială cu câinii nefericiţi aduşi la adăpost — cei care par complet neajutoraţi. Întotdeauna aleg pierzătorii.

— Bun, uite cum facem, zice tata. În weekendul viitor, dacă Granny rămâne la adăpost, o să mergem cu tine s-o vedem.

Un zâmbet mi se lăţeşte pe faţă.

— Asta-i grozav! Mersi mult, spun îmbrăţişându-i.

— Dar nu-ţi promitem nimic, Nikki.

— Ştiu, ştiu.

Chiar aşa. Ştiu că odată ce-o vor vedea pe Granny, or s-o iubească la nebunie.

Luni, bârfele despre încăierarea de acasă de la Derek, arestările şi drogurile găsite la picioarele lui Luis circulă frenetic

prin școală. Nu pot să merg pe holuri fără a auzi tot timpul comentarii cu privire la Luis, Derek sau Marco.

Câțiva elevi se uită pieziș la mine. Toată lumea știe că am fost cu Marco și unii mă asociază și acum cu el.

Evit contactul vizual cu Luis chiar și când strigă după mine, iar în timpul pauzei de prânz mă duc la bibliotecă și studiez pentru testul la matematică, așa încât să nu dau cu ochii de el sau de Marco. Știu însă că o să-l văd pe Luis la ora de chimie.

Mă cronometrez ca să intru în clasă exact în clipa când sună clopoțelul.

— N-ai cum să te faci tot timpul că nu mă vezi, îmi șoptește Luis din spate atunci când doamna Peterson ne spune să mergem la chiuveta din fundul sălii pentru a curăța eprubetele.

— Ba da, îi răspund.

— Și atunci cum să interpretez ce-ai făcut sâmbătă seara în cabina de lângă piscină?

Îngheț, amintindu-mi de momentul când am lăsat deoparte toate inhibițiile. A fost o greșeală și zidul trebuie din nou înălțat.

— Încerc să uit, îi spun.

— N-ai decât, dar n-o să reușești, zice el aplecându-se spre mine. Nici eu nu pot să uit, să știi.

Cuvintele lui trezesc ceva adânc în mine și-mi vine să mă reped la el și să-l împing cât mai departe.

— Știi care-i lucrul cel mai nasol din toate? îl întreb. Că după numai câteva minute te-ai luat la bătaie cu Justin Dougan și c-am aflat că te ocupi cu traficul de droguri.

Face un pas în spate și-și trece o mână prin păr.

— Mda, a fost o porcărie. Dar ştii ce-i şi mai nasol?

— Ce?

— Faptul că eşti atât de disperată să crezi tot ce se vorbeşte de rău despre mine. Se vede treaba că nu crezi în chestia cu „nevinovat până la proba contrarie".

— Domnule Fuentes, strigă doamna Peterson, termină cu trăncăneala. Nu-ţi dai seama că mai sunt elevi în spatele tău care au nevoie să folosească chiuveta?

Luis se uită direct în ochii profesoarei şi răspunde:

— Sincer să fiu, doamnă P., mă doare-n fund de chestia asta.

23
Luis

M-am săturat să-mi tot fac griji cu detenţiile — de acum încolo e clar că voi petrece multe ore la şcoală după program, aşa c-ar trebui să mă obişnuiesc cu ideea. De fapt, la ultima detenţie chiar am folosit timpul ca să-mi fac temele. Problema e atunci când profesoara insistă să faci detenţie în clasa ei, şi nu la cantină, alături de ceilalţi delincvenţi.

Stau aşezat pe taburetul meu de laborator şi-mi scot cărţile şi caietele: o să rezolv nişte probleme de matematică în timp ce Peterson stă cu ochii pe mine.

Îmi ridic privirea. Se uită la mine urât, ceea ce în mod normal m-ar face să râd, numai că ştiu c-ar fi în stare să-mi dea o altă oră de detenţie pentru asta.

— Bună, zic.

— Ia nu mă lua pe mine cu „bună". Ce se întâmplă cu tine? mă întreabă încrucişându-şi braţele la piept, moment în care-mi dau seama că furia lui Nadine Peterson e pe cale să se reverse asupra mea precum o tornadă. Ştii că n-ai voie să înjuri la ore. Şi mai ştii că certurile în toiul orei sunt un lucru inacceptabil.

— Am o zi proastă.

— Dacă e să mă iau după vânătăile de pe faţa ta, aş zice c-ai avut un weekend prost. Vrei să vorbim despre asta?

Se aşază pe scaunul lui Derek şi se apleacă peste masa de laborator. Am senzaţia că s-a instalat acolo confortabil şi că n-are de gând să se dea dusă până ce n-o să scuip tot din mine.

— Nu prea, îi răspund.

— OK, atunci nu vorbi. O să vorbesc eu şi tu o să m-asculţi.

Ridic o mână în aer şi încerc s-o opresc.

— Nu-i cazul să vă obosiţi.

— Mottoul după care mă conduc eu în viaţă e că predicile nu sunt niciodată de prisos. Întreabă-l pe fratele tău şi-o să-ţi confirme că filozofia mea i-a fost de folos. Uneori în viaţă se-ntâmplă să te afli pe un drum bun şi să ajungi la o bifurcaţie. Poţi să decizi să mergi drept înainte, în care caz totul va fi bine şi în regulă. Dar e posibil ca alte căi să ţi se pară mai interesante, aşa că te decizi să faci o schimbare, ca să vezi ce-o să iasă din asta.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Să nu o iei pe altă cale, Luis, asta vreau să spun. Îţi cunosc familia de când aveai unsprezece ani. Eşti la fel de inteligent ca Alex, la fel de hotărât din fire ca şi Carlos şi ai un farmec băieţesc adorabil. Pe toate le poţi pierde uite-aşa, zice pocnind din degete.

— Uneori nu ai de ales pe ce drum să porneşti. Eşti obligat s-o iei pe-acolo, îi răspund.

Oftează.

— Da, știu, nu-i ușor. Alex a pornit și el pe un drum destructiv, dar la un moment dat a găsit soluția să se îndrepte. Și sunt convinsă că și tu poți, zice fluturându-mi amenințător un deget prin fața ochilor, ca o profă severă ce este. Și dacă te mai prind că înjuri la mine la ore, o să te târăsc personal de guler la domnul Aguirre.

— Nu sunteți așa de dură pe cât vă credeți, îi spun. Prea multe nuanțe de gri în politica aia de toleranță zero a dumneavoastră.

Își drege glasul și se dă jos de pe scaun.

— De vină e sarcina. Dar te asigur că de cum o să scot plodul ăsta din mine, o să mă-ntorc la școală mai dură ca oricând.

— Abia aștept, îi răspund eu sarcastic.

După ora de detenție mă duc la Brickstone.

— Ai întârziat, zice Fran când mă-ntâlnesc cu ea în hol.

— Da, știu. Profa de chimie m-a obligat să stau după ore. N-o să se mai repete.

— Sper. Nu sunt dispusă să tolerez întârzieri la lucru.

Își mijește ochii și se apropie de mine.

— Ce-ai pățit la față?

La naiba. Aș putea s-o mint și să-i zic că am căzut pe scări, dar mă-ndoiesc că m-ar crede. Așa că mai bine îi mărturisesc totul.

— M-am bătut.

Îmi face semn să o urmez la ea în birou.

— Stai jos, zice arătând spre scaunul destinat vizitatorilor, după care își încrucișează brațele peste birou și se apleacă în față. De-a lungul anilor, am angajat și dat afară o mulțime de oameni. Știu că ești nou aici, dar astăzi ai întârziat la lucru

şi ai venit cu vânătăi pe faţă. Oaspeţii noştri nu vor să fie serviţi de delincvenţi. Am văzut nenumăraţi copii ca tine care au luat-o pe o pantă descendentă şi am fost mereu dispusă să le acord credit, dar în final n-a fost de niciun folos. Îmi pare rău să-ţi dau o veste proastă, dar instinctul îmi spune că va trebui să te concediez.

— Am avut o săptămână proastă. Mai daţi-mi o şansă, o implor, dar tipa se îndreaptă deja spre uşă.

— Îmi pare rău. Ultimul cec îţi va fi trimis acasă, zice uitându-se la ceas, semn că discuţia noastră a luat sfârşit. Îţi urez mult succes în tot ce vei întreprinde pe viitor. Bill! strigă ea. Domnul Fuentes, aici de faţă, nu mai lucrează la noi. Fii amabil şi condu-l afară.

Mai întâi mă concediază, apoi cheamă o gorilă ca să mă dea afară în şuturi. Adaugă insulta răului făcut.

Îl urmez pe Bill spre uşa de intrare.

— Nu-i vina ta, zice în timp ce-i înmânez ecusonul cu numele meu şi mă urc în vehiculul de pază, folosit şi pe post de maşinuţă de golf. Am avut nişte incidente în trecut cu foşti salariaţi care au cauzat stricăciuni în perimetru după ce-au fost concediaţi.

— Nicio problemă, omule. Înţeleg. Nu-ţi faci decât meseria.

Sunt escortat până la ieşirea de pe proprietate şi mă îndrept fără grabă spre casă. Cum Dumnezeu o să-i explic mamei c-am fost concediat? Şi-aşa nu vorbeşte cu mine de când a venit sâmbătă noaptea ca să mă ia de la secţia de poliţie. Şi dacă asta n-ar fi de ajuns, mai e şi Chuy Soto, care îmi spune că m-am născut Latino Blood; Nikki, care mă crede un gunoi de traficant de droguri; Peterson, care îmi suflă în

ceafă; un polițai care se dă la mama; și acum mai sunt și concediat.

O săptămână de coșmar.

Un SUV mare și negru oprește lângă mine. E Chuy.

— Hei, Fuentes, urcă.

Când eram mic, știam că trebuie să mă țin departe de Chuy. Odată l-am auzit pe Alex spunându-i lui Paco că Chuy e un nenorocit care zice că-i prietenul tău cel mai bun și-n clipa următoare e-n stare să te împuște-n cap. Chuy a mai îmbătrânit între timp, are pielea ridată și ochii goi. *Mi'amá* m-a prevenit să mă feresc de el. Dar nu mă tem de Chuy și vreau să aflu ce pune la cale. Nu știu dacă asta înseamnă că sunt dur sau doar prost ca noaptea.

Urc în mașină și admir tapițeria din piele moale și sunetul plăcut care se revarsă din sistemul audio.

— Unde mergem?

— La depozite.

Suflă fumul din trabucul aprins. Fumul plutește în aer înainte să dispară.

— Ai mai fost acolo? mă întreabă.

— Nu.

— Atunci a sosit vremea, *amigo*.

Traversăm orașul. Observ că se uită des în oglinda retrovizoare și în lateral, probabil ca să se asigure că nu suntem urmăriți. Cotește scurt și intră pe o străduță dosnică, între șinele de cale ferată și un parc industrial. Nu după mult timp ajungem într-o zonă împădurită, apoi oprim în fața unei clădiri cu o firmă mare pe care stă scris QUINTERO — EXPEDIERI ȘI LIVRĂRI. A fost dintotdeauna folosită ca paravan de

către Latino Blood. Şi acum, că Chuy s-a întors, e din nou animată.

Mă uit în jur şi mă minunez că tipul are atâta încredere în mine.

— Haide, zice Chuy. Trebuie să stăm de vorbă.

Câţiva tipi se foiesc prin preajma intrării. Chuy le face semnul de salut al bandei, iar ei îi răspund la fel, după care ne fac loc să intrăm.

Mă conduce spre o încăpere laterală cu o canapea imensă de piele aşezată în faţa unui televizor cu ecran plat uriaş.

— Stai jos, îmi ordonă în timp ce scoate un alt trabuc şi îl aprinde.

Vreau să aflu cât mai repede ce mama naibii vrea de la mine.

— Prefer să rămân în picioare.

Ridică din umeri, apoi se aşază pe canapea şi-şi saltă picioarele pe măsuţa din faţa lui.

— Vreau să fim prieteni. Să ştii c-am stat cu ochii pe tine de când ai plecat din Fairfield. Eşti un băiat isteţ, Luis. Mai isteţ decât cei mai mulţi *pendejo* care mişună pe aici.

— L-ai bătut măr pe fratele meu. Aproape că l-ai omorât. Nu vrei să fim prieteni, Chuy. Vrei să mă foloseşti pe post de pion.

— Cu toţii suntem pioni, Luis. Ideea e că e nevoie de tine în Blood. Şi a sosit vremea să te faci util. Tuturor ne vine rândul să ne facem utili.

— De ce? Ca să iau locul lui frate-miu?

— Sigur, dacă aşa vrei să-i zici. Blood se întoarce în Fairfield. Şi fie eşti cu noi, fie împotriva noastră. Alex a ştiut care-i miza şi a fost suficient de deştept ca să ni se alăture.

A ştiut care sunt consecinţele dacă refuza să intre în bandă atunci când i s-a cerut. Dar pe urmă a ieşit. Aşa că sarcina îţi revine ţie.

— Ce vrei să spui?

Scoate un pistol Glock din tocul prins în betelia de la blugi, îl trânteşte cu zgomot pe măsuţă şi se uită la mine serios şi încruntat.

— Doar nu vrei ca familia ta să păţească ceva, nu?

24
Nikki

Cred cu tărie în sistemul nostru judiciar. Faptul că Luis a insinuat că l-am judecat greşit mi se pare de-a dreptul...

OK, recunosc, poate că l-am judecat greşit. Dar dovezile erau acolo, chiar la picioarele lui.

Nu pot să mănânc nimic la cină. Privirea rănită de pe faţa plină de vânătăi a lui Luis atunci când l-am acuzat că face trafic de droguri mă face să mă simt oribil. Imediat ce terminăm masa, mă duc acasă la Kendall.

Mă trântesc în fotoliul beanbag purpuriu din camera ei şi m-apuc să deşert sacul.

— Am vorbit cu Luis şi e supărat foc pe mine că l-am judecat înainte de a asculta şi versiunea lui. Şi acum mă simt ca naiba. Luis şi cu mine ne-am giugiulit în cabina de lângă piscină chiar înainte de bătaie. Şi a fost foarte intens, spun şi simt fluturi în stomac doar la gândul că mersesem atât de departe cu el. Nu-mi amintesc să fi simţit aşa atunci când eram cu Marco şi asta mă sperie de moarte. Numai că nu-mi permit să mă implic într-o relaţie cu un tip care e într-o bandă şi face trafic de droguri.

— Aici sunt de acord cu tine, zice Kendall.

O, ce mult aș vrea să pot da timpul înapoi, pentru ca Luis să nu-i fi deschis ușa lui Marco.

— I-am spus lui Luis că m-am distrat bine cu el, dar adevărul e c-a fost mai mult decât o simplă distracție. Mi s-a părut atât de *real*. Și tocmai de asta m-am lăsat purtată de val.

— I-ai spus că n-a fost decât o *distracție*?

— Ce altceva aș fi putut să fac, Kendall? Nu vreau să creadă că urmăresc să-l prind în capcana unei relații exclusive și că m-am îndrăgostit de el. Pentru că mi-ar râde probabil în față.

Din clipa când l-am cunoscut pe Luis în urmă cu doi ani, am știut că e genul de jucător. Nici măcar nu s-a obosit să ascundă faptul că dorea să fie cu mine chiar din prima noapte când îl întâlnisem. Iar când l-am refuzat, și-a îndreptat imediat atenția spre o altă fată, mai mult decât dispusă să-i accepte avansurile.

Kendall e sunată pe mobil, dar ignoră apelul.

— Te-ai gândit vreodată că Luis ar putea să nu se simtă prins în capcană dac-ar intra într-o relație exclusivă cu tine?

— Nu.

— Atunci, draga mea, află că ai o groază de probleme.

Mie-mi spui?

— Mă îngrozesc doar la ideea de a aduce în discuție cuvântul *relație*. Oricum, problema nu e decât ipotetică, având în vedere că deja l-am categorisit pe Luis drept membru al unei bande.

Kendall scoate un oftat.

— Nu ştiu ce să zic. Dacă e traficant de droguri, atunci scapă de el cât mai repede. Dar Derek nu crede că Luis se ocupă cu aşa ceva. Ei doi s-au împrietenit.

Of, sunt atât de derutată. Când l-am văzut încăierându-se şi am zărit drogurile pe jos, la picioarele lui, am fost sigură de vinovăţia lui Luis. Acum însă încep să am îndoieli.

— Crezi c-ar fi bine să discut cu el?

— Cu cine? întreabă Derek, care intră în cameră şi o sărută pe Kendall de parc-ar fi căsătoriţi.

— Cu Luis, îi răspund.

— L-am văzut cum a fost escortat afară din club, acum vreo două ore, zice Derek. L-am sunat pe mobil, dar nu mi-a răspuns. Părea destul de amărât.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu panicată. De ce l-au concediat?

Derek ridică din umeri.

— Nu ştiu. Am întrebat personalul, dar nimeni n-a vrut să-mi spună nimic.

Mă ridic hotărâtă din fotoliul beanbag şi-mi iau geanta.

— Mă duc acasă la Luis să stau de vorbă cu el.

Mi-e greaţă când mă gândesc că detenţia căpătată de la doamna Peterson şi concedierea de la club ar putea să aibă legătură cu cearta noastră din timpul orei de chimie. Nu i-am dat şansa să-mi explice pentru că undeva, într-un cotlon al minţii, încercam să găsesc o scuză ca să-l îndepărtez de mine.

M-am purtat ca o laşă.

— Stai aşa, Nikki, zice Kendall luându-şi şi ea poşeta. Venim cu tine, ca să te sprijinim moral.

— Mersi, dar trebuie să fac chestia asta singură.

Kendall îmi aruncă o privire plină de înțelegere și simpatie.

— Bine, dar nu uita: dacă așa v-a fost scris, atunci totul va fi *bine*.

Mă întreb: dar dacă nu ne-a fost scris, atunci cât de *rău* poate fi?

25
Luis

O iau spre casă, bucuros că mama e la muncă şi voi fi singur, ca să mă-nchid la mine-n cameră. Numai că imediat ce intru, îmi dau seama c-am greşit socotelile. Îi găsesc pe amândoi fraţii mei stând pe canapeaua din living. Nu l-am văzut pe Carlos de mai bine de un an şi nu mă aşteptam să fie externat din spitalul din Germania decât peste o săptămână. Arată bine, dar când se ridică îmi dau seama că încă mai are dureri.

— Salut, frate, îi zic. Ţi-au dat drumul mai repede?

— N-am suportat să stau atâta timp în spital, aşa c-am insistat să mă externeze mai devreme. Aproape să nu te recunosc, zice Carlos măsurându-mă din priviri. Văd că ai nişte vânătăi de toată frumuseţea. Cum arată celălalt tip?

— Vrei să zici ceilalţi cinci?

Carlos fluieră admirativ, apoi se întoarce spre Alex.

— Frăţiorul nostru a devenit un adevărat luptător în absenţa mea.

— Nu zău? mârâie Alex. Mai bine întreabă-l cu cine umblă mai nou.

Carlos ridică din sprâncene.

— Cu cine umbli, Luis?

— Nu-i treaba ta. Alex, unde sunt Brittany și Paco?

— S-au dus să ia cina cu părinții ei. Am renunțat să merg și eu când am aflat că vine Carlos. Deci, Luis... acum câteva minute, Julio mi-a trimis un mesaj c-ai fost concediat. Ce s-a întâmplat cu slujba aia a ta de la club?

— Nici asta nu e treaba ta.

— Ești fratele nostru mai mic, zice Carlos înaintând spre mine ca un soldat aflat în misiune. Tot ce faci e treaba noastră.

Ultimul lucru de pe lume pe care mi-l doresc acum e ca frații mei să-mi țină o predică. Îmi vine să-l împing pe Carlos cât colo, numai că se pare că are o rană nasoală, plus o grămadă de copci în picior de la șrapnelul ăla care i-a secționat mușchiul.

— Lasă-mă în pace, spun, dar mă adresez unor urechi surde.

Carlos dă să mă lipească de perete, așa cum făcea când eram copii. Mă mișc însă mai iute decât el și scap din strânsoare, dar după aia mă prinde de tricou și mă trage cu forța cu fața către el.

— Vinzi droguri, nu? zice, apoi îmi dă drumul la tricou.

Rahat. M-au încolțit. Alex se ridică într-o clipită în picioare. Se postează lângă Carlos și amândoi formează un zid pe lângă care n-am cum să mă strecor.

— Lasă-l pe mâna mea, zice Alex.

Carlos clatină din cap.

— Ce mama dracului, Luis? Ai intrat în bandă?

Aud ușa din față deschizându-se și vocea mamei, care strigă:

— Ce se întâmplă aici?

În spatele ei stă Reyes, îmbrăcat în uniformă.

Carlos îi blochează imediat drumul, aşezându-se în faţa mea protector.

— Ai mandat? întreabă.

— Carlos, se răsteşte *mi'amá* la el pe un ton dojenitor. Nu fi nepoliticos. L-am invitat pe Cesar la noi să luăm cina.

— Cine naiba e Cesar? întreabă Carlos.

— Vecinul de alături, îi explic eu. Şi proprietarul nostru.

Carlos se uită de la mine la Alex şi de la Alex la mama.

— Ce-i asta? O glumă?

— Mi-e teamă că nu, răspunde Alex.

Mi'amá duce pungile cu cumpărături în bucătărie, apoi se întoarce în living.

— Ce cauţi acasă atât de devreme, Luis?

— Am fost concediat.

Clipeşte din ochi, şocată.

— *Concediat?*

— Nu voiau ca un salariat cu vânătăi pe faţă să le servească clienţii.

Mi'amá clatină din cap dezamăgită şi oftează. Fir-ar să fie, am impresia că e pe cale să izbucnească-n plâns. Mă-ntreb dacă-i din cauza prezenţei Poliţistului Prietenos printre noi. Îşi cere scuze şi dispare tristă în bucătărie.

Reyes înaintează şi-i întinde mâna lui Carlos.

— Tu trebuie să fii Carlos. Mama ta e foarte mândră că eşti în slujba ţării. Mă bucur să am ocazia, în sfârşit, să te cunosc.

Carlos şi Reyes îşi strâng mâinile, iar Alex mă bate pe umăr.

— Luis și cu mine avem ceva treabă. Ne-ntoarcem imediat, zice.

Mergem în camera mea, care pe vremuri a fost *a noastră*, și Alex își ia o atitudine paternă.

— Sper că nu te ocupi cu droguri, mă avertizează în șoaptă, pentru a nu fi auzit de Reyes.

— Nu.

— De ce ai fost concediat? Și nu-ncerca să mă minți.

— Nu pentru c-aș fi intrat în bandă, Alex. Ți-am spus deja că m-au dat afară pentru că aveam vânătăi pe față... și pentru c-am întârziat, adaug eu.

— Și de ce ai întârziat? întreabă Alex fără să mă slăbească din ochi; chiar am impresia că nu și-a ales meseria potrivită.

— Peterson mi-a dat detenție. Acum mai scutește-mă. Nu port armă și nu vând droguri. Pe bune, Alex, lasă-mă în pace.

Îmi rulez tricoul în sus și îi arăt că la brâu țin ascuns un carnețel făcut sul. Îl scot.

— Vezi, n-am nicio armă. Am asta.

Carlos, care tocmai a intrat și el în cameră, îmi smulge carnețelul din mână.

— Ce-i chestia asta?

— E arma pe care ai crezut tu că o ține ascunsă Luis la brâu, îl informează Alex. E un carnețel, Sherlock.

Carlos deschide carnețelul și citește cu voce tare ce-am scris eu pe prima pagină:

De nimeni nu e cunoscută cu adevărat
Și doar puțini nu o consideră o răsfățată

Secretele-i rămân ascunse
Sub pielea de soare sărutată.

— Dă-mi aia! ţip la el şi încerc să înşfac carneţelul.

Carlos se fereşte şi continuă să citească.

Dacă încerc să o ating
Fuge de mine, speriată
Iubita mea, destinul meu pe veci,
O să aştept şi să încerc o altă dată.

— Fir-ar să fie, omule. Asta-i al naibii de profund. Alex, până acum am crezut că tu eşti cel mai lovit în cap din familia noastră, dar Luis te bate de departe, zice Carlos îndoind carneţelul şi înapoindu-mi-l. Cine-i norocoasa?

— Nu contează. Oricum mă crede o scursură.

Carlos râde.

— Asta înseamnă că te place. La naiba, şi Kiara a crezut despre mine că sunt un ticălos, atunci când m-a cunoscut.

— Chiar *erai* un ticălos, intervine Alex.

— Ba bine că nu, zice Carlos foarte plin de sine. Fetelor le plac ticăloşii, sau cel puţin aşa îmi amintesc eu din vremea când eram la liceu. Pentru ele suntem o provocare. Deşi cu Kiara lucrurile au stat altfel, râde amintindu-şi de iubita lui. Kiara a fost o provocare pentru *mine*. Nu mi-a făcut viaţa deloc uşoară.

Nici Nikki nu-mi face mie viaţa uşoară. La naiba, totul era atât de simplu înainte să ne mutăm înapoi în Fairfield. Îmi făcusem un plan solid şi eficient, pe zece ani. Dar de cum

ne-am întors aici, s-a ales praful de planul meu. Astăzi am fost nevoit să aleg între siguranța familiei și propriul meu viitor.

A trebuit să fac stânga-mprejur. Pentru că familia e pe primul plan. Așa a fost dintotdeauna și așa va rămâne.

A trebuit să iau pistolul așezat de Chuy pe măsuță. După care am jurat credință bandei Latino Blood, fapt care strică totul. Cât timp voi mai putea ascunde adevărul de frații mei, care deja sunt suspicioși?

— Alex! Luis! Carlos! Veniți să m-ajutați să pun masa! strigă *mi'amá*.

Frații mei practic iau poziția de drepți când îi aud vocea.

— O să vorbim despre asta mai încolo, promite Alex.

Mă fac că plouă cât timp sunt cu toții ocupați în bucătărie. Așa sper să câștig timp ca să găsesc o ascunzătoare sigură pentru pistol.

Când Reyes intrase în casă, ascunsesem pistolul în șort. Nimeni nu mă văzuse scoțând carnețelul din rucsac și făcându-l sul. Nu crezusem că voi fi în stare să țin pistolul ascuns în șort, dar reușisem. Jur că de câteva ori aproape că-mi alunecase din șort, însă ca prin miracol a rămas pitit acolo până ce Alex a ieșit din cameră.

Acum trebuie să-l ascund astfel încât frații mei să nu-l poată găsi și Paco să nu dea peste el din greșeală și să-l confunde cu o jucărie. N-am timp să stau prea mult pe gânduri, așa că mă reped spre șifonier și vâr pistolul în buzunarul unicului costum pe care-l am. L-am purtat la nunți, înmormântări și câtéva *quinche*[1]. Costumul stă în fundul șifonierului, deci sunt convins că pistolul va fi bine ascuns în el. Mă-ntorc în bucătărie și sper că vinovăția nu mi se citește pe față.

[1] Aniversare de cincisprezece ani (lb. spaniolă).

— Hei, mamă, ştii că Luis e-ndrăgostit de o fată? întreabă Carlos după ce ne aşezăm cu toţii în jurul mesei mici din bucătărie.

Până şi Reyes e prezent, dar cum a priceput că nu suntem prea încântaţi să îl avem printre noi, tace mâlc.

— Nu, nu ştiam, zice *mi'amá.*

Nici nu se uită la mine. E clar, e încă supărată că m-am bătut şi c-am fost concediat.

Mă bucur când aud soneria, care rupe tăcerea.

— Aşteptaţi pe cineva? întreabă Alex îndreptându-se spre uşa de la intrare.

— Nu, răspunde *mi'amá.*

Verişoara noastră Elena năvăleşte în casă ca o furtună. Totul e mare la Elena. Are părul mare, o personalitate mare şi... mă rog, să zicem că nu are nevoie de implanturi cu silicon. Elena e foarte de gaşcă, dar poate deveni o *latina* înfricoşătoare atunci când e furioasă rău.

— Nenorocitul ăla e pe-aici? întreabă ea.

Alex ridică din umeri.

— Vrei să zici...

— Jorge. Soţul meu care mă înşală.

Mi'amá se repede spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— L-am găsit la Homestyle Buffet cu târfa aia de Nina Herrera.

— Cine-i Nina Herrera? întreb eu.

— Iubita lui din liceu. I-am prins asupra faptului.

— I-ai prins făcând sex la Homestyle Buffet? întreabă Carlos confuz şi, poate, un pic amuzat.

— Nu. Luau cina împreună! Când m-a scos pe mine nenorocitul ultima oară la o cină în oraș, ai? *Aud?* Știe careva din voi răspunsul? zice Elena uitându-se la fiecare din noi în parte și încruntându-se când dă cu ochii de Reyes. Lorena, îți dai seama că ai un polițist la masă?

— Sunt Cesar, zice Reyes ridicându-se în picioare ca să se prezinte.

Elena se holbează la cătușele care-i atârnă la brâu, gata oricând să fie prinse la mâna unui delincvent. Cum a avut probleme cu *el ley*[1] pe vremea când era mai tânără, nu e de mirare că n-are încredere în poliție, la fel ca noi toți. Face un pas în lături, îndepărtându-se de Cesar de parc-ar fi fost infectat cu o boală molipsitoare.

— Ăăă, hm...

Se întoarce spre *mi'amá* și mârâie iute și cu furie: „Cemamanaibiicautăunpolițistlatineacasă?"

Rostește propoziția dintr-o suflare, de parc-ar fi un singur cuvânt.

Mama răspunde:

— Cesar e prietenul nostru.

Elena dă încet din cap, pe măsură ce creierul îi procesează informația.

— Prieten? De când v-ați făcut prieteni cu polițaii? Ia stai, poate că ăsta e un semn! zice afișând un zâmbet larg și întorcându-se spre Reyes. Domnule ofițer, vreau să-mi arestați soțul, mă înșală.

— Aș vrea să vă ajut, dar nu pot interveni în mod legal, răspunde Reyes.

— Cine zice c-ar trebui să interveniți în mod legal?

[1] Legea (lb. spaniolă).

— Ce face? Glumeşte, nu-i aşa? o întreabă Cesar pe *mi'amá*, care ridică din umeri stânjenită.

— Nu tocmai.

Elena îl lasă în pace pe Reyes, care nu o poate ajuta, şi se apropie de farfuria lui Carlos, de unde se serveşte cu o bucată de *taquito*[1].

— Carlos, am uitat să-ţi urez bun venit. Cum te mai simţi cu piciorul?

— Sincer să fiu, Elena, răspunde el în timp ce vară-mea îl sărută pe obraz şi-i lasă o urmă mare de ruj roşu, n-am mai simţit nicio durere din clipa când te-am văzut. Eşti mai amuzantă decât orice program de la televizor şi mai eficace decât o pastilă de Vicodin.

Elena îşi mută acum atenţia de la Carlos la mine. Îmi ia obrazul în palmă şi mă ciupeşte atât de tare încât gem de durere.

— Vă iubesc pe voi, băieţii Fuentes, de parc-aţi fi copiii mei. Ah-ah!

Se apropie. Îi văd un fir de păr rătăcit în bărbie, pe care-ar trebui, pe bune, să-l penseze, iar parfumul ei puternic îmi arde nările.

Îşi ţuguie buzele şi dau să mă feresc.

— Te rog, nu mă umple de ruj.

— A, lasă că ştiu eu că-ţi place, zice.

Încerc să mă trag deoparte, dar îmi plantează un sărut umed pe obraz cu buzele alea mari ale ei.

— M-a murdărit? îl întreb pe Alex.

---

[1] Tortilla mică, umplută de obicei cu carne de pasăre sau de vită (lb. spaniolă).

Alex își lasă capul pe umăr și îmi examinează urma lăsată pe obraz.

— Mda, ți-a făcut-o, frate.

Nu o așteaptă pe Elena să-l sărute. În schimb, își deschide brațele larg și o cuprinde. Iar când ea se întinde să-i dea un pupic, se ferește și o sărută el pe obraz.

— Mare pișicher mai ești, zice ea amenințându-l cu degetul. Dacă o s-o înșeli vreodată pe Brittany, o să-ți tai scula cu mâna mea.

— Va trebui să stai la coadă, Brittany e prima pe listă. Uite ce-i, Elena, o să-l sun pe Jorge să văd care-i treaba. Nu cred că are o aventură.

— E cineva acasă? se aude vocea lui Jorge.

Mă ridic iute de pe scaun, care zgârie dușumeaua, și sar să îl ajut pe Alex, care a prins-o pe Elena și încearcă s-o țină departe de Jorge. Reyes dă să intervină, dar îl reții cu un braț.

— Asta-i o ceartă normală, în familie, îi spun.

— Normală pentru cine?

— Nu te-am înșelat, zice Jorge, care e abătut rău de tot. Nina a vrut să discute cu cineva, e supărată după ce s-a despărțit de iubitul ei. Nu te mai purta ca o soție geloasă.

— Nu sunt geloasă, zice Elena zbătându-se să scape din strânsoarea noastră ca să ajungă la el. *Culero*[1], înțelege odată. Dacă fosta ta iubită zice că vrea să discute cu tine, e semn că te vrea înapoi.

Se aude din nou soneria.

— Răspund eu, zice Alex.

Nu-i dau atenție, până ce vocea lui puternică și poruncitoare răsună în toată casa.

— Luis, ai un musafir.

[1] Tâmpitule (argou mexican).

26
Nikki

Am stat în faţa uşii câteva minute bune ca să-mi adun curajul să sun. Înăuntru e în mod sigur o petrecere. Prin fereastră văd o mulţime de lume adunată în casă.

Alex vine să deschidă uşa. Mă cunoaşte. O dată la câteva luni, părinţii mei îl invită pe el, cu soţia şi copilul, acasă la noi la cină sau duminica la o gustare. Alex îl strigă pe Luis să vină. Inima îmi bate tare în piept de nerăbdare.

Luis vine la uşă; are o urmă mare de ruj pe obraz.

— Ce cauţi aici? mă întreabă pe un ton încordat şi se vede treaba că nu e încântat să mă vadă.

— Hai înăuntru, zice Alex, care mă cuprinde cu braţul pe după umeri şi mă îndeamnă să intru. Vezi că mai ai urme de ruj pe faţă, frăţioare, îi murmură lui Luis când trecem pe lângă el.

Luis înjură, apoi se freacă puternic pe obraz.

— Verişoarei mele îi place să ne pupe, îmi explică. E un fel de tradiţie de familie, una fără rost şi enervantă.

Văd un poliţist în uniformă lângă mama lui Luis. Carlos e şi el aici, şi mai e şi un cuplu. Cei doi par să se fi certat; sunt supăraţi unul pe celălalt.

Carlos arată spre mine.

— Ea e fata? îl întreabă pe Luis. Fata din poezie?

— Ce poezie? întreb eu, brusc curioasă.

— Nicio poezie, zice Luis. Fratele mele are halucinaţii din cauza analgezicelor pe care le ia. Nu-l băga în seamă.

— Te simţi bine? îl întreb eu pe Carlos.

Carlos îşi suflecă pantalonul, dând la iveală o tăietură urâtă cusută cu copci, care se întinde de la coapsă până la gambă.

— Asta-i dovada că libertatea are şi ea un preţ.

— Au! Da' ce-ai păţit? întreb eu şi fac un pas în spate, fiindcă mă ia cu fiori la simpla vedere a rănii.

— Şrapnel de la un dispozitiv explozibil improvizat, zice mijindu-şi ochii la mine. Eşti mexicancă?

— Carlos! îl dojeneşte maică-sa.

— Mai taci din gură, omule, îl ia la rost şi Luis.

Carlos îşi ridică braţele în semn de capitulare.

— Ce-i? Mai nou e o crimă să-ntrebi o fată dacă-i mexicancă?

— Nu. Doar că-i nepoliticos, răspunde Luis.

Carlos râde cu poftă.

— Pe bune, frăţioare, doar ştii că nu-s politicos din fire.

Îi răspund lui Carlos:

— Sunt mai degrabă americancă decât mexicancă, dacă asta are vreo importanţă.

— Doar în măsura în care nu-ţi recunoşti originile. Nu vrem să ne pierdem moştenirea culturală.

— Uite cine s-a găsit să vorbească, intervine Alex. Carlos, care are o iubită cât se poate de albă.

— Ce vorbeşti? Dar tu? Care ai o nevastă albă ca un crin? ripostează Carlos pe un ton glumeţ.

— Hei! Înainte să te iei de albi, ai face bine să ţii cont că nepoţelul tău e pe jumătate alb.

— Nu jumătatea care contează, spune Carlos umflându-se în pene. Uite ce-i, sunt american şi lupt pentru ţara mea, dar asta nu înseamnă că-mi ignor originea mexicană sau că mi-ar fi ruşine cu ea.

— Nici mie nu mi-e ruşine, spun eu. Dar nu ştiu spaniola şi nici nu umblu fluturând steagul mexican. Aşa că nu-mi place să mă dau în spectacol atâta timp cât nu ştiu prea multe despre originile mele.

— Niciodată nu-i prea târziu să-nveţi, zice Carlos.

— Luis, nu ai de gând să mă prezinţi prietenei tale? întreabă mama lui.

Luis ezită, aşa că fac un pas în faţă.

— Sunt Nikki, spun zâmbind.

— Nikki Cruz, adaugă Alex. Fiica doctorului Cruz.

— A, da, parcă îmi amintesc, zice mama lui Luis dându-şi capul pe spate, adâncită în gânduri. N-ai fost la nunta lui Alex?

Mă rog în gând să nu-şi aducă aminte că l-am pocnit pe fiu-său cu genunchiul în testicule, pe ringul de dans. Un incident pe care n-am niciun chef să-l reînviem acum.

Carlos e însă cel care nu lasă să treacă de la el. Se animă brusc.

— A, da! Nikki, nu tu l-ai lovit pe Luis în... ?

— Nikki e şi ea la liceul Fairfield, explică Luis. Suntem colegi la ora de chimie.

Toată lumea tace acum și mă așteaptă să iau cuvântul. Mă întorc spre Luis și rostesc în șoaptă:

— Vreau să stau de vorbă cu tine.

— Mda. Vino după mine.

Îl urmez. Traversăm bucătăria și ieșim pe ușa din spate.

— Bun, zice el. Vorbește.

Îmi dreg glasul și mă uit în sus la cer, amintindu-mi că Luis vrea să ajungă acolo într-o bună zi. Își va urma visul sau s-a răzgândit?

— M-am tot gândit la ce mi-ai spus astăzi la ora de chimie. Știi tu, chestia aia că m-am grăbit să te judec fără să cunosc toate amănuntele. Și, ei bine..., am ajuns la concluzia că ai avut dreptate.

Ridică din umeri.

— N-are nicio importanță.

— Ba pentru mine are, îl contrazic eu.

— De ce? Deja ți-ai făcut o părere despre mine, râde el scurt. Toată lumea și-a făcut.

— Spune-mi că nu vinzi droguri și-o să te cred. Uită-te în ochii mei și spune-mi adevărul.

Mă privește drept în ochi.

— Nu sunt dealer, zice fără să-și ia ochii de la mine. Drogurile alea nu erau ale mele. Nu sunt Marco, așa că nu ne mai pune pe amândoi în aceeași oală.

— Ești prieten cu el.

— Sunt prieten și cu Derek. Uite ce-i, nu știu ce s-a întâmplat între tine și Marco. Și sincer să fiu, nici nu vreau să aflu, pentru că dac-aș ști, probabil că l-aș bate măr.

— Nu-i nevoie să mă protejezi.

— Şi dacă aşa vreau eu? zice uitându-se în sus la cer şi la stele. Fir-ar să fie, Nik, nici nu ştii ce gânduri nebuneşti îmi trec prin cap de când am fost împreună cu barca lui Derek, şi pe urmă sâmbătă seara, lângă piscină... Tu vrei să ignori ce s-a întâmplat între noi, dar eu nu pot.

— Adevărul e că nici eu nu pot, spun înghiţind cu greu nodul pe care-l simt în gât. Dar trebuie să ştiu dacă eşti în LB sau nu, pentru că dacă eşti nu mai putem continua.

— Uită-te la mine, Nik, zice Luis, iar când o fac oftează adânc. Nu sunt în nicio bandă.

— Ai avut dreptate să-mi atragi atenţia că greşisem. Am vrut să cred tot ce-i mai rău despre tine ca să nu iau în seamă legătura pe care o simt că s-a creat între noi. E ca şi cum tu m-ai *înţelege* şi eu te-aş *înţelege* pe tine, şi pe urmă sâmbătă seara, când am fost la cabina de lângă piscina lui Derek...

— Mi-ai spus că te-ai *distrat*.

— Ţi-am spus că m-am distrat şi-atât doar ca să scap de tine. Hunter mi-a zis odată că cei mai mulţi tipi se pot regula cu fata pe care o iubesc cu aceeaşi uşurinţă cu care o pun cu o gagică pe care o agaţă pentru o noapte. Marco e ultimul băiat cu care am ieşit şi practic mi-a frânt inima şi sufletul şi tot. Luis, sâmbătă seara a fost mai mult decât o distracţie pentru mine. Trebuie să ştiu dacă tu crezi că putem face ca relaţia dintre noi să meargă.

— Uau. După cât de prost mi-a mers toată săptămâna, ăsta era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat, zice Luis trecându-şi mâna prin păr şi-i simt încordarea în tot corpul. Viaţa mea e al naibii de complicată în clipa asta.

— Îmi pare rău, spun eu. N-am vrut să complic lucrurile şi mai mult.

Îmi fixez privirea în pământ. Nu vreau să-i văd fața atunci când îmi va spune că-mi fac iluzii.

— Nu-i vina ta, zice răsuflând adânc și lăsând apoi aerul să-i iasă încet din piept. Nik, trebuie să fiu sincer cu tine. Nu știu dacă-i o idee bună să te încurci cu mine acum.

— Înțeleg. Nu trebuie să-mi explici.

Din clipa când ne cunoscuserăm, nu încercase niciodată să ascundă faptul că-i un jucător. Fusese o prostie din partea mea să-mi închipui că apropierea de mine și legătura care se născuse între noi aveau să-l schimbe.

— Nu, nu înțelegi.

Colțurile gurii îi zvâcnesc în sus, într-un zâmbet mic. Respirația mi se accelerează în clipa când întinde mâna, mă prinde blând de ceafă și îmi întoarce fața spre el.

— Nu vreau să fiu cu nimeni altcineva, *mi chava*. Vreau să fii iubita mea.

— Da?

— Da.

Vorbele lui îmi înlătură îndoielile.

— Nici eu nu vreau să fiu cu nimeni altcineva, spun.

N-am vrut să las pe nimeni să se apropie de mine, dar asta înainte ca Luis să revină în viața mea. Poate că joaca asta de-a atrasul și respinsul e o încercare de a ne da seama unde ne aflăm. Dar timpul a trecut și lucrurile s-au schimbat, eu m-am schimbat și acum sunt gata să las trecutul în urmă.

Trece o clipă și simt cum pacea mă învăluie. Sper că nu vede lacrimile care amenință să-mi țâșnească din ochi.

— Vino-ncoace, zice. Tremuri ca varga.

Închid ochii şi o lacrimă mi se prelinge pe obraz. Luis a reuşit să pătrundă prin armura mea invizibilă de protecţie şi mă simt atât de vulnerabilă.

— Mi-e frică.

— Şi mie.

Mă strânge şi mai tare şi mă sărută pe creştetul capului.

Mă simt aşa de bine în braţele lui. Îmi îngrop faţa în pieptul său ca să absorb mai bine căldura îmbrăţişării.

— Promite-mi că n-o să mă minţi niciodată, Luis.

— Promit.

27
Luis

A doua minciună pe care tocmai i-am spus-o noii mele iubite, cum că n-o s-o mint niciodată. Prima a fost că nu sunt membru al bandei Latino Blood. Dacă ar şti că am o sarcină de îndeplinit şi că mi s-a ordonat să vând droguri pentru a-mi dovedi loialitatea, aş pierde-o definitiv. Sunt conştient că nu-s decât un ticălos egoist, dar nu vreau să renunţ la şansa care mi s-a dat de a o avea pe Nikki în viaţa mea.

Uşa din spatele casei se deschide. E Brittany, care îl ţine pe Paco în braţe. Ne vede şi icneşte surprinsă.

— Ups, scuze, zice retrăgându-se. N-am vrut să deranjez. Paco te căuta, Luis, şi mama ta ne-a zis că ai ieşit afară. N-am ştiut că nu eşti singur, adaugă mijindu-şi ochii confuză în clipa când se uită mai bine la Nikki. Nikki Cruz, tu eşti?

— Mda, spune Nikki îndepărtându-se un pic de mine.

— Ăăă... Păi, n-am ştiut că tu şi cu Luis sunteţi... prieteni.

— Suntem mai mult decât prieteni, o anunţ eu pe cumnata mea.

— Da? Cum aşa? Vrei să zici că sunteţi împreună?

Îmi înfăşor braţul în jurul umerilor lui Nikki, pentru că aşa se cuvine şi pentru că vreau să o simt aproape. Se uită în sus la mine şi jur, aş putea să mă pierd în ochii ăia ai ei căprui-închis şi atât de expresivi.

— Mda, suntem împreună, spun fără să-mi iau ochii de la ea. Nu-i aşa, *mi chava*?

Ochii noştri rămân înlănţuiţi în timp ce Nikki îmi zâmbeşte şi dă din cap.

— Mama ta ştie? mă întreabă Brittany.

— Nu încă.

Brittany izbucneşte în râs.

— Cred că bănuieşte ea ceva. Am prins-o trăgând cu ochiul pe geamul de la bucătărie de cel puţin zece ori de când am venit. Habar n-aveam că eşti cu o fată..., dar asta explică de ce te spiona. *Mamá* Fuentes îşi protejează fiii ca o cloşcă. Şi sunt convinsă că lucrurile n-or să se schimbe nici când fiul meu va începe să fie interesat de fete. Să nu uiţi asta, Paco.

— Uiiz! strigă Paco şi se zvârcoleşte ca să se elibereze din braţele mamei.

— Paco, *tio* Luis e ocupat acum, zice Brittany. N-are timp să se joace cu tine.

— E-n regulă, spune Nikki privind în lături. Oricum trebuie să plec.

Imediat ce maică-sa îl lasă jos, Paco aleargă spre mine.

— Ce mai face micul meu *taquito*? zic eu luându-l în braţe şi bătând palma cu el. N-ar fi trebuit să mergi la culcare?

— Ba da, zice Brittany exasperată. Îi place să stea treaz noaptea şi să doarmă ziua... exact ca şi lui taică-său, adaugă

punându-şi o mână pe burtica umflată. Nici copilaşul ăsta nu mă lasă să dorm toată noaptea. Dumnezeu să m-ajute!

— E un Fuentes, zic eu cu mândrie. Nu-i aşa, Paco? Ştii c-o să ai un frăţior cu care să te joci?

Paco dă din cap că da.

Nu şi Brittany.

— Să sperăm că de data asta o să fie *fată*. Băieţii ăştia din familia Fuentes mă omoară cu zile. Nu ştiu, zău, cum de a rezistat mama voastră cu trei golani în casă.

— Niciun moment de plictiseală, zic eu, apoi îl aud dinăuntru pe Carlos râzând în hohote. Şi nici acum n-are motive să se plângă.

Alex o strigă pe Brittany să se întoarcă în casă şi ea pleacă, lăsându-mă cu Paco în braţe.

— Mă mai ţii minte? întreabă Nikki gâdilându-l pe nepoţelul meu pe burtică. Eu sunt Nikki.

— *Ki-ki!* urlă Paco. Ki-ki-ki-ki. Ki-ki-ki-ki, continuă dând din cap într-o parte şi-n alta, de parcă ar cânta.

— Încă mai avem de lucrat la capitolul abilităţi verbale, o informez eu pe Nikki.

Ea îl mângâie încetişor pe păr.

— E o minune.

— La fel şi tu.

Mă aplec spre ea ca s-o sărut şi pentru o clipă o imagine a noastră repetând în viitor această scenă se proiectează în mintea mea... eu, Nikki şi copilul nostru.

— Acum chiar trebuie să plec, zice Nikki. Mâine avem ore, în caz că ai uitat.

— Nu vreau să pleci.

— Ştiu c-ai fost selecţionat în echipa de fotbal. Dacă vrei, pot să vin să te urmăresc la antrenament. Şi după aia putem să mergem undeva împreună.

— Am ceva de făcut imediat după antrenament.

O mică însărcinare de la Chuy, ceva despre care Nikki nu trebuie să ştie.

— Dar ne putem vedea după.

— OK, zice încuviinţând din cap.

Nu-mi dau seama dacă e sceptică sau nu.

Ne întoarcem în casă. Din păcate, toată lumea e în continuare acolo. Şi, tot din păcate, toţi ochii sunt aţintiţi asupra noastră.

— Mă duc s-o conduc pe Nikki la maşină, îmi anunţ eu familia şi i-l pasez pe Paco lui Alex.

— La revedere, spune Nikki zâmbind timid şi făcând nervoasă cu mâna tuturor celor aflaţi în încăpere, după care se apropie de *mi'amá*. Mi-a făcut plăcere să vă revăd, doamnă Fuentes.

— Mulţumesc, răspunde mama politicos. Şi te rog transmite complimentele mele părinţilor.

Complimente părinţilor? De când s-a transformat *mi'amá* într-o femeie de lume manierată? Se preface oare de dragul lui Reyes? Orice ar fi, îi sunt recunoscător pentru felul în care se poartă.

O conduc pe Nikki la maşina parcată în faţa casei. Se sprijină de ea înainte de a deschide portiera.

— Hei, zice, apoi îşi muşcă nervoasă buza de jos.

— Hei.

— Știi, ăsta a devenit deja un obicei al nostru, zice. Tu-mi spui „Hei" și eu îți răspund „Hei". Sau eu îți spun „Hei" și tu-mi răspunzi la fel.

Zâmbesc. La ce amănunte e ea atentă. Mă uit în jos la buzele alea dulci pe care abia aștept să le gust din nou.

— Hei, zic aplecându-mă s-o sărut.

— Hei, șoptește ea ușor în timp ce-mi trec buzele peste ale ei, apoi îmi pune o mână pe piept și mă împinge încet. Cred că înainte să continuăm cu giugiuleala ar trebui să știi că ai tăi se uită la noi.

Arunc o privire în spate, spre casă. Luminile sunt dintr-odată stinse și disting în întuneric niște siluete care se uită pe fereastra de la camera din față.

— E cam jenant, șoptesc.

— Sună-mă mai încolo, zice deschizând portiera.

— Stai așa, n-ai de gând să mă săruți?

Serios, acum că am o iubită, am de gând să profit. La naiba, la cât de prost mi-a mers toată săptămâna, mă gândesc că un sărut m-ar ajuta să nu-mi pierd mințile.

— Poftim, zice și mă pupă pe obraz.

— Până și pupăturile alea stupide ale verișoarei mele Elena sunt mai acătării, Nik. Zău așa, *mi chava*, ai milă și aruncă-mi și mie un os.

— Dar ți-am spus, avem spectatori.

Ridic din umeri.

— Nu-mi pasă. Hai să le oferim ceva care să merite să fie privit. Sunt cu spatele la ei, așa că oricum n-au cum să vadă mare lucru.

Îmi înconjoară gâtul cu brațele.

Gem de plăcerea de a-i simți corpul lipit de mine.

Afară e întuneric și liniște, și numai lămpile de pe stradă licăresc palid. Nikki știe cum să mă înfierbânte cu doar o atingere a buzelor și își valorifică avantajul. Buzele ei moi se plimbă peste ale mele, iar și iar. Ne sărutăm. Din fericire, spatele meu ne ferește îmbrățișarea pasională de ochii curioșilor.

O mașină claxonează de mai multe ori, apoi oprește lângă mașina lui Nikki, stricând momentul.

— Ce faci, Fuentes? Văd c-a dat norocul peste tine, aud o voce familiară.

E Marco.

Nikki încremenește, după care își îngroapă capul în pieptul meu în încercarea de a-și ascunde identitatea. Nu are însă niciun rost, mașina o dă de gol. Îmi țin totuși mâinile încordate sprijinite de mașina ei, protejându-mi iubita, cu toate că sunt conștient că-i inutil.

— Ce mai faci, Delgado? întreb eu.

Scoate capul pe geam.

— Nu prea multe, se pare, comparativ cu tine și cu Nikki. Să-ți dau un pont: îi place când o lingi în spatele urechii.

— Mersi de sfat, omule, da' cred c-o să mă descurc și singur. Acum cară-te naibii de aici.

Râsul lui Marco plutește în aer și după ce demarează scrâșnind din roți și dispare.

— A plecat? mă întreabă Nikki cu voce înăbușită, pentru că-și ține în continuare capul îngropat în pieptul meu.

— Îhî. Nu-ți face griji. O să-i spun eu lui Marco să te lase în pace.

Îi ridic capul ca să mă pierd iar în ochii ei triști.

— Vreau să uiți ca ai ieșit vreodată cu el.

Mă aplec ca s-o sărut din nou însă se retrage.

— Înainte să plec vreau să-ți spun ceva. Nu vreau să nu dorm toată noaptea de grijă.

— OK, te ascult.

— N-o să fac sex cu tine, izbucnește.

Cuvintele ei mă pocnesc în libido precum o găleată cu apă aruncată peste o flacără plină de testosteron. Am impresia că penisul mi-a zvâcnit în semn de protest.

— Nu vreau ca relația noastră să se reducă la sex, spune ea. Dacă vom înlătura acum așteptările legate de sex, va fi mai bine.

Mai bine pentru cine?

— Nici eu nu vreau ca relația noastră să se reducă la sex, Nik, dar trebuie să recunosc... Speram ca la un moment dat să intervină și sexul.

Se uită-n dreapta și în stânga, de parc-ar vrea să se asigure că nimeni nu trage cu urechea la conversația noastră.

— Pur și simplu nu pot. Prea multe complicații, știi.

Nu, nu știu. Și oare chiar vreau să aflu? Rahat. O fi din vina lui Marco? Sau a mea?

— O să te înțeleg dacă vei vrea să te desparți de mine din cauza asta, zice cu sfială.

Nu am de gând s-o mint. Mă excit doar privind-o, dar e mai mult decât atât. O plac cu adevărat. Și încă foarte mult. Îndeajuns încât să o consider iubita mea. Îmi place să stau de vorbă cu ea. Restul va veni de la sine, atunci când va fi pregătită.

— Bine, îi spun. De acord cu regula asta „fără sex". Dar, ăăă..., putem menţine opţiunea deschisă şi să reluăm discuţia mai târziu? Ştii, pentru cazul că te răzgândeşti...

— Mda, spune sărutându-mă uşurel pe buze. Deşi, dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face prea mari speranţe. Putem face însă alte lucruri împreună.

Ridic din sprâncene, curios.

— Ca de pildă?

— O să-ţi arăt altă dată, zice şi îşi acoperă gura cu mâna când un zâmbet îi traversează faţa. Nu pot să vorbesc despre asta atâta timp cât maică-ta stă cu ochii pe noi. Ne vedem mâine.

Urcă în maşină şi pleacă şi-n clipa următoare *mi'amá* deschide uşa din faţă.

— Ai ceva să-mi spui? mă întreabă înainte să intru în casă şi să dau ochii cu restul familiei.

— Mda. Am o iubită.

— Nu eşti de părere că o iubită ţi-ar putea complica viaţa?

— *Sí, mamá.* O să-mi complice viaţa.

Dar nu în felul în care îşi închipuie ea. Chestiunea cu Latino Blood atârnă ca un nor negru pe deasupra capului meu. Îmi pare rău că pentru a afla ce pune Chuy la cale am fost nevoit să intru în bandă. Dar asta e, n-am avut încotro.

— Ei, o să vezi, totul va fi bine, spun.

— Colegiul este lucrul cel mai important pentru tine în clipa asta, zice mama. Mai important decât fetele. Nu lăsa nimic să te abată de la scopurile pe care ţi le-ai propus, Luis. Pentru că dacă o s-o faci, vei regreta toată viaţa.

În clipa asta, scopul meu e să trec cu bine de ziua de mâine, când după antrenamentul la fotbal va trebui să merg în Evanston. E prima sarcină pe care mi-a dat-o Chuy şi o ocazie de a dovedi că sunt dispus să-mi asum riscuri pentru bandă. Şi aş minţi dacă n-aş recunoaşte că o parte din mine a primit cu bucurie provocarea.

28
Nikki

A doua zi dimineaţă mă scol şi-mi deschid imediat celula rul, în speranţa că voi găsi un mesaj de la Luis. Simt fluturi în stomac doar la ideea că poate şi el s-a gândit la mine de cum s-a trezit.

Un text apare pe ecran. E de la Luis. Nu mă pot abţine şi rânjesc citindu-i mesajul atât de bine gândit.

Luis: Hei.

Mesajul a fost trimis acum douăzeci de minute. Tastez rapid unicul răspuns potrivit, apoi apăs pe TRIMITE.

Eu: Hei.

Mă reped în baie, dar îmi iau mobilul cu mine, în caz că Luis îmi mai trimite vreun mesaj. În timp ce mă spăl pe dinţi aud ţiuitul telefonului. Un alt mesaj. Mă grăbesc să termin cu periatul dinţilor, apoi iau telefonul în mâini.

Luis: Totul OK?

Eu: Ce anume?

Luis: Noi. Eu.

Eu: Da. De ce?

Luis: Aşa.

La școală, stau așezată lângă Luis pe podea în fața dulapului meu înainte să sune clopoțelul.

— Nu mi-am făcut tema la mate aseară, îi spun și scot din mapă foaia cu tema dată de domnul Gasper. După ce am ajuns acasă n-am fost în stare să mă concentrez. Oricum, mare lucru nu înțeleg din matematică. Mintea mea nu e făcută pentru calcule. Nici măcar nu știu de ce trebuie să învățăm chestiile astea, oricum n-o să le folosim în viață.

— Depinde de meseria pe care o faci, zice Luis și-mi ia foaia de hârtie, apoi și-o așază în poală. Haide, mai avem zece minute până ce încep orele. Te ajut eu cu tema.

Încerc din greu să mă concentrez la orice altceva decât el. Îmi pun mâna peste a lui și trasez cu degetele cercuri invizibile pe podul palmei sale.

— Îmi distragi atenția, zice el.

— Știu.

Râde, apoi își retrage mâna.

— Nu vrei o notă mare pentru tema la matematică, *mi chava*?

Îl sărut.

— Ba da, dar prefer să stau cu tine.

— Nu vreau ca iubita mea să rămână corijentă la mate și să fie nevoită să meargă la cursurile de vară. Concentrează-te, îmi cere.

— OK, OK, zic ținând pixul deasupra hârtiei. Gata, m-am concentrat.

Lucrăm împreună și terminăm cu un minut înainte să sune clopoțelul. Tot ce știu e că Luis are răbdarea unui sfânt. A putut să-mi explice totul la nivelul meu de înțelegere, nu ca domnul Gasper, care e întotdeauna atât de confuz.

— Mersi, îi zic şi bag foaia de hârtie în mapă.

— Hai să luăm prânzul împreună în pauză.

— Cu amicii tăi?

— Mda, zice împletindu-şi degetele cu ale mele.

— Nu mă înţeleg prea bine cu ei. Mă detestă.

— O să fie bine, ai să vezi.

Kendall şi Derek vin pe coridor spre noi.

— Presupun că v-aţi rezolvat problemele aseară, nu? zice Kendall.

Îi strâng mâna lui Luis.

— Mda.

Mă despart de Luis în clipa când sună clopoţelul. Ştiu că n-o să-l mai văd până la pauza de prânz, în schimb o să-l văd pe Marco. Suntem în aceeaşi clasă la ora de sport. De obicei îl ignor şi el mă ignoră pe mine.

Numai că astăzi n-am noroc.

— Deci ţi-ai găsit în sfârşit un alt tip de care să te legi ca o obsedată ce eşti? mă întreabă Marco în timp ce alergăm pe pista care înconjoară terenul de fotbal.

Sprintez, dar ţine pasul cu mine. Domnul Harris, profesorul de educaţie fizică, ne cronometrează.

— Ţineţi ritmul, e bine aşa, ne strigă când trecem pe lângă el.

— Chestia asta dintre tine şi Luis să ştii că n-o să ţină, zice Marco, apoi tace când un grup de alergători ne depăşeşte. Şi când o să-ţi dea papucii, o să-l faci să se simtă ca un gunoi şi o să-i asmuţi pe toţi cei din nord împotriva lui, aşa cum ai făcut cu mine?

N-am asmuțit pe nimeni împotriva lui Marco. Ne-am despărțit când el s-a alăturat bandei. Și tatuajele Latino Blood pe care le-a afișat la școală nu aveau cum să-l facă prea popular în rândul prietenilor mei. Știu că cei mai mulți elevi care locuiesc în nordul orașului nu l-au mai băgat în seamă pe Marco după ce noi doi ne-am despărțit. Numai că nu cred că asta a avut de-a face cu despărțirea noastră, ci cu faptul că și-a etalat ostentativ afilierea la bandă.

Continui să alerg și să ignor cuvintele care ies din gura lui Marco. Păcat că nu mi-am luat căștile cu mine ca să ascult muzică și să nu-l mai pot auzi deloc.

— Dacă îi spui lui Luis ce ți-am zis, o să arăt tuturor fotografia aia a ta nud, pe care-o am pe telefon, zice Marco aplecându-se spre mine. Ți-am spus că am șters-o, dar am mințit.

Lacrimi amenință să se adune în ochii mei, însă mă stăpânesc. După ora de sport, mă grăbesc să ajung la vestiar și mă rog în gând ca Marco să blufeze.

În timpul pauzei de prânz îl văd pe Luis pe hol, chiar la intrarea în sala de mese.

— Hei, zice el.

— Hei. Uite ce-i, o să mă duc să mănânc la bibliotecă, îi spun eu. Am de învățat și n-o să pot cu atâta lume în jur. Ne vedem la ora de chimie, da?

Trebuie să stau cât mai departe de Marco și de amenințările lui.

Luis se ia după mine.

— Vin și eu cu tine la bibliotecă.

— Nu. O să-mi distragi atenția. Și trebuie să mă concentrez.

— Serios? mă-ntreabă el neconvins.

— Serios.

Îl sărut. Ador senzaţia atingerii buzelor lui, care mă face pe moment să uit de ameninţările lui Marco. Când sunt cu Luis, cred că totul va fi bine.

— Hei, voi doi, fără manifestări de afecţiune în public, ne strigă un profesor.

O, nu. E doamna Peterson. Ne bate pe umeri.

— Despărţiţi-vă.

Ne aşteaptă să ne despărţim din îmbrăţişare, apoi îşi încrucişează braţele la piept.

— Nikki, o să îl rog pe dr. Aguirre să te trimit acasă cu un manual al elevului de la liceul Fairfield. Se vede treaba că nu ai memorat regulile de comportament. Dacă vrei să rămâi după ore ca să-l studiezi, te pot ajuta, adaugă, apoi ridică din sprâncene fixându-l pe Luis cu privirea. E la fel de valabil şi pentru tine, domnule Fuentes.

— Dumneavoastră n-aţi încălcat niciodată regulile, doamnă P.? întreabă Luis.

— Nu, răspunde ea, apoi cade câteva clipe pe gânduri. Deşi o dată, când eram la liceu..., adaugă şi vocea i se stinge treptat. În fine, nu contează. Nu vreau să vă mai văd sărutându-vă pe hol. Nu eu am făcut regulile, dar sunt obligată să le aplic.

Ce şoc! Doamna Peterson tocmai a recunoscut că a încălcat şi ea regulile. Şi poate că nici nu e de acord cu unele dintre ele. Luis pare încântat de sine că a făcut-o să recunoască.

— Ne vedem mai târziu, strig după el în timp ce mă îndrept spre bibliotecă. Du-te să iei prânzul cu amicii tăi.

Mă așez într-o cameră pentru studiu individual și-mi scot prânzul și o carte de ficțiune pe care tocmai am luat-o de pe raft. Adevărul e că n-am de învățat. Numai că nu știu cum să-i spun lui Luis că nu pot să umblu cu amicii lui.

29
Luis

La ora de chimie, Peterson ne urmăreşte cu ochi de vultur. La naiba, n-o fi făcut ea regulile, dar se descurcă de minune cu aplicarea lor. Astăzi ne predă toată ora. Mă uit la Nikki şi o surprind privindu-mă fix. Zâmbeşte. Sunt tipul cel mai norocos de pe pământ. Îmi pare rău că o s-o las singură după antrenament.

Clopoţelul sună, în sfârşit. Nikki şi cu mine mergem împreună spre dulapurile noastre.

— Ne vedem pe teren, îi spun, apoi o trag spre mine.

Mă împinge.

— Ai auzit ce-a spus doamna Peterson. Fără manifestări de afecţiune pe holuri.

— Nu se uită acum la noi. Şi-n plus, orele s-au terminat.

Mă ameninţă cu degetul.

— Îţi place să trăieşti periculos, domnule Fuentes, o imită ea pe Peterson. Promite-mi că n-o să mai faci prostii, ca să fii pedepsit cu o altă detenţie.

— Asta nu pot să-ţi promit, *mi chava*.

În vestiar, Dougan vine spre mine în timp ce mă îmbrac cu tricoul de fotbal.

— Nimănui nu-i place ideea ca tu și cu Nikki să fiți împreună, zice el. Mă rog, în afară de Kendall și Derek.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce cred alții, îi răspund.

Mă așez pe bancă și-mi trag ghetele de fotbal, în speranța că Dougan se va face nevăzut.

N-o face.

Se așază lângă mine.

— Părinții ei vor face o criză de isterie când vor afla că iese cu un tip din LB. Știu că ești în bandă..., nu are niciun rost să negi. Dar ca să știi, o să fiu aici, gata s-o consolez pe Nikki atunci când își va da seama că nu ești decât un gunoi de mexican.

Termin de legat șireturile la o gheată și mă apuc de cealaltă. Nu vreau ca cineva să se amestece în relația mea cu Nikki, și cu atât mai puțin Dougan. Știu că Alex și cu Brittany au avut probleme similare. Toți prietenii lor au încercat să îi prevină că relația dintre ei se va sfârși prost, însă în ultimă instanță părerile lor nu au contat deloc. La fel vreau să se-ntâmple și cu mine și Nikki — noi doi ne vom rezolva singuri problemele, fără niciun amestec din afară.

— Habar n-ai ce vorbești, Dougan.

— Știu mai multe decât îți închipui.

Termin de încheiat șireturile și mă uit în jur, ca să m-asigur că nu e nimeni în apropiere care să tragă cu urechea.

— Uite care-i treaba, Dougan. Dacă îi sufli vreo vorbă lui Nikki, cei din LB or să îți tăbăcească fundu'.

N-aștept să îmi răspundă și mă îndrept spre teren, unde antrenorul ne pune să facem tururi de pistă pentru încălzire. Nikki stă în tribună, cu Kendall și alte câteva fete, și ne urmărește.

Marco vine să alerge cot la cot cu mine.

— Ce mai faci, Fuentes? Văd că ai un fan, zice arătând cu capul spre tribune.

— Dacă ai ceva împotriva iubitei mele, ai face bine să-ţi ţii gura, îi răspund. Pe bune, las-o în pace dacă nu vrei să ai de-a face cu mine.

— Da' ce eşti tu? Bodyguardul sau iubitul ei? glumeşte Marco.

— Ambele.

Arunc o privire spre tribune. Nikki nu pare prea încântată că vorbesc cu Marco.

— Mi se pare amuzant că tu şi cu Nikki v-aţi combinat, zice Marco, apoi mă bate pe spate. Noroc, frate..., atâta timp cât o să ţină.

Sprintează spre marginea terenului pentru a discuta cu antrenorul înainte ca să apuc să-i răspund.

Derek e genul de mijlocaş care poate arunca mingea mai departe şi mai precis decât am văzut vreodată. Marco şi cu mine suntem înaintaşi şi ne înţelegem atât de bine pe teren de parcă am avea un singur creier. Ştim instinctiv la ce să ne aşteptăm din partea celuilalt şi ce gândeşte fiecare din noi.

Singurul lucru care îmi abate atenţia este prezenţa lui Nikki. De fiecare dată când mingea iese în aut, mă trezesc că o caut din priviri în tribună.

— Fuentes, ce naiba faci acolo? strigă la mine antrenorul. Sal tocmai ţi-a aruncat mingea de la margine şi tu te uiţi aiurea.

— Scuze.

— Ieşi de pe teren şi stai pe tuşă până ce-ţi vine mintea la cap, strigă el, apoi îi face semn unui alt jucător să-mi ia locul.

Ies în fugă de pe teren şi mă duc la ţâşnitoarea de apă. Îmi clătesc gura şi dau capul pe spate ca să mă răcoresc.

— Ţi-am distras atenţia, nu? mă întreabă Nikki.

Mă întorc şi o văd stând rezemată de gardul din zale de lanţuri. Soarele îi străluceşte în părul castaniu-închis cu reflexe roşcate naturale.

Dacă mă distrage? La naiba, sigur că da.

— Am ratat mingea din cauză că mă uitam după tine.

— Nu-i bine. Vrei să plec? Nu-i mare scofală. Nu vreau să-l enervez pe antrenor.

Îi fac cu ochiul.

— Ştii bine că nu vreau să pleci.

— Nikki Cruz, lasă-mi jucătorul în pace, sau o să interzic accesul publicului şi-o să te dau afară! strigă antrenorul.

— Du-te să marchezi un gol ca să-l calmezi pe bietul om, îmi spune Nikki.

— Aşa o să fac.

În restul antrenamentului mă concentrez asupra exerciţiilor fizice, şi nu asupra lui Nikki. După antrenament, ies din vestiar împreună cu Marco discutând despre strategia jocului. Nikki mă aşteaptă pe hol.

— Hei, zice.

— Hei, îi răspund şi-l bat pe Marco pe spate. Ne vedem în parcare, la maşina ta.

Tipul oftează.

— Bine. Da' să nu întârzii. Avem treabă.

O îmbrăţişez pe Nikki şi-mi aplec capul ca să o sărut, dar se trage înapoi.

— Ai planuri cu Marco?

— Mda, ridic eu din umeri. M-a rugat să-l ajut cu ceva.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că n-am vrut să ştii, d-aia. Ascultă, tu ai probleme cu tipu' şi nu am vrut să te enervez. După ce termin, vin la tine, promit.

— Scuze. N-am vrut să te iau la întrebări, zice trăgându-mă spre ea şi sărutându-mă. Dar nu prea am încredere în oameni.

— Da, ştiu. Şi mi-am propus să te vindec de chestia asta.

O iau pe după umeri şi mergem împreună spre parcare. Marco mă aşteaptă în maşină. Claxonează când mă vede.

— Hai odată, *pendejo*! strigă el impacientat pe geam.

— Ne vedem mai încolo, îi spun lui Nikki, apoi o sărut din nou şi urc în maşina lui Marco.

La câteva minute după ce plecăm, Marco îmi face semn spre torpedou.

— Deschide-l.

Mă conformez şi cinci punguţe cu pudră albă învelite în celofan albastru se holbează la mine.

— Chuy vrea să vinzi marfa cu şaptezeci şi cinci de dolari punga. Noi o să păstrăm douăzeci şi cinci.

Trântesc uşiţa torpedoului.

— Omule, asta-i *yoyo*[1]. Ştii, pentru chestia asta aproape c-am fost exmatriculat.

— Ce, parcă nu ştiu? Uite, zice scoţând o foaie de hârtie cu o adresă mâzgălită pe ea: Newsberry Drive numărul 2416, Evanston. Chuy a zis că putem scăpa de toată marfa dacă o vindem acolo. Hai, ne aşteaptă un *culero*.

[1] Denumire argotică a cocainei.

Traversăm Fairfieldul mergând pe şerpuitorul Sheridan Road până ce ajungem la Evanston. Nu scot o vorbă tot drumul. Mă uit pe geam la pietoni şi mă întreb ce-or fi crezând ei despre noi. Văd doi mexicani într-o maşină şi-şi închipuie imediat că suntem traficanţi? Astăzi nici nu s-ar înşela. Nu e o cantitate de marfă care să ne arunce-n puşcărie pentru zece ani, dar suficientă pentru a fi arestaţi.

Reiau în minte ameninţările lui Chuy. *Fie eşti cu noi, fie împotriva noastră. Doar nu vrei ca familia ta să păţească ceva, nu?*

Mda, sigur că nu vreau ca familia să păţească ceva. Trebuie să fac asta. Trebuie s-o fac pentru fraţii mei, pentru nepoţel, cumnată şi *mi'amá*. Traficul de droguri pentru LB e atât o obligaţie, cât şi o modalitate de a afla informaţii din interior. Sunt aproape convins că şi Alex a făcut asta. Cât despre Carlos, el ştiu cu siguranţă c-a făcut-o... şi acum a venit rândul meu.

Încă nu s-a întunecat, aşa încât nu ne e greu să găsim adresa. Ajungem la casa cu pricina.

— Locul ăsta e-n paragină, zic holbându-mă la bucăţile de fier vechi şi de lemn aruncate la întâmplare sau adunate grămada prin curte.

— Te aştept în maşină, spune Marco.

Îndes cele cinci punguţe în buzunar. N-am mai făcut aşa ceva niciodată şi mă simt ca un farsor.

— De ce nu te duci tu? îl întreb pe Marco. Doar eşti veteran.

— Chuy mi-a zis că tu trebuie s-o faci. Ca să-ţi dovedeşti loialitatea, adaugă uitându-se în oglinda retrovizoare. Uite

ce-i, nu m-aş mira dacă tipu' ăsta ar fi unu' dintre amicii lui Chuy, pus să te verifice.

Rahat.

— M-acoperi, da?

— Da-da..., te acopăr, răspunde pe un ton detaşat, de parc-ar fi făcut chestia asta de o mie de ori. Hai, du-te odată. Nu mai trage de timp.

Bag mâna în săculeţul pe care l-am pitit în maşina lui Marco azi-dimineaţă, înainte de ore, şi scot dinăuntru pistolul. Îl vâr la brâu, apoi mă-ndrept spre uşa din faţă. Pe ea e lipit un abţibild pe care scrie NU PRIMIM VÂNZĂTORI AMBULANŢI. Sunt pe cale să vând droguri. Asta înseamnă că-s vânzător ambulant? Probabil că dac-aş fi pus să scriu un eseu pe tema asta, aş compune unu' de milioane, cu argumente pro şi contra.

OK, recunosc, trag de timp. *Poţi să o faci*, îmi spun în timp ce inima îmi bubuie tare şi repede în piept. Sun la uşă şi aud înăuntru paşii cuiva. Uşa se deschide. Un tip cu capul ras şi care seamănă cu un luptător în cuşcă pe care l-am văzut odată la televizor stă în faţa mea. Bănuiesc că nu s-a spălat de-o săptămână, pentru că pute de-ţi ia mintile.

— Cine naiba eşti tu? mă întreabă.

Hm..., ce-ar trebui să răspund? Nu mi-e deloc uşor să vin c-o replică pe moment.

— Ăăă..., cred că am ceva ce-ţi trebuie.

Arăt ca un idiot.

— Ce adică? zice tipul, deloc deranjat de cât de prostească este conversaţia noastră.

Dau să scot o punguţă din buzunar, dar tipul mă înşfacă de tricou şi mă trage înăuntru.

— Să nu mai faci asta niciodată, mă auzi? Copoii mișună prin părțile astea, gata să pună laba pe tipi așa, ca tine. De cum te văd că fluturi punguțele cu cocaină, te saltă și pe urmă ajungem amândoi la mititica. În fine..., zice trăgând aer pe nas și văd cum mâinile îi tremură de nerăbdare. Hai să vedem ce-ai adus.

Scot cele cinci punguțe.

— Șaptezeci și cinci de dolari fiecare. Trei sute șaptezeci și cinci în total.

Întotdeauna m-am priceput la calcule.

— Ce zici de trei sute cincizeci? contracarează el.

Acu' pe bune, ai voie să negociezi într-o vânzare de droguri? E clar, tipu' mă crede ageamiu. Ceea ce și sunt, numai că am un șef, pe Chuy. Și dacă Chuy mă monitorizează, mai bine să nu dau înapoi. Pentru că, altfel, loialitatea mi-ar fi pusă la îndoială.

— Da' ce mama naibii îți închipui că sunt, vânzător en gros? îi răspund pe un ton enervat, intrând cu ușurință în rolul de gangster. Trei sute șaptezeci și cinci sau mă car de-aici, adaug, apoi îmi vine o idee: dacă tot am ajuns așa departe, ce-ar fi să plusez nițel? Mai am zece doritori să plătească patru sutare pentru o marfă de puritatea asta. Dacă n-o vrei tu, or s-o ia ei.

Am făcut cursul opțional de economie — acolo am învățat importanța raportului cerere-ofertă. Dacă tipu' va crede că cererea e mare și oferta mică, am șanse să joace după cum îi cânt.

Ezită o frântură de secundă. Risc și blufez. O iau spre ușă.

— OK, OK! strigă el după mine. Mă-ntorc imediat cu banii. Stai... acolo unde eşti.

Ţin punguţele într-o mână şi o întind pe cealaltă după Glock. Dacă individul are de gând să mă împuşte, aş face bine să fiu pregătit fie să trag şi eu în el, fie s-o iau la sănătoasa.

La naiba, nu mai ştiu nici eu cine sunt. Un traficant de droguri, membru al unei bande, pe cale de a deveni un nenorocit de doi bani? Cât de uşor mi-a venit să fac o întoarcere la 180 de grade. Singurul lucru care mă face să rămân aici e faptul că încă n-am aflat ce pune Chuy la cale. E oricum ceva care mă implică şi pe mine. Asta o ştiu sigur. Nu pot să merg la poliţie. Chuy are ochi şi urechi peste tot şi chiar a făcut aluzie că are pe statul de plată şi câţiva copoi din Fairfield. Pentru prima oară în viaţă, mă aflu în poziţia de a nu putea face lucrul corect.

Ideea că acest *pendejo* care vrea să-mi cumpere drogurile ar putea fi un poliţai sub acoperire îmi trece prin cap, numai că felul cum se uitase cu jind la *yoyo* şi începuse să tragă aer pe nas la gândul că va avea marfa la dispoziţie mă face s-o dau repede uitării.

Tipul se întoarce cu un teanc de bancnote.

— Uite, zice îndesându-mi banii în mână.

Să-i număr acum, înainte de a pleca, sau asta e considerat un semn de lipsă de respect? Nu cunosc procedura, aşa că improvizez. Răsfir bancnotele şi le arunc o privire scurtă, după care îi dau punguţele.

Mă duc spre maşină şi inima îmi bate-n continuare cu putere. Fluxul ăsta de adrenalină e ca un soi de drog natural care mă face să mă simt invincibil, ca atunci, în Boulder, când escaladasem muntele solo. Riscul de a mă trezi aici muşcat de

un șarpe e mic, dar faptul că mi-am mințit familia și pe Nikki ar putea avea consecințe mai grave.

— Hai să ne cărăm de aici, îi spun lui Marco în timp ce mă strecor pe scaunul pasagerului.

Demarăm în trombă și după ce ne-ndepărtăm puțin primesc un mesaj pe telefon.

Nikki: Hei, ce mai faci?

Nu răspund.

30
Nikki

Îi dau întâlnire lui Luis la adăpostul pentru animale. Reacționez cu întârziere când îl văd venind pe o motocicletă. Își scoate casca și se îndreaptă spre mine.

— E motocicleta *ta*? îl întreb.

— E a vărului meu Enrique. Mi-a împrumutat-o. Mi-a zis c-o să mă lase să lucrez la atelierul lui auto câteva zile pe săptămână. Știe c-am fost concediat de la clubul Brickstone și afacerile lui au început din nou să meargă bine.

Mă trage spre el și mă ține mult timp îmbrățișată.

— Mi-a fost dor de tine, chiar dacă-n clipa asta miroși a câine ud.

— I-am făcut baie lui Granny.

— Granny?

— Cățeaua mea favorită. Vrei s-o cunoști?

— Sigur.

— Haide.

Îl prezint personalului de la adăpost, apoi mergem la cușca lui Granny.

— Nu-i așa că-i adorabilă? spun aplecându-mă și luând-o în brațe. E oarbă, dar are auzul perfect.

Luis o ia de la mine din brațe.

— Hei, Granny, ce mai faci?

Granny își vâră botul în tricoul lui, acceptând să fie mângâiată.

— Vrei să o iei acasă, nu? mă întreabă el.

— Cum de ți-ai dat seama?

— După felul cum te uiți la ea.

— Părinții mei nu vor să ne luăm câine, dar sper să îi conving. Cred c-or să cedeze curând. Deocamdată am reușit să-i fac să vină aici, ca s-o vadă, adaug și mă uit în gol. Cred că le e teamă ca după moartea ei să nu sufăr.

— Și așa o să faci?

O scarpin pe Granny după ureche.

— Mda, probabil.

— Cât mai are Granny de trăit?

— Cât mai avem noi toți de trăit? îi răspund și capăt un zâmbet gânditor din partea lui în chip de răspuns.

Îi arăt și ceilalți câini și-i povestesc istoriile și ciudățeniile fiecăruia. Jake, beagle-ul, nu se oprește din urlat. Lui Hannah, corcitura de ciobănesc, îi place prea mult de tovarășul ei de cușcă. Puii care au sosit astăzi vor fi probabil adoptați până în prânz.

— Toată lumea iubește puii de căței.

— În afară de tine. Ție îți plac câinii disperați.

Îl împing în joacă.

— Granny nu e disperată. Doar neputincioasă.

— Anul trecut am făcut un curs de psihologie. Dacă aș fi expert, probabil că te-aș diagnostica drept genul de persoană căreia îi place să se facă utilă.

— E o presupunere corectă, recunosc eu şi-mi zic în sinea mea că e mai bine, oricum, decât să fii neputincios. Dar dumneavoastră, domnule Fuentes? Dumneavoastră sunteţi neputincios?

— Aş putea să fiu, dacă tu mi-ai cere-o, răspunde el şi eu izbucnesc în râs.

Îl conduc la studioul improvizat pe care l-am amenajat pentru a-i fotografia pe câini ca să postez pozele pe site-ul de adopţii pe care l-am creat. Iau aparatul şi-i arăt pozele câinilor de la adăpost.

— Maggie e o somnoroasă, aşa că i-am aşternut o pernă şi am aşezat-o pe ea atunci când am fotografiat-o, îi explic. Iar lui Buster îi place să prindă lucrurile pe care i le arunci, aşa că l-am surprins cu trei mingi în bot, ca lumea să afle că e un câine jucăuş. Ceea ce-ncerc să fac e să arăt prin poze personalitatea fiecăruia.

— Sunt impresionat, zice Luis aruncându-mi o privire admirativă în timp ce se uită pe poze. Sunt foarte bune. Ai putea să le publici într-o carte.

— Scopul meu e să ajut câinii să fie adoptaţi, îi spun.

— Eşti o sfântă.

Îmi amintesc de poza nud pe care Marco mi-a zis că nu a şters-o din memoria telefonului.

— Nici vorbă. În trecut am făcut câteva prostii mari de tot.

— Toţi am făcut, zice arătându-mi braţul. Vezi cicatricele astea? Nu am minţit atunci când ţi-am spus c-am fost muşcat de un şarpe. Am căzut de pe o stâncă. S-a întâmplat chiar înaintea nunţii lui Alex. Nu purtam echipament de protecţie.

— De ce?

— Fiindcă uneori îmi place să trăiesc periculos. Ție nu?

— Nu. Mai bine zis nu-mi mai place.

Luis continuă să se uite peste poze. Ultima e a lui Granny. Și nu e tocmai reușită.

— Stai aici, îi spun și i-o așez pe Granny în brațe. Rămâi așa.

Stă în lumină și o mângâie pe Granny în timp ce eu fac poze. În clipa când o întoarce cu burtica în sus și începe să o scarpine, iar Granny stă răsucită cu capul în sus și aproape că zâmbește la aparat, știu c-am prins poza perfectă. O fi ea oarbă și bătrână, dar ar fi animalul de companie ideal pentru mine. Iar faptul că Luis zâmbește cu căldură în timp ce o mângâie mă face să-mi doresc să printez fotografia și să o agăț pe perete la mine în cameră. Simt că Granny e deja a mea.

— E rândul tău, zice și mi-o pasează pe Granny.

O țin în brațe, iar el ne face poze cu telefonul mobil.

Mă sună mama. Mă roagă să vin acasă ca s-o ajut să atârne niște perdele noi în living. Mai nou, e pasionată de motivele florale abstracte care îi amintesc de o artistă pe nume Georgia O'Keeffe[1] sau cam așa ceva.

— Trebuie să plec, îi spun lui Luis.

Ne îndreptăm spre parcarea acum pustie.

— Nu crezi că grăbim prea mult lucrurile? îl întreb.

— Nu-ți face griji, *mi chava*. Totul e în regulă.

Își trage casca pe cap și ambalează motorul motocicletei.

— Vezi să nu faci vreun accident! strig eu după el.

[1] Pictoriță americană (1887–1986). S-a făcut cunoscută în anii 1920 prin picturile de mari dimensiuni înfățișând flori reprezentate foarte de aproape, ca văzute printr-o lupă.

Îmi face semn cu degetul mare ridicat, apoi aşteaptă să intru în maşină înainte de a demara în trombă.

Şi-n clipa aia îmi dau seama că iubitul meu e dependent de adrenalină. Întrebarea e: o să pot să ţin pasul cu el?

31
Luis

La meciurile de fotbal dintre echipele de liceu nu sunt prezenţi de obicei poliţişti şi oameni de pază, cu excepţia celui în care Fairfield joacă împotriva lui Fremont. Echipa noastră e pe deplin motivată duminică dimineaţa, când are loc meciul. Suntem licee rivale, din oraşe rivale, cu bande rivale. Presupun că după incidentul de anul trecut, când un jucător de la Fremont a fost înjunghiat de unul de la Fairfield, conducerile liceelor au decis să angajeze forţele de ordine ca să patruleze prin tribune şi pe marginile terenului, ca nu cumva lucrurile să scape de sub control.

Câştigăm cu cinci la patru. Alex, Brittany, Carlos şi cu Paco rămân după meci ca să stea de vorbă cu nişte prieteni vechi din Fairfield.

Îl ţin în braţe pe Paco şi Mariana şi alte câteva fete vin spre noi.

— Ce copil drăguţ, zice ea.

Paco atrage puicuţele ca un adevărat magnet. Bate palma cu Mariana şi chiar îi spune *„chica"*, aşa cum l-a auzit pe Alex c-o strigă pe Brittany. Sună mai degrabă a *cha-cha* şi fetele se prăpădesc de râs. Omule, copilul ăsta ştie deja să flirteze.

Nepoţelul meu e al naibii de dotat în domeniul ăsta, chestie la care de altfel m-aşteptam, având în vedere că e un Fuentes.

Carlos stă lângă mine şi dă mâna cu un tip pe care nu l-am mai văzut până acum.

— Salutări surorii tale, îi zice.

— Cine era? îl întreb după ce individul pleacă.

— Fratele lui Destiny.

Destiny. Fosta lui iubită. Nu ştiu dacă s-au mai văzut sau au vorbit la telefon de când s-au despărţit, în urmă cu ceva ani. Carlos fusese obsedat de fata asta şi tapetase peretele de deasupra patului cu poze de-ale ei. Şi mai ştiu sigur că fusese distrus atunci când ea îi dăduse papucii şi c-ar fi dat orice, numai s-o recâştige. Dar asta până să apară Kiara.

Mă uit în jur după Nikki. Stă în tribune, de vorbă cu nişte prieteni.

— Hei, Nik! o strig.

Se uită la mine, apoi îşi fereşte ochii.

Ce naiba?

Cu Paco în braţe, mă îndrept spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

Prietenii ei mă salută, apoi se împrăştie în grabă.

Nikki îşi încrucişează braţele la piept şi rădăcinile moştenirii ei *latino* ies la suprafaţă.

— Sinceră să fiu, sunt cam geloasă, pentru că i-ai făcut ochi dulci Marianei.

— Pe bune, eşti geloasă? o întreb eu amuzat. Grozav.

Asta înseamnă că ţine la mine.

— Nu e deloc de râs. Te-am văzut. Flirtai cu ea.

— Nici vorbă. Paco flirta. Şi nu ştiu dacă poţi să învinovăţeşti pentru aşa ceva un băieţel de nici doi ani.

Îmi aplec capul pe umăr și schimb subiectul.

— Ai văzut alea două goluri pe care le-am marcat pentru tine?

— Pentru mine?

— Nu m-ai văzut cum arătam spre tine după?

— Ai arătat spre cer, Luis. Spre Dumnezeu.

— E același lucru.

— Ba deloc, și știi că am dreptate

Mi-l ia pe Paco din brațe. Nepoțelul meu se joacă acum cu părul ei și dintr-odată eu sunt cel gelos.

— De ce iei lucrurile astea în râs? mă-ntreabă Nikki.

— Pentru că nu-s decât o prostie. Nu mă gândesc la nimeni altcineva decât la tine, zic în timp ce Paco îi plantează pe obraji pupături mari și umede. Vezi că te face fleașcă.

— Măcar e cineva care o face.

— Vrei să ne certăm? Înainte să-mi răspunzi, te previn că te găsesc ridicol de sexy atunci când te înfurii.

— Nu, doar că... Nu contează. Dacă nu vrei să recunoști că flirtai, n-are niciun rost să mai vorbim despre asta.

Frații mei râd când o văd că îmi întoarce spatele.

— O, Doamne, zice Carlos, cred că frățiorul nostru a dat de dracu'.

Ne ia apoi în brațe pe amândoi și pe Alex.

— Hai sărutați-vă și împăcați-vă. Kiara o s-ajungă aici în mai puțin de o oră și am o sarcină pentru voi doi. Și pentru tine, Alex.

— Ce fel de sarcină? îl întreb.

— Să dezgropăm cutia de bijuterii a mamei.

O, nu. Iarăși? Când era mic, Carlos s-a gândit c-ar fi grozav să se dea drept pirat care își ascunde prada. Cutia de

bijuterii a mamei i-a servit drept comoară. S-a dovedit că ideea n-a fost chiar aşa grozavă, pentru că a uitat unde o ascunsese. Verigheta mamei şi toate bijuteriile pe care le avea la viaţa ei erau în acea cutie. Ani în şir am tot săpat pe petecul de teren împădurit de lângă casă şi ne-am ales mereu cu mâna goală.

— Nu cred că lui Nik îi place ideea asta cu căutatul comorii, îi spun lui Carlos.

— Ba nu mă deranjează deloc, intervine ea. Unde e?

— Bună întrebare. Ţin minte doar că am ascuns-o în râpa de lângă casă, zice Carlos scărpinându-se în creştetul capului, cu tunsoarea aia a lui de soldat, şi înfiorându-se. Am mare nevoie de cutie. Kiara vine încoace şi, ei bine, trebuie să aflu cum stăm. Am încercat s-o caut singur azi-dimineaţă, dar mi-a cedat nenorocitul ăsta de picior.

Carlos pleacă s-o ia pe Kiara de la aeroport şi noi, ceilalţi, ne îndreptăm spre râpă, înarmaţi cu lopeţi. Nikki m-a convins să împrumut de la adăpost un câine ciobănesc german care să ne ajute în cercetări. Îl cheamă Hank şi Nikki se jură că ştie ea c-a fost special antrenat pentru căutări la un moment dat în cursul vieţii lui despre care nu se cunoaşte nimic.

În pădurice de deasupra râpei, Alex împarte terenul în secţiuni. Alex, Brittany şi cu mine nu suntem prea optimişti. Însă Nikki şi Hank compensează cu energia lor. Hank amuşinează în aer, sare peste o grămăjoară de beţe şi dispare împreună cu Nikki în zona care le-a fost repartizată.

Brittany flutură în aer mica lopată de grădină, de parcă ar ridica mâna să răspundă la şcoală.

— Cât de adânc trebuie să săpăm? strigă ea.

— Nu știu, răspunde Alex. Presupun că nu foarte adânc. Carlos nu era decât un puști când a ascuns comoara și nu-i plăcea să muncească de să-l treacă apele.

M-apuc să sap, lăsând cam douăzeci și cinci de centimetri între găurile pe care le dispun în formă de caroiaj, ca să nu-mi scape nimic. Cutia de bijuterii era albă, deci n-o pot rata. Mă uit spre Nikki. Vorbește cu câinele, îi zice „Caută". Pe bune, ar trebui un câine să știe ce înseamnă asta? Râd când îl văd pe Hank amușinând. În clipa când se oprește într-un loc, Nikki începe să sape. E atât de concentrată asupra sarcinii pe care o are, încât nici nu-și ridică ochii.

Ceea ce-nseamnă că pot s-o urmăresc în voie.

Știu la ce se gândește. Că fratele meu Carlos are nevoie de ajutorul ei. E disperat să găsească, în sfârșit, cutia și știu că Nikki e mai mult decât motivată s-o găsească. Nu m-ar mira să sape în toate locurile amușinate de Hank până ce se va lăsa întunericul. Iubita mea e în misiune. N-am inima să-i spun că poate Hank amușinează în căutarea unui loc în care să-și facă nevoile, și nu pentru că ar fi dat peste vreo urmă.

Mă-ntreb ce-ar spune dacă i-aș mărturisi că și eu am nevoie de ea.

După vreo douăzeci de minute și cinci alarme false, o aud pe Nikki strigând:

— Cred că Hank a găsit-o!

Inima îmi zvâcnește în piept când o zăresc în genunchi, fluturându-și brațele înainte și înapoi ca să fie văzută. Și într-adevăr, când mă apropii îmi dau seama că a săpat o bucățică mică de pământ care ar putea ascunde comoara. Hank latră acum frenetic, surescitat la maximum.

— Câinele ăsta e-un geniu, Nikki! zice Alex, apoi îşi ia lopata şi sapă restul gropii.

Mă alătur şi-l ajut să scoată cutia.

— Îi trimit un mesaj lui Carlos c-am găsit-o, spun în timp ce Alex deschide capacul putrezit.

Nikki rânjeşte cu toată faţa şi-l laudă pe Hank, oferindu-i drept recompensă o bucăţică de mâncare pe care a scos-o pitită în buzunar. Sunt încă şocat şi tot nu-mi vine să cred că Hank a avut ceva de-a face cu găsirea cutiei. Poate că n-a fost decât un noroc chior dar, pe de altă parte, când mă uit în jos la câine mi se pare că desluşesc o expresie de mândrie pe moaca lui.

Alex scoate din cutie inelul de logodnă al mamei şi îl ţine în lumina care cade printre copaci. Diamantul străluceşte.

Ne-ntoarcem acasă şi Nikki îi dă vestea cea bună mamei. *Mi'amá* deschide cutia şi scoate dinăuntru verigheta şi inelul de logodnă. Şi le strecoară pe degete şi lacrimile îi curg pe obraji.

— A trecut atâta timp, zice înecându-se de plâns.

Paco o vede plângând şi o întreabă dacă are bubu.

— Da, zice ea. Am buba.

Mama aşază inelele înapoi în cutie exact în clipa când Carlos şi cu Kiara intră pe uşă. Kiara îl ceartă pe Carlos pentru că insistă să-i care singur bagajul deşi nu e complet vindecat, dar el nu-i ia în seamă protestele. Kiara ar trebui să ştie de acum că fratele meu e un nemernic încăpăţânat. Mai încolo or să se cazeze la un hotel din apropiere, însă Carlos n-a vrut să-i lase valizele scumpe în maşină atâta timp cât o să stea parcată în faţa casei noastre.

— Voi doi vă certați pe bune? întreabă Alex. Doar nu v-ați mai văzut de peste un an.

— Ne place să ne certăm, răspunde Carlos. Ăsta-i unul din cele două lucruri la care ne pricepem cel mai bine, nu-i așa, *mamacita*[1]?

Kiara își dă ochii peste cap.

— N-n-nu știu de ce te iubesc așa de tare.

Carlos îi aruncă o privire obraznică și-o trage spre el.

— O să-ți arăt de ce mai târziu.

Kiara pare mulțumită de răspuns și ne îmbrățișează pe Alex, Brittany și pe mine.

— Ea e iubita mea, Nikki, îi spun, după care arăt spre cățelul jegos care gâfâie întins pe podea. Iar el e Hank, orfanul.

Nikki nu e deloc pregătită pentru îmbrățișarea ca de soră regăsită a Kiarei, și nici pentru nonșalanța cu care logodnica fratelui meu se duce să-l mângâie pe Hank, care se dă imediat pe spate, expunându-și burtica.

Brittany și Alex pleacă s-o aducă pe Shelley, sora lui Brittany. Locuiește într-o unitate de îngrijire a persoanelor cu dizabilități, dar își petrece majoritatea weekendurilor acasă la Alex și Brittany. Lui Paco îi place să călărească în scaunul ei cu rotile și habar n-are că mătușa lui e handicapată. Nikki și cu Shelley se cunosc mai de mult și de cum sosește Shelley, încep să sporovăiască despre câini și adăpostul pentru animale. Nikki îi promite c-o va duce într-o zi să-i arate adăpostul, ceea ce-o face pe Shelley să țipe fericită, iar pe Brittany să surâdă recunoscătoare.

La cină, când toată familia se adună în jurul mesei, realizez brusc că Nikki și cu mine formăm un cuplu. Îmi țin

[1] Iubițico (lb. spaniolă).

braţul peste spătarul scaunului ei, iar ea stă sprijinită de mine. Recunosc, deşi nu-mi vine la îndemână, că m-am îndrăgostit deja de ea până peste cap. Simplul gând că aş putea s-o pierd din cauza implicării mele în LB mă scoate din minţi. Mai ales că mai târziu primesc pe telefon un mesaj de la Marco să ne întâlnim la depozit.

Strâng mâna lui Nikki pe sub masă. Îmi răspunde strângând-o şi ea pe a mea, apoi se uită la mine.

— Eşti bine? mă întreabă încet în timp ce restul familiei continuă să se-ndoape. N-ai scos o vorbă de când am venit.

— Mă gândeam.

— La ce?

Mă aplec şi-i şoptesc la ureche:

— La renegocierea termenilor acordului dintre noi.

Se face roşie ca sfecla şi-mi şopteşte:

— O să vorbim mai târziu despre asta.

— Ca să ştii, am luat mereu zece la orele de dezbateri, o previn eu.

Se uită în sus la mine cu un rânjet întipărit pe buzele alea rubinii şi sexy.

— Şi eu.

32
Nikki

Luni, Luis mă ia prin surprindere când apare la mine acasă după antrenamentul la fotbal.

— Ai fi putut să-mi trimiți un mesaj, îi spun.

Ridică din umeri.

— Mda, dar m-am gândit că ți-ar prinde bine un meditator la matematică. Îmi ofer serviciile, zice, apoi adaugă cu un mic zâmbet infatuat — gratuit.

O, Doamne, am dat de belea. Cu cât stau mai mult prin preajma lui Luis, cu atât mai tare vreau să fim împreună. Mă forțez să păstrez distanța și-mi spun că n-o să-l las să se apropie prea mult. Cu toate că asta îmi doresc. Atunci când mă ia în brațe, mă simt protejată și în siguranță. Mintea îmi spune că sentimentul ăsta de siguranță e unul fals. Încerc tot timpul să-mi dau seama care din cele două emoții se bazează pe realitate.

Am senzația că atunci când mă anunță că va merge să lucreze la atelierul auto al vărului său mă minte și are în plan să facă altceva. Probabil că-s paranoică. I-am cerut să fie mereu sincer cu mine și vreau să am încredere în el. Am însă

îndoieli. Deşi, atunci când sunt cu el, îmi e uşor să nu le iau în seamă.

— Da, aş avea nevoie de ajutor la mate, recunosc eu.

— Bună, Luis, zice mama când îl conduc spre masa din bucătărie pe care mi-am împrăştiat manualele.

— Bună ziua, doamnă Cruz, răspunde Luis politicos.

— Voi doi aţi început să petreceţi mult timp împreună, enunţă mama un adevăr care se vede cu ochiul liber.

Luis dă din cap afirmativ.

— Da, doamnă.

— Bine, sper să nu fie ceva foarte serios. Nikki trebuie să se concentreze pe pregătirea pentru colegiu şi păstrarea notelor mari.

Tresar jenată.

— Mamă, te rog, mă faci de râs.

— Nu-i nicio problemă, Nik, zice Luis. Şi mama mea tot asta spune.

Mă simt tentată să le dovedesc amândurora că faptul că suntem împreună nu ne pune în pericol viitorul.

— Poate Luis să rămână la cină? bâigui eu schimbând subiectul, înainte ca mama să-i ceară lui Luis să-i prezinte garanţii.

Ştiu că-şi face griji din cauza mea şi că nu vrea să mai trec prin ceea ce am trecut cu Marco. Şi ea şi tata m-au dădăcit cu privire la băieţi. Ceea ce ei nu ştiu e că toate prieteniile pe care le-am avut cu băieţii după faza cu Marco n-au fost decât asta..., prietenii şi atât. În timp ce cu Luis... lucrurile stau cu totul altfel. El înseamnă mult mai mult pentru mine. Le-am spus însă că nici cu el nu-s decât prietenă, ca nu cumva să intre în panică.

— Vrem să comandăm mâncare chinezească, Luis. Îți place? îl întreabă mama.

Luis ridică din umeri.

— Mănânc orice.

— Atunci ești bine-venit la noi la cină.

Zice asta fără să zâmbească, de parcă nu l-ar fi invitat decât din politețe. Sper ca Luis să nu fi observat. Se uită apoi la manualele împrăștiate pe masa din bucătărie.

— Bun, acum ar fi cazul să vă apucați de lecții.

Luis și cu mine ne așezăm la masă. Luis mă ajută la tema de matematică, după care se mută de cealaltă parte a mesei ca să-și facă și el temele. Mă apuc să compun un poem pentru ora de abilități lingvistice. Profa ne-a cerut să scriem despre cineva care ne-a marcat viața, fie în bine, fie în rău. Mă gândesc să scriu despre Luis, pentru că mă face să-mi doresc să mă schimb..., mă face să-mi doresc să iubesc din nou. Încă mai am rețineri față de el deși, sinceră să fiu, n-aș vrea.

Furișez o privire spre el, în căutarea inspirației.

Îl surprind uitându-se la mine. Fluturi încep să-mi zboare prin stomac și-ncep să fantazez despre ce-am face dacă am fi singuri în casă.

M-aștept să-și ferească privirea, dar n-o face.

— De ce te holbezi la mine?

— Aș putea să te-ntreb același lucru, îmi răspunde.

— Vezi-ți de temă, îi spun încercând să nu las să transpară faptul că-n clipa asta îmi vine să m-așez în poala lui și să-i cuprind gâtul cu brațele.

Se uită în jos la mapa de științe sociale.

— Îți simt ochii ațintiți asupra mea, zice după un minut.

— Scuze.

Mă zgâiesc la pagina albă din faţa mea şi m-apuc să scriu poemul. Prima încercare este despre un erou care a sărit să mă salveze înainte ca inima mea să îngheţe complet şi să se spargă în milioane de bucăţi care nu se vor vindeca niciodată. Nu, sună ca o povestire paranormală. Iar eu sper ca ceea ce este între mine şi Luis să fie real, însă după experienţa tristă din trecut nu mai am încredere în instinctele mele.

— Vrei să vii la mine duminică? mă întreabă Luis. *Mi'amá* o să fie la muncă şi fraţii mei vor să facă un grătar.

— Sună bine.

— Dar trebuie să te previn. Se pare că s-au hotărât să jucăm Aruncă ciorapul, zice, apoi râde când îmi vede expresia de pe faţă. Nu-i ce-ţi închipui tu. E un joc cu mingea de tenis şi un dres... ştii tu, un ciorap de femeie. În fine, o să-ţi dai seama cum se joacă când o să vezi.

— Mda, zic eu neconvinsă. Fraţii tăi sunt competitivi din fire?

— Ca să-ţi faci o idee, Carlos se antrenează probabil de câteva luni bune, încă de când era staţionat în străinătate. Alex ne bătea întotdeauna, dar acum, că vom juca pe perechi, cred c-avem o şansă bună să câştigăm. Brittany e de categoria muscă şi n-are prea multă forţă.

— Şi care-i trofeul pus în joc?

— Dreptul de a te făli cu victoria, ridică el din umeri. Chestie care contează foarte mult la mine în familie.

Mama pleacă să ia mâncarea chinezească, iar eu îmi muşc buzele, întrebându-mă dacă e cazul sau nu s-aduc vorba despre marea Discuţie. Mă uit la Luis şi-mi dau seama că-mi va fi tare greu să menţin condiţiile impuse iniţial.

— Ăăă... n-ai zis tu ceva despre o dezbatere sau cam așa ceva?

Își zvâcnește imediat capul în sus.

— Da. Sunt pregătit.

Râd.

— Pregătit pentru ce?

— Pentru dezbatere sau... știi tu... orice ai vrea să facem. Sunt de acord cu orice.

— Doar nu suntem la Campionatul mondial de poker.

— Da, știu, *chica*.

Îmi răsucesc nervoasă o șuviță de păr în jurul degetului.

— Trebuie să recunosc că m-am gândit mult la tine.

— Și eu m-am gândit la tine. Vino-ncoace.

Își trage scaunul de sub masă și-mi face semn să mă așez în poala lui. Sper ca mama să nu apară chiar acum. Mă așez în poala lui și-i înconjor gâtul cu brațele. Mă uit în jos, în ochii lui întunecați și fascinanți.

— Nik, n-o să te fac să suferi. Și n-o să te las baltă după.

— Știu. Numai că-mi vine greu și... mi-e frică.

— Frică de ce? mă-ntreabă și mă mângâie drăgăstos pe spate. Spune-mi.

Nu-i spun ce-mi stă pe inimă. *Marco. Avortul spontan. Trădarea. Și secretele lui Luis.* Mi-e frică să nu fiu din nou vulnerabilă. Îmi îngrop fața în gâtul lui și-l strâng cu putere. În ciuda inhibițiilor și suspiciunilor mele, simt că m-am îndrăgostit de Luis. Și a-i rezista fizic a devenit tot mai imposibil.

— Ca să știi... nu iau pilula, și nici alte anticoncepționale, îi șoptesc.

— Nu-i nimic. Am prezervative, zice el, apoi zâmbeşte timid. Deşi nu am acum la mine. Nu sunt un *pendejo* care să care tot timpul prezervative la el, *pentru orice eventualitate.*

Cu cine altcineva aş putea să las mai bine trecutul în urmă decât cu un băiat cu care vreau să fiu... şi de care am început să mă îndrăgostesc? Mă cuibăresc în poala lui şi îi şoptesc la ureche:

— Am emoţii.

Întinde mâna şi îmi cuprinde faţa în palmă.

— Trebuie să ai încredere în mine.

— Nu ştiu dacă o să pot.

33
Luis

Nu sunt deloc sigur că invitaţia adresată lui Nikki de a veni la mine duminică a fost o idee bună, mai ales după ce Carlos se decide s-o ia la întrebări şi să mă facă pe mine de râs.

— Nikki, zice de cum intră ea în casă, ştiai că Luis se uită la o poză cu tine şi cu un câine vreo oră înainte de a se duce la culcare? Jur că o ia cu el şi la budă, deşi nu ştiu ce face acolo, înăuntru, cu ea.

Carlos n-a fost niciodată genul care să asculte de sfaturi. Azi-dimineaţă l-am atenţionat să nu-i spună tâmpenii lui Nikki. Ar fi trebuit să ştiu că o să procedeze după cum îl taie capul.

— Nu-l băga în seamă, Nik, îi spun iubitei mele.

— De acord, zice Kiara aruncându-i o privire urâtă lui Carlos şi dându-i un pumn în stomac. Las-o în pace, Carlos.

— Cred c-ar trebui să se simtă flatată, acum că ştie cât de mult o place frăţiorul meu, spune el făcând pe nevinovatul.

— Ce coincidenţă, zice Nikki confuză. Şi eu mă uit tot timpul la poza lui Luis, adaugă făcându-mi cu ochiul.

Toată lumea tace. La naiba, nu mi-am închipuit că *my novia*[1] e în stare să-i țină piept de una singură lui Carlos.

Se uită în sus la mine cu o privire adoratoare.

— Marile spirite se întâlnesc. Nu-i așa, Luis?

Mai direct de atât nici că se poate. Îi fac și eu cu ochiul și o iau de mână.

— Absolut.

Fața i se luminează, iar când soarele pătrunde prin fereastră văd în ochii ei căprui stropi aurii ca niște pistrui.

Își înclină capul pe umăr și-l întreabă pe Carlos:

— Deci, când aveți de gând, tu și cu Kiara, să vă logodiți? Luis mi-a spus că sunteți prieteni de ceva vreme.

Bravo, Nikki. Iubita mea e capabilă să răspundă atacurilor cu aceeași monedă. Asta o să-l învețe minte pe Carlos să nu-și mai bage nasul unde nu-i fierbe oala.

Alex, care tocmai a intrat din bucătărie în living, nu se poate abține și izbucnește în râs.

— Omule, aici te-a avut.

— Chiar așa, Carlos, intervine și Kiara, c-c-când o să ne logodim?

Carlos își drege glasul. Și mârâie învins.

— Nu putem să discutăm despre asta mai încolo? zice, apoi își mișește ochii batjocoritor spre Nikki. Data viitoare, când o să-mi vină să mă mai iau de tine și de Luis, să mă oprești.

Nikki îi răspunde ridicând degetul mare în aer.

— Promit.

După ce terminăm cu mâncatul, Alex scoate niște dresuri de-ale mamei și zice:

[1] Iubita mea (lb. spaniolă).

— A sosit vremea întrecerii.

Mă holbez la ciorapi. O să treacă ceva vreme după ce Alex o s-ajungă înapoi acasă până ce mama o să-şi dea seama că două perechi de ciorapi de-ale ei au fost tăiate în partea superioară. Nu mă-ndoiesc nicio clipă că nu va observa. Nu se pune deci problema dacă, ci când. Iar eu voi fi singurul care voi fi prin preajmă şi voi suporta consecinţele.

Printre multe alte metehne pe care noi, fraţii Fuentes, le avem, e şi aceea că suntem foarte competitivi. E o chestie care depăşeşte rivalitatea fraternă normală. Transformăm orice întrecere într-un război. Câştigătorului îi revine dreptul de a se făli pe veci cu victoria, în timp ce pierzătorul capătă dreptul de a se face mişto de el pe veci. Pentru noi e un fel de tradiţie religioasă.

În trecut, întrecerile dintre noi nu erau corecte, pentru că eu eram mai mic. Dar acum suntem toţi trei cam de aceeaşi înălţime şi avem cam aceeaşi forţă, deci orice competiţie dintre noi se anunţă acerbă.

— Hai să mergem în parc, zice Alex, apoi scoate o minge de tenis din dulapul din faţă.

Paco pare mult prea surescitat pentru a juca.

Brittany îşi duce o mână la frunte.

— Aşteaptă jocul ăsta cu mare nerăbdare de o săptămână. Cred că-i de neoprit, zice şi arată spre Alex. Vorbesc de soţul, nu de fiul meu.

— Eu am un handicap, din cauza piciorului! ţipă Carlos, după care scoate un soi de strigăt de luptă pe care l-a învăţat probabil în armată, dar care sună ridicol în casă.

Dacă l-ar auzi Reyes, bănuiesc c-ar ieşi în goană, dărâmând uşa şi cu arma pregătită, convins că suntem jefuiţi.

— Nu-ţi acordăm niciun handicap, spune Carlos. Nu eşti rănit la braţ.

— De acord, intervin eu.

— Măi, da' duri mai sunteţi, zice Carlos, deşi ştie prea bine că dacă eu sau Alex am avea vreo rană, nici el nu ne-ar acorda vreun handicap.

Nikki se opreşte.

— Uite ce-i, cred c-ar trebui să-mi explicaţi cum vine chestia asta cu Aruncă ciorapul. Pentru că, sinceră să fiu, denumirea mă duce cu gândul la o ofensă la adresa femeilor.

Îşi pune mâinile în şold şi tot ce-mi vine-n minte e că mi-aş dori să văd şoldurile alea neacoperite de haine.

— Nu-i nicio ofensă la adresa femeilor, îi răspund eu. Nu m-aş mira deloc dacă într-o bună zi ar deveni probă olimpică.

Râde.

— Nu prea cred.

Ne îndreptăm cu toţii spre un teren imens şi pustiu, acoperit cu iarbă, de lângă parc.

— N-am de gând să joc o chestie care se cheamă Aruncă ciorapul, exclamă Brittany. Deşi mi-aţi explicat ce înseamnă, mie tot mi se pare că sună vulgar, adaugă acoperind urechile nepoţelului meu. Şi nu vreau să-l aud pe Paco cum rosteşte cuvintele astea.

Carlos îşi dă ochii peste cap.

— Brit, scoate-ţi, rogu-te, băţu' din fundul ăla de bogătană şi înghite-l. Ai să joci şi cu asta basta. Iar când Paco o să crească, nu numai că o să rostească numele jocului, da' o să-l şi joace. E o tradiţie de familie.

Brittany rămâne cu gura căscată de surpriză.

— Carlos, din moment ce-mi fac griji ca Paco să nu audă cuvintele Aruncă ciorapul, rostește ea în șoaptă, crezi că-mi face plăcere să te aud cum înjuri?

— Pot măcar să spun cuvintele alea pe litere? întreabă Carlos.

Nu cred că glumește.

Alex se bagă între cei doi.

— Brit, e-n regulă dacă nu vrei să joci. Paco te poate înlocui, deși mi-e teamă c-o să-mi compromită șansele.

Brittany se apropie de Alex și-l împunge cu degetul în piept.

— Bine, o să joc, dar numai pentru că sunt soția ta și te iubesc.

Kiara îi urmărește pe Alex și Brittany cu o privire invidioasă, apoi se uită la Carlos, care habar n-are de nimic. Mai devreme, Nikki glumise pe seama ei, însă acum am senzația că iubita fratelui meu se aștepta să primească un inel de logodnă. Nu știu de ce trage Carlos de timp, având în vedere că suntem cu toții convinși că până la urmă asta o să se întâmple.

— Intru și eu în joc, zice Kiara oftând.

Mă uit spre Nikki. Abia aștept să terminăm odată cu jocul, ca să rămân singur cu ea.

— Tu ce zici?

— Intru și eu, răspunde aruncându-mi o privire care-mi face inima s-o ia la goană. Numai să-mi explici ce trebuie să fac.

— Ce primește câștigătorul? vrea să afle Brittany.

— Dreptul de a se lăuda cu isprava, răspunde Carlos. Ceea ce în familia noastră valorează mai mult decât banii.

Aşa c-am face bine să câştigăm, *mamacita*, adaugă întorcându-se spre Kiara.

Alex aşază un băţ pe jos ca linie de start şi ne arată tuturor invenţia fabricată manual — care în fapt nu e decât piciorul unui dres de-al mamei având mingea de tenis băgată în zona degetelor şi un nod în celălalt capăt.

— Scopul e să aruncăm discul ăsta improvizat cât mai departe. Câştigă perechea care reuşeşte din încercările cumulate cea mai bună aruncare.

— Cei mai bătrâni să-nceapă, îl invit eu.

— Bine.

Stă la linia de start şi începe să învârtă mingea pe deasupra capului tot mai repede, până ce-i dă drumul. Mingea zboară înalt şi departe prin aer. Când aterizează, Alex ne priveşte pe toţi fudul, convins că nimeni n-o să-l întreacă. Se duce şi marchează locul cu o piatră.

— Brit, e rândul tău.

Brit încearcă să folosească aceeaşi tehnică, rotind mingea pe deasupra capului. Alex stă lângă ea, explicându-i cum trebuie să procedeze, în timp ce Paco se joacă netezindu-mi părul dat cu gel.

— Haide, Brit, ştiu că poţi, zice Alex. Acum roteşte mingea mai repede în aer. Fato, da' ştiu că eşti sexy când faci mişcarea asta. OK, acum dă drumul la minge.

Brittany se conformează, dar eliberează ciorapul când este îndreptat spre marginea terenului. Zboară direct în dreapta ei, şi nu în faţă. Şi aterizează la vreo cincisprezece metri în lateral faţă de linia de start.

— Ce Mama Naibii A Fost Asta? întreabă Alex cu răsuflarea tăiată.

Brittany pufnește și strigă la el:

— Ai spus că arăt sexy și mi-am pierdut concentrarea. Nu-i vina mea. N-am mai jucat chestia asta niciodată, Alex. Data viitoare să taci din gură și să mă lași s-arunc mingea fără să faci comentarii.

— *Chica*, ne-ai făcut de râs. Ai nevoie de antrenamente intensive cu ciorapul, zice el glumeț, apoi o ia în brațe și o aduce spre locul unde stăm noi. Când o să ne-ntoarcem acasă...

— E rândul meu, spune Carlos frecându-și vesel mâinile. Și acum veți avea plăcerea de a-l urmări la lucru pe marele expert, adaugă și se îndreaptă șchiopătând spre linia de start, unde începe să rotească un capăt al dresului pe deasupra capului. Kiara, iei notițe, da?

— Sunt p-p-prea ocupată să mă uit cum îți încordezi mușchii, îi răspunde ea.

Carlos ridică dintr-o sprânceană, apoi aruncă ciorapul cât de tare poate. Mingea aterizează cam la un metru mai încolo de locul marcat de Alex. Carlos scoate încă un strigăt de luptă și își sărută mușchii de armată proaspăt regăsiți.

— Puternic ca un soldat, prostovanilor!

— Ești *loco*, îi spun în timp ce așază un băț pe jos pentru a marca locul, apoi ia dresul și i-l dă Kiarei.

Kiara imită stilul elicopter al lui Carlos și se descurcă destul de bine. Dresul nu ajunge atât de departe pe cât îl aruncase Carlos, dar măcar e drept înainte, nu în lateral. Carlos dă din cap, impresionat.

— Cred c-avem victoria în buzunar, Kiara, zice marcând locul.

E rândul meu.

— Stai! strigă Nikki înainte să mă aşez la linia de start, apoi se apropie în grabă şi îmi striveşte buzele cu un sărut. Noroc!

— Mmm, mă dau în vânt după pupicii care aduc noroc. Ar trebui s-organizăm întreceri de-astea mai des, zic eu.

Nikki se trage deoparte, iar eu răsuflu adânc şi îmi canalizez toată energia pentru a arunca dresul mai departe decât a făcut-o Carlos. Îl învârt pe deasupra capului, apoi îl azvârl în aer cu toată forţa. Zboară sus şi sunt convins că înălţimea atinsă e în regulă, însă mă tem că nu şi distanţa, asta până ce aterizează la câţiva centimetri mai departe de băţul lui Carlos.

— Nu se poate! strigă Carlos.

Îmi sărut muşchii, imitându-l în batjocură.

— Nu-l dobori tu pe înotător, prostovanule! Chiar şi-n afara sezonului, tot te bat măr!

O prind pe Nikki de mijloc şi o trag spre mine.

— Ei, cum a fost?

— Perfect.

— E rândul tău. Fă-mă mândru de tine, *chica*.

Nikki se duce spre linia de start şi concentrarea şi determinarea i se citesc pe faţa încordată. Învârte mingea pe deasupra capului ca un războinic sabia, apoi îi dă drumul icnind tare, de se aude în tot parcul.

Dresul aterizează mult după locul marcat pentru aruncarea Kiarei. Adunând cele două aruncări, am câştigat.

Arăt cu degetul spre Nikki.

— Bravo, fato!

Sare veselă, săltându-şi braţele în aer de parcă tocmai am fi câştigat o excursie în Hawaii.

— Ura! V-am bătut!

În timp ce sărbătorim, o maşină plină de fete se apropie de noi. Opreşte şi una dintre ele coboară. Are un zâmbet larg pe faţă şi înaintează legănându-şi şoldurile direct spre Carlos.

— Carlos! strigă ea emoţionată. Nu-mi vine să cred! Fratele meu mi-a zis că te-ai întors, dar... în fine, tocmai voiam să ies în oraş cu prietenele şi le-am convins să facem un ocol. Ca să văd cu ochii mei dacă-i adevărat.

E Destiny, fosta iubită din liceu a fratelui meu.

Carlos face ochii mari.

— La n-a-i-b-a, Des. Nu te-am văzut de-atâta timp. Ce mai faci? zice arătând spre Paco. Trebuie s-avem grijă cum vorbim din cauza nepoţelului.

Destiny izbucneşte în râs.

— Nimic deosebit. Merg la cursurile de asistente medicale. Dar tu?

— Sunt în armată. Staţionat în Orientul Mijlociu, dar acum sunt într-o permisie.

— Uau, zice ea lingându-şi buzele ostentativ şi măsurându-l din priviri. *Tú eres guapo.*

— Şi tu arăţi bine. La fel cum te ştiu.

— Nu te-ai căsătorit?

Carlos ridică mâna stângă şi arată spre degetul inelar gol.

— Nţ. Tot burlac.

— Grozav.

Una dintre fete o strigă.

— Trebuie să plec, dar mă bucur că te-am văzut, zice Destiny şi scoate o carte de vizită din geantă. Sună-mă când ai

timp. Numărul de telefon e trecut pe verso. Mi-ar face plăcere să mai stăm de vorbă.

— Bine, spune Carlos şi bagă cartea de vizită în buzunarul de la spate.

Ne uităm cu toţii cum fosta iubită a fratelui meu îşi înfăşoară braţele în jurul lui, strângându-l tare. Există câteva feluri de îmbrăţişări. Îmbrăţişarea scurtă, impersonală şi „obligatorie". Îmbrăţişarea de durată medie, gen „mă bucur să te revăd". Şi îmbrăţişarea de tipul celei aplicate acum de Destiny lui Carlos. Adică una lungă, o combinaţie între îmbrăţişare şi presare, care zice „vreau să fim mai mult decât prieteni".

Îmi arunc privirea spre Kiara. Stă lângă Brittany şi e perfect conştientă de tipul de îmbrăţişare la care asistă.

— Serios, sună-mă, strigă Destiny în timp ce se întoarce la amicele ei.

Când Carlos se răsuceşte, în sfârşit, spre noi, cred că ne vede expresia şocată. Probabil că nimeni nu vrea să vorbească pentru că nu ştim ce-am putea zice.

Într-un târziu, Kiara e cea care ia cuvântul.

Ridică mâna stângă şi flutură în aer degetul „fără inel".

— *Tot burlac?* îl imită ea pe un ton sarcastic. *Glumeşti?*

— Da' ce-am făcut? întreabă Carlos neştiutor. Ce, voiai s-o mint?

— Nu. Nu voiam să vă lipiţi şi să vă frecaţi unul de altul, exact aşa cum aţi făcut.

— Nu m-am frecat de ea. A fost o îmbrăţişare inocentă de rămas-bun.

— I-i-inocentă? Iubitule, n-a fost deloc o îmbrăţişare inocentă.

— Exagerezi, Kiara. Vrei să ne certăm, despre asta e vorba? Permisia mi se termină curând și după asta n-o să ne mai vedem pe puțin șase luni. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să faci o dramă dintr-un nimic.

— Nu, nu vreau să ne certăm. Și nici să fac o dramă din nimic, Carlos. *Tu* ai provocat cearta.

Nările Kiarei se umflă de furie și văd că ochii i-au devenit apoși. Dar nu se repede, și nici nu țipă la Carlos. Se mulțumește să-i spună:

— Poate c-ar trebui să te împaci cu Destiny. Cred că i-ar plăcea.

— Asta vrei?

— Se pare că asta vrei *tu*. De ce nu scoți cartea de vizită s-o suni?

— Poate c-așa o să fac, urlă Carlos, de-acum enervat.

— Bine. Și dacă tot o suni, de ce să n-o ceri în căsătorie? Pentru că pe mine, e clar, nu vrei să mă iei de nevastă, mai zice Kiara și o ia înapoi spre casă.

— Carlos, țin mult de tine, dar câteodată te porți ca un idiot, spune Brittany, după care o urmează pe Kiara.

Nikki face un pas în spate, ne anunță „Plec și eu cu fetele", apoi se face și ea nevăzută.

Alex și cu mine ne uităm la Carlos.

Carlos își aruncă brațele în aer.

— Ce-i? întreabă pe un ton defensiv, orb la ce se petrecuse.

— Tocmai te-ai purtat ca un măgar cu Kiara de față cu fosta iubită, zice Alex.

— Nu m-am purtat ca un măgar, ripostează Carlos, apoi se apleacă spre noi şi ne şopteşte: N-am vrut să afle dinainte că vreau s-o cer de soţie.

— Măcar puteai să i-o prezinţi lui Destiny şi să-i explici că e iubita ta.

Carlos scoate mingea din dres şi spune:

— Alex, ultimul lucru pe care l-ar vrea Kiara e să-i fac eu cunoştinţă cu Destiny.

— Tot nu pricepe, şoptesc eu.

Alex îşi aşază palmele pe umerii lui Carlos.

— Spune-mi, Destiny are cea mai vagă idee că ai o iubită?

— Şi ce contează?

— Contează. Pentru că a flirtat cu tine pe faţă.

— Şi ce dacă? Aşa flirtează fetele. Asta nu-nseamnă că o înşel pe Kiara. Ea ştie că nu mă culc cu altele.

— Cu altele nu, da' asta era fosta ta iubită, prostule, zice Alex. Du-te şi cere-i scuze Kiarei şi rezolvă problema. Implor-o să te ierte, dacă crezi că e cazul.

— Ea crede că nu vrei s-o iei de nevastă, adaug eu.

— Rahat! exclamă Carlos. V-am pus pe toţi să căutaţi cutia cu bijuterii fiindcă *mi'amá* mi-a promis că, dacă o găsesc, pot să-i dau Kiarei inelul pe care l-a primit de la *papá*. L-am dat la bijutier, la curăţat. Aveam de gând s-o duc mâine pe Kiara la un concert la Ravinia[1] şi să-i cer mâna în pauză, adaugă scărpinându-se la ceafă şi scoţând un oftat. Acum trebuie să dreg lucrurile.

[1] Cel mai vechi festival muzical în aer liber din SUA. Se desfăşoară, începând cu 1936, din iunie până în septembrie, la Chicago.

Ne întoarcem acasă și le găsim pe fete stând în curtea din față. Kiara bravează, dar se vede c-a plâns.

— Mi-ai spus că ai trecut de faza cu D-D-Destiny, îi spune ea lui Carlos. E clar că m-ai mințit. Diseară m-m-mă întorc în Colorado. Am obosit s-s-să tot aștept ceva ce n-o s-s-să se întâmple niciodată.

— Am terminat-o cu Destiny din clipa când mi-ai lipit magneții ăia tâmpiți cu fursecuri pe dulapul de la școală, răspunde Carlos.

— N-n-nu te cred.

— De dragul tău, voiam să fie ceva special, dar acu'... ce mama naibii, zice Carlos trăgând aer adânc în piept. Kiara, vrei să te măriți cu mine? bolborosește de față cu noi toți.

— Și, mă rog, de ce aș face-o? îl înfruntă Kiara.

— Pentru că te iubesc, răspunde Carlos și se duce spre ea, se așază într-un genunchi și o prinde de mână. Vreau să mă culc lângă tine noapte de noapte și să mă trezesc uitându-mă la tine în fiecare dimineață. Vreau să fii mama copiilor mei. Vreau să reparăm împreună mașini și să mănânc porcăria aia de taco din tofu pe care o faci și despre care ai impresia că e mexicană. Vreau să mă cațăr pe munți cu tine și să ne luăm la întrecere care din noi ajunge mai repede în vârf. Vreau să mă cert cu tine ca să ne împăcăm pe urmă făcând sex ca doi nebuni. Mărită-te cu mine pentru că fără tine aș fi acum la trei metri sub pământ... și pentru că-ți iubesc familia ca pe familia mea... și pentru că tu ești prietena mea cea mai bună, așa că vreau să îmbătrânesc alături de tine.

Îi dau lacrimile, ceea ce mă șochează, fiindcă nu l-am văzut în viața mea pe Carlos plângând.

— Mărită-te cu mine, Kiara Westford, pentru că atunci când am fost împuşcat, singurul lucru la care m-am gândit a fost cum să mă-ntorc mai repede acasă ca să mă-nsor cu tine. Hai, *chica*, spune da.

Kiara izbucneşte în plâns.

— Da.

Ne repezim cu toţii să-i felicităm, apoi mergem să stăm de vorbă cu câţiva vecini de vizavi care au fost martori la scenă, dar când mă răsucesc pe călcâie văd că Nikki a dispărut.

— Unde-i Nik? o întreb pe Brittany.

Brittany arată spre casă.

— Am rugat-o să-mi aducă de la tine din şifonier un hanorac cu fermoar. Am îngheţat de frig.

Şifonier? Of, la naiba! Năvălesc la mine în cameră şi o găsesc pe Nikki căutând printre hanoracele care atârnă în şifonier. Dacă dă cu ochii de Glock…

— Hei, zic postându-mă în faţa ei.

Împing uşa, blocându-i accesul la şifonier. Pistolul o mai fi acolo unde îl lăsasem? Sau l-a găsit? Ce explicaţii aş putea să-i dau dacă îmi cere socoteală? Aş putea încerca să fac pe prostul, deşi nu m-am priceput niciodată prea bine la treaba asta.

— Hei, îmi răspunde ea. Brittany m-a rugat să-i aduc o jachetă de-a ta.

— Lasă că i-o duc eu, spun împingând-o uşurel din faţa şifonierului.

Nikki se uită mirată la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Am o armă pitită înăuntru, asta s-a întâmplat.

— Nimic.

— Eşti sigur? Pari cam agitat.

— Păi sunt, zic eu, şi-mi vine să mă dau cu capul de pereţi pentru c-am făcut-o curioasă. Voiam să-ţi zic ceva.

— Ce?

Ezit o clipă, aşteptând să prind din zbor o idee deşteaptă.

— M-am îndrăgostit de tine, izbucnesc.

Fir-ar să fie. Chiar am rostit cuvintele astea? Nu le-am mai spus niciodată unei fete şi mi-am jurat nici să nu le spun vreodată, decât dacă aşa simt.

Iar partea cea mai gravă e că într-adevăr aşa simt.

34
Nikki

După ce Luis a rostit cuvântul acela magic care începe cu *i*, m-am prefăcut c-o aud pe Brittany cum mă strigă şi practic am fugit din cameră. Am ignorat faptul că mi-a spus că mă iubeşte şi după aceea nu a mai repetat declaraţia.

Miercuri mă decid să-l însoţesc la lucru, pentru că trebuie totuşi să discutăm despre cele petrecute duminică. Nu vreau să fac mare caz, dar nici nu-mi place să-l văd aruncând cu vorbele, aşa cum făcea şi Marco.

Luis lucrează acum pentru vărul lui. Atelierul auto al lui Enrique se află în partea de sud a Fairfieldului, la colţul dintre Washington Street şi strada principală. E o intersecţie unde obişnuiau să-şi dea întâlnire membrii bandelor. Când eram în şcoala primară, zona asta era recunoscută pentru incidentele săptămânale cu împuşcături din maşini. Am văzut cu ceva vreme în urmă un articol pe prima pagină a ziarului local în care se vorbea despre absenţa activităţii bandelor în ultimii ani, dar tot mă simt ciudat că am ajuns în partea asta a oraşului.

— Aici e, spune Luis şi opreşte motocicleta pe unul din cele trei locuri de parcare din faţa atelierului.

În trecere, zăresc urmele de gloanțe pătrunse în zidul de pe latura clădirii. Luis mă conduce înăuntru.

Un tip cu tatuaje pe toată lungimea brațelor stă aplecat deasupra unui motor. Poartă un tricou murdar și niște pantaloni pe care-ar fi trebuit de mult să-i spele.

— Salut, *ese*, zice el.

Luis arată spre mine.

— Ea e Nikki.

— *Encantando de conocerte, Nikki. Soy Enrique, el primo de Luis.*[1]

— Nikki nu știe spaniolă, Enrique, îl informează Luis.

Enrique scoate un hohot de râs.

— Scuze. Am crezut că ești mexicancă.

— Nu toți mexicanii vorbesc spaniola, ripostez eu.

— Toți cei pe care îi cunosc eu o vorbesc, spune el. De fapt, majoritatea nu vorbesc engleza.

— Tata a considerat că e mai important pentru el să-nvețe bine engleza. Nici măcar acasă nu vorbim între noi în spaniolă.

Enrique clatină din cap, semn că nu-i de acord cu teoria lui tata.

— Fiecare cu părerile lui.

Luis se apropie și se uită sub capota mașinii la care lucrează vărul lui.

— Scurgere la filtrul de ulei? întreabă el.

— *Sí.* Trebuie reparat și...

Încremenește când o fată intră în atelier. Pare puțin trecută de douăzeci de ani și mi-e clar că-l cunoaște pe Luis, din

[1] Încântat să te cunosc, Nikki. Sunt Enrique, vărul lui Luis (lb. spaniolă).

moment ce din clipa când îl vede se repede la el şi-l îmbrăţişează cu foc.

— Te-ai făcut un adevărat bărbat, Luis, zice trecându-şi palma peste barba lui nerasă. Ultima dată când te-am văzut, abia îţi răsăreau tuleiele.

Luis îi îndepărtează mâna.

— Mersi că m-ai făcut de râs în faţa iubitei, Isa.

— Alex nu mi-a spus că ai o iubită, spune fata şi se uită surprinsă la mine, care stau retrasă la câţiva metri distanţă. Scuze, nu te-am văzut. Sunt Isabel, o veche prietenă de-a fratelui lui Luis.

Îi zâmbesc.

— Şi eu mă bucur să te cunosc.

Enrique, care a rămas tăcut de când Isa a intrat în atelier, îşi şterge mâinile pe pantaloni. Îl văd cum înghite în sec şi observ că pare agitat.

— Bună, Isa, zice el rânjind cu toată faţa. Ce plăcere. Nu te-am mai văzut de ceva vreme.

— Am fost ocupată cu munca, răspunde ea.

— Da, ştiu. Îmi pare rău că nu-ţi faci timp să treci mai des pe aici.

Isa îşi muşcă buzele, tulburată.

— Maşina s-a înecat când am vrut s-o pornesc. M-am gândit s-o aduc aici, ca s-o verifici.

— Sigur că da, exclamă Enrique plin de entuziasm. Dă-mi cheile. O să mă uit la ea chiar acum. Luis, du-te în spate. Am tras acolo maşinile care au nevoie de schimb de ulei.

Luis îmi spune să-l aştept în timp ce se duce şi-şi pune salopeta. Stau câteva minute de vorbă cu Isa, apoi Luis se întoarce.

— Vrei să lansezi o nouă tendință în modă? îl întreb în glumă, uitându-mă la salopeta mult prea mare care îl acoperă de la gât până la glezne.

Arată cu degetul mare spre încăperea din fundul atelierului.

— Vrei să probezi și tu? Am una de rezervă în spate.

— Nu, mersi.

Ia o trusă de unelte de pe un raft și-mi face semn să-l urmez. Soarele strălucește pe cer și astăzi e cald afară, deși cu vremea din Chicago toamna, niciodată nu știi ce va aduce ziua de mâine. Mă așez pe jos în fața mașinii la care lucrează Luis și-mi ridic capul, ca să mă bată soarele.

— Enrique e membru în vreo bandă? îl întreb încet, ca să nu m-audă decât el.

— E GA — Gangster Autentic... nu mai e activ.

— Cum adică?

Ridică din umeri.

— E veteran, nu pifan. Gangsterii Autentici sunt convocați numai dacă se întâmplă ceva foarte important. Altfel... își vede de treaba lui, deși... loialitatea rămâne.

— O place pe Isabel.

— Știu, zice și se așază pe troliu, scoțând uneltele din trusă. Numai că, din câte mi-a spus, Isabel l-a refuzat de fiecare dată când a invitat-o în oraș. Ea suferă și acum fără speranță după tipul pe care l-a iubit în liceu.

Un val de regrete că și eu am jelit fără rost după relația mea eșuată cu Marco mă cuprinde. Mi-am pierdut timpul, timp pe care n-o să-l mai capăt în veci înapoi.

— A fost o despărțire urâtă?

Luis îngheață.

— Nu s-au despărţit propriu-zis. El a murit.

— Groaznic.

Luis îşi fereşte privirea.

— Era prietenul cel mai bun al lui Alex.

— Cum a murit?

— A fost împuşcat.

Prin cap încep să mi se învălmăşească tot felul de întrebări.

— De o bandă rivală?

— Nu. De propria bandă.

Stă pe troliu şi se uită trist în jos.

— Luis, nu reuşesc să înţeleg de ce-ar vrea cineva să intre într-o bandă.

— Unii oameni n-au de ales, răspunde el, apoi se întinde la loc pe troliu, sub maşină.

Îl bat cu pantoful în picior.

Alunecă înapoi de sub maşină şi se uită la mine.

— Întotdeauna ai de ales. Uite, tu n-ai intrat într-o bandă, deşi fraţii tăi aşa au făcut, spun eu şi mă aplec să-l sărut. N-ai ales calea uşoară. Şi te iubesc pentru asta.

Ridică din sprâncene la auzul cuvântului care începe cu *i*.

Ups! Am încurcat borcanele.

— Nu în sensul că te iubesc, mă grăbesc să adaug, după care îmi acopăr gura cu mâna, jenată.

Se ridică în şezut şi îmi trage cu blândeţe mâna în jos.

— Nu-ţi face griji, *mi chava*, zice şi-mi face cu ochiul. Am înţeles ce vrei să spui. Uite care-i treaba, nu ştiu exact de ce-au intrat fraţii mei în bandă. Presupun că au făcut ceea ce trebuiau să facă. Aşa că nu-i judeca atât de aspru. Nu ştii ce-nseamnă să ai o viaţă ca a noastră… să fii sărac şi să te

trezești în mijlocul unor lupte de stradă. N-ai fost niciodată nevoită să vezi oameni împușcându-se din mașini și să-ți ții prietenul muribund în brațe. Crede-mă, e nasol de tot.

— Ai dreptate. Nici nu pot să-mi imaginez cum ar fi. Mă bucur doar că nu ești băgat în treburile astea.

Dă din cap, apoi se apucă de lucru, iar eu stau și-l urmăresc.

— Pot să te ajut cu ceva? îl întreb la un moment dat. Mă simt prost să stau degeaba în timp ce tu munceşti.

Scoate mâna de sub mașină.

— Dă-mi cheia pentru filtrul de ulei.

Mă uit la uneltele așezate pe jos. Hm... toate arată la fel. Luis stă în continuare cu mâna întinsă.

— Aici m-ai pierdut.

Râde.

— Scuze. E chestia aia care arată ca un cleşte cu mânere roşii din cauciuc.

Având în vedere că printre unelte se află o singură chestie cu mânere roşii, ghicesc ce-i trebuie. Iau cheia și i-o așez în palmă.

După ce termină, iese de sub mașină.

— Îmi aminteşti de cumnata mea. Nu știe nimic despre mașini, doar să bage cheia în contact.

Ridic mâna, ca la școală.

— Și eu știu să fac asta.

— Spune-mi măcar că taică-tău te-a învățat cum să schimbi o roată.

— Nu trebuie să-nvăț să schimb roțile, răspund scoțând din geantă un card pe care îl port întotdeauna la mine,

pentru orice eventualitate. Tata mi-a luat un card Triplu-A pentru situații de urgență.

Își dă ochii peste cap.

— Ar trebui să știi să schimbi roțile. Să-mi aminteşti să-ți arăt cândva.

Petrecem restul timpului stând de vorbă. E cu adevărat înspăimântător. Cu cât îl cunosc mai bine, cu atât îl plac mai mult. Suntem complet diferiți, dar îl înțeleg. Nu rămânem niciodată în pană de subiecte şi chiar dacă discuția trenează la un moment dat, între noi nu intervin tăceri stânjenitoare.

— Ce-ai zice să aplici la Purdue? mă întreabă când ajunge la a patra maşină care aşteaptă să-i fie schimbat uleiul.

Mi-a spus deja că Purdue e pe primul loc pe lista lui de aplicații la colegiu.

— Nu ştiu. Nu am trecut-o în primele mele zece opțiuni. De ce mă-ntrebi?

— Mă gândeam că..., dacă tu şi cu mine vom mai fi... Ştii ceva, uită ce-am zis. Cred c-am inhalat prea mulți vapori de ulei.

Ar fi grozav să mai fim împreună la sfârşitul anului şcolar şi să mergem la acelaşi colegiu. Mă simt atât de apropiată de Luis, şi cu fiecare zi care trece ne apropiem şi mai mult. Trebuie să-mi amintesc constant să nu mă las purtată de val.

Trebuie să-i spun ce simt.

Îl bat cu palma pe genunchi.

— Cred că relația noastră a devenit prea serioasă.

— De ce eşti aşa pesimistă? răspunde ieşind din nou de sub maşină. Trebuie să ai mai multă încredere.

Mă trage în jos spre el şi mă mângâie pe spate. Simt cum căldura mâinilor lui îmi pătrunde prin bluză.

— Sunt murdar pe mâini, zice. Probabil că ți-am pătat bluza.

Ne retragem la auzul unor pași.

— Ce mai faci, omule? spune Marco.

E însoțit de un tip uriaș, cu o înfățișare înfricoșătoare.

Mă agăț cu putere de brațul lui Luis.

— Nu mă prezinți amicei tale? întreabă tipul cu înfățișare înfricoșătoare.

Simt mușchii lui Luis cum se încordează.

— Nikki, el e Chuy, un prieten de-al meu.

Chuy își mută trabucul dintr-un colț al gurii în celălalt și mă măsoară din ochi cu mare interes. Mă face să mă simt de parc-aș fi evaluată.

— Mergi la liceul Fairfield?

— Da.

— Nu te-am văzut niciodată.

— Locuiește în partea cealaltă a orașului, intervine Marco. Nu-i așa, Nik?

Dau din cap că da.

— Uite ce-i, băieți, zice Luis, și am senzația că încearcă deliberat să le mute atenția de la mine. Dacă îl căutați pe Enrique, cred că e în atelier.

— Nu pe Enrique îl caut, spune Chuy. Ci pe tine, Fuentes. Am o sarcină pentru tine.

Inima aproape că mi se oprește în piept când realizez ce se petrece.

Luis a fost racolat în LB.

35
Luis

Expresia şocată a lui Nikki când Chuy mi-a zis că pe mine mă căuta îmi spune c-a înţeles despre ce-i vorba. Îşi ia geanta şi sacul cu cărţi de pe jos.

— Trebuie să plec acasă. Acum.

— Ce te grăbeşti aşa tare? o întreabă Chuy. Ai vreo problemă cu mine, pentru că vreau să stau de vorbă cu prietenul tău?

— Nu, n-are nicio problemă cu tine. Hai să mergem înăuntru, intervin eu.

N-am niciun chef ca Nikki să-nceapă iar să mă ia la întrebări.

Chuy dispare fără grabă înăuntru. E urmat de Marco.

Mă-ntorc spre Nikki.

— E-n regulă, o asigur. Nu e ce crezi tu.

Se uită la mine de parc-aş fi un străin, nu iubitul ei.

— Vreau să mă-ntorc acasă.

— Te duc mediat. Dar acum te rog să stai aici… şi să m-aştepţi.

Intru în atelier, nerăbdător să scap cât mai iute de Chuy şi de Marco.

— Unde s-a dus Chuy? îl întreb pe Enrique.

Isa e tot acolo şi stă de vorbă cu el.

— La mine în birou, răspunde Enrique.

Nu-şi permite să-l vorbească de rău pe Chuy din cauza lojalității lui neabătute şi a jurământului de credință față de Latino Blood, chiar dacă l-a depus cu multă vreme în urmă.

Chuy e aşezat la biroul lui Enrique, de parcă el ar fi proprietarul atelierului. Marco stă în picioare lângă el, ca un bodyguard.

Închid uşa după mine, pentru cazul că Nikki ar trage cu urechea.

— Bun, despre ce-i vorba?

Chuy lasă scrumul să cadă direct pe birou.

— E un tip care-mi datorează cinci bătrâne. Vreau ca tu şi cu Marco să recuperați banii. Astă-seară.

Întinde mâna şi scoate o bucată de hârtie din buzunarul de la spate. Mă uit la adresă. Augusta Lane.

— E pe teritoriul bandei Fremont 5, spun eu.

— Îhî.

Nu pot să mă gândesc decât la privirea dezamăgită a lui Nikki când am lăsat-o afară, lângă maşină.

— N-ai cum să intri pe teritoriul celor de la Fremont 5 fără să-ți zboare careva creierii, îmi scapă porumbelul din gură.

— Ba da. Şi exact asta ai să faci, adaugă Chuy arătând spre uşă. Iubițica aia a ta pare o fată tare drăguță. Mi-ar trebui o puicuță de-asta sexy să-mi vândă marfa în față la barul DePaul. Băieții de colegiu trebuie serviți de fete frumoase. Nu-i aşa, Marco?

Marco dă din cap afirmativ.

— Aşa e. Mariana face furori acolo.

Rahat!

— Să nu v-atingeţi de Nikki, rostesc eu răspicat.

Vreau să mă fac bine înţeles că Nikki nu va fi niciodată un bun aparţinând bandei. Al naibii să fiu dac-o s-o târăsc şi pe ea în LB.

— Cred c-a sosit momentul să-ţi dezvălui un mic secret, zice Chuy ridicându-se. La Chicago Community Bank există o cutie de valori pe numele tău. Când vei împlini optsprezece ani, vei avea acces la ea. Cheia e la mine.

Scoate din buzunar o cheiţă argintie strălucitoare şi o împinge pe birou înspre mine.

— Imediat după ziua de naştere, o să-mi aduci tot ce găseşti în cutia de valori. Dar mai întâi trebuie să mergi în seara asta pe teritoriul celor din Fremont 5, ca să-mi arăţi că poţi rezista presiunii. Loialitatea, Luis. Trebuie s-o câştigi şi după aceea vei culege roadele.

Iau cheia şi o vâr în buzunarul de la spate.

— Zici c-ai deschis depozitul pe numele meu?

— Asta nu are importanţă. Important e să-ţi dovedeşti loialitatea, zice scoţând pe nas un nor de fum. Dacă o vei face, o să ai parte de mai mulţi bani decât ai visat vreodată.

Marco dă să iasă din birou în urma lui Chuy. Mă postez în faţa lui şi-l opresc înainte s-ajungă la uşă.

— Tu ce amestec ai în chestia asta, Marco?

— Eu nu fac decât să execut ordinele.

— Asta vrei să fii toată viaţa, un executant?

— N-am nicio altă opţiune. Nici tu n-ai. Asta-i o chestie serioasă, Luis. Eu o ştiu. Chuy o ştie şi el. Aşa că-i momentul să te pui pe treabă, adaugă împingându-mă ca să iasă. Cu

cât te desparți mai repede de Nikki, cu atât va fi mai bine. Nikki nu face decât să complice lucrurile. Ne întâlnim la depozit peste o oră.

După ce pleacă, mă uit din nou la bucățica de hârtie pe care e notată adresa. Am nervii întinși la maxim.

Nikki mă așteaptă în garaj. Stă de vorbă cu Isa. Nu vreau s-o mint în continuare, dar nici să risc s-o pierd.

— Hei, spun îndreptându-mă spre ea.

— Du-mă acasă, Luis, îmi ordonă ea. Rău am făcut c-am avut încredere în tine.

36
Nikki

Încredere. M-a implorat să-i acord încredere, şi-n tot acest timp făcea afaceri pentru Latino Blood… împreună cu Marco. Inima nu mi se înmoaie. Mi se frânge.

Ies ca o furtună şi mă caţăr în spatele motocicletei.

— Lasă-mă să-ţi explic, zice Luis.

Clatin din cap. Nu vreau s-aud nimic. Suspiciunile mele au fost de la bun început întemeiate.

— Nu e ce crezi tu.

Iubirea. Nu e oare decât un cuvânt folosit de băieţi pentru a le manipula pe fete?

— Nu vreau s-aud nimic, răspund. Dacă nu mă duci acasă, o s-o iau pe jos.

Dau să cobor de pe motocicletă. Luis înjură în barbă, apoi zice:

— N-ai să mergi pe jos. Te duc eu.

M-aşez la loc şi mă prind cu mâna în spate în loc să mă ţin de el. Dacă-l ating, o să-mi pierd curajul şi-o să-l las să-mi explice de ce toate indiciile duc spre ideea că-i membru al bandei. Mi-e teamă că o să-l cred, şi asta pentru că vreau să-l cred. *Nu e ce crezi tu,* aşa mi-a spus.

Opreşte motocicleta pe aleea din faţa casei.

— Nik! strigă după mine când cobor şi mă îndrept spre uşă. Nik!

Mă opresc, dar fără să mă-ntorc cu faţa spre el.

— Tu eşti dintr-o familie bogată şi locuieşti într-un cartier de oameni bogaţi. Eu nu. Tipi ca Marco şi Chuy sunt... de-ai mei.

— Şi eu sunt unul de-ai tăi, şoptesc încetişor.

— Nu în acelaşi sens, zice şi mă ia de umeri. Nikki, nu sunt un Latino Blood.

Mă răsuceşte spre el şi-şi întinde braţele goale spre mine.

— Uite, vezi, nu am tatuajele bandei. Nu spun că nu umblu cu oameni din bandă, dar nu sunt de-al lor.

— Nu vreau să umbli cu ei.

— Asta e ca şi cum eu ţi-aş cere să nu te vezi cu Kendall.

Are dreptate, chiar dacă nu-mi convine. Latino Blood e prezentă în partea de sud a oraşului, acolo unde locuieşte el.

— Nu ştiu ce să zic, Luis, spun făcând un pas în spate ca să pot gândi mai limpede. Am impresia că nu-mi spui tot adevărul. Am nevoie de tine şi mi-e teamă că eşti deja în bandă.

— Umblu cu ei, asta-i tot.

— Mi s-a mai spus asta şi altă dată. De către Marco. Şi ştii că povestea noastră s-a sfârşit urât.

— Da' eu nu sunt Marco. Şi nu sunt în Blood. Şi n-o să te părăsesc.

Mă uit în ochii lui şi văd în ei numai sinceritate. Nici urmă de minciună.

— Sper că n-o să te-apuci să vinzi droguri. Pentru că atunci am terminat-o cu tine.

— N-o să vând droguri. Promit.

37
Luis

Boxcar Alley este cel mai nasol cartier din suburbiile de vest ale oraşului Chicago. Casele sunt aşezate în faţa unui depou de vagoane de marfă scoase din uz, ceea ce-l face locul ideal pentru tranzacţii ilegale şi toxicomanii fără adăpost.

N-am timp de pierdut, aşa că iau pistolul din şifonier şi mă întorc la atelierul lui Enrique. El o să-mi dea sfaturi fără să-l ia gura pe dinainte în faţa restului familiei. Enrique a păstrat Codul Tăcerii impus de Latino Blood chiar şi atunci când alţi tipi nu l-au respectat.

I-am spus lui Nikki că n-o să fac afaceri droguri. Nu-mi place c-am fost nevoit s-o mint. Dar dacă a vinde droguri este condiţia pentru a câştiga încrederea lui Chuy şi a-mi proteja familia, ce pot să fac? Nici eu nu vreau să fac treburi murdare pentru Chuy, însă n-am încotro. Nu am minţit-o când i-am spus că nu sunt în Latino Blood. Cu toate că Chuy aşa crede. Nu fac decât să interpretez un rol pentru a afla ce pun la cale cei din bandă. Şi pentru asta trebuie să joc strategic.

Enrique se uită la mine stând aşezat la birou.

— Fir-ar să fie, vere. Boxcar Alley e un cartier nenorocit. E pe teritoriul inamic.

— Marco vine cu mine, îl informez eu. Ca să-mi țină spatele.

— Vrei să vin și eu? Problema e că-s cunoscut în zonă și dacă mă văd Gangsterii Autentici din Fremont 5, ar putea să iasă rău.

— Nu vreau să se răzbune pe tine sau să-ți distrugă atelierul.

— Bine. Ai mare grijă de tine, Luis. Ia Mustangul meu. Dacă *pendejo* ăia din Fremont 5 sar la bătaie, măcar să ai cu ce să fugi. Cei mai mulți dintre tipii tineri din bandă nu prea știu să tragă, zice bătându-mă pe spate. Ești înarmat?

Dau din cap că da.

— Deși și tu și eu știm că n-o să folosesc pistolul.

— Vezi să nu te împușți singur din greșeală, spune, apoi se uită fix în ochii mei. Dacă se ajunge la o chestie de care pe care, atunci să fie ei.

Mă întâlnesc cu Marco la depozit. Pornim spre Boxcar Alley și străbatem în viteză zone mai prăpădite decât Fairfield. Mi-am tras un hanorac pe mine și o pereche de ochelari de soare, așa că sper că nimeni nu va observa că nu sunt din cartier.

Se vede treaba că Marco a mai fost pe aici, din moment ce după ce parcăm îmi zice să-l urmez. Depășim o prăvălie cu băuturi și c-un bețiv în față, care vorbește singur. Tipii care vin spre noi pe stradă arată în mod cert de parc-ar căuta ceva acțiune sau un motiv de încăierare. Ne pitim într-o drogherie și rămânem în afara razei lor vizuale până ce trec mai departe. Sunt convins că într-o bătaie am face față la trei sau patru, dar n-aș paria pe noi dacă am fi doi contra zece.

Ne furişăm prin străduţele dosnice din spatele depoului. Nu ridic capul decât atunci când sunt nevoit să văd ce am în faţă. Marco se îndreaptă direct spre casa cu pricina, de parcă ar recupera bani zilnic de pe teritoriul celor din Fremont 5.

— Nu vrei să verificăm mai întâi care-i treaba? îl întreb eu. Sau să ne facem un plan?

Marco dă din mână nepăsător, semn că n-am de ce să-mi fac griji.

— Nţ, totu-i în regulă.

Sună şi un tip vine şi deschide uşa.

— Ce vreţi? întreabă pe un ton tăios.

— Bani. Şi dacă nu ni-i dai acu', o să-ţi facem viaţa un coşmar, latră Marco prin dinţii încleştaţi.

Are ochii larg deschişi şi arată ca un nebun. Mă gândesc că joacă teatru, asta până îl văd cum scoate un pistol şi îl îndreaptă direct spre capul individului.

— Dă-ne cele cinci miare sau îţi zbor creierii. Hai mai iute, că n-am timp de pierdut.

— Stai aşa, Marco, îi spun. Ia-o mai uşor, frate.

— Tu vezi-ţi de treaba ta. Stai cu ochii în patru. Nu lăsa pe nimeni înăuntru.

Tipul ridică mâinile în aer, face un pas în spate şi intră în casă, urmat de Marco. Nu ştiu ce să fac. Mi-e clar de-acum că Marco face din această intervenţie o demonstraţie de forţă. Fir-ar a naibii de treabă! Dacă se-apucă să tragă... Încep să mă gândesc cum ar fi viaţa mea în spatele gratiilor.

Nu aşa îmi făcusem eu planurile. Urma să mă întorc la Fairfield, să termin liceul, să merg la colegiu şi pe urmă să aplic la programul aeronautic de la NASA — aşa ar fi trebuit

să decurgă lucrurile. În mintea mea, prevăzusem totul punct cu punct.

În timp ce, după cum mi se arată acum, singurul loc în care aș merita s-ajung e pușcăria. Mă uit în sus la cerul întunecat. O să pierd totul... inclusiv pe Nikki.

După câteva minute, tocmai când dau să bat la ușă ca să îi spun lui Marco c-am terminat cu Chuy și că nu-mi mai pasă de ordinele lui cretine, îl văd că iese.

— Ai luat banii? îl întreb.

— Îhî.

— Deci totul e OK?

— Hmm... Cred c-ar fi cazul să o luăm din loc, și cât mai rapid.

Ne grăbim să străbatem labirintul de străduțe din Boxcar Alley. Mă uit în spate și văd niște tipi care s-au luat după noi. Își agită armele, iar noi încercăm să ne pierdem urma prin depoul ticsit de marfare.

Nicio șansă.

Ne ascundem în spatele unui vagon. Marco scoate capul și un glonț zboară razant pe lângă el.

— Trebuie să ieșim de aici. Dacă rămânem pe loc suntem terminați, zice.

N-am fost niciodată implicat într-un schimb de focuri, dar am fost martor la câteva. Scot pistolul, dar îl țin la șold, parțial ascuns vederii. Marco face același lucru.

— Mașina noastră e acolo. O vezi? îl întreb în timp ce adrenalina îmi pompează prin vene cu maximă viteză.

Dă din cap.

— Hai să fugim și să ne aruncăm în ea fără să ne uităm înapoi, îi spun.

— Am priceput.

— Dacă trag în noi, trage şi tu în vagoane, ca să-i sperii. Or să bage capu' la cutie şi să sperăm c-or să şi-l ţină acolo până ce ajungem noi la maşină.

N-avem timp de strategii elaborate sau de făcut un plan de rezervă, pentru că tipii sunt pe cale să ne înconjoare. Dacă nu ne mişcăm rapid, se-alege prafu' de noi.

— Acum! strig eu şi amândoi ne repezim spre Mustangul lui Enrique.

Pulsul mi se accelerează când aud răsunând o împuşcătură. Apoi o alta. Şi încă una. Sar în maşină şi mă uit la Marco. Scoate pistolul pe geam şi îl descarcă, în timp ce eu pornesc motorul.

Demarez în trombă, conştient c-am scăpat ca prin urechile acului.

— Pune pistolul în torpedou, îi spun dându-i arma.

Mă uit în oglinda retrovizoare după poliţai, dar nu zăresc niciunul.

Gâfâim şi zgomotul respiraţiei noastre e singurul care se aude în maşină.

— A fost cât p'aci, zice Marco rezemându-şi capul de spătarul scaunului. Of, rahat, omule, spune după câteva clipe.

— Ce-i?

— Eşti rănit.

Mă uit spre biceps. Sângele îmi curge din braţ, pătând scaunul. Sfâşii gluga de la hanorac şi-i spun lui Marco să-mi lege braţul.

— N-am nimic, îi zic. E doar o zgârietură.

— Din zgârieturi nu curge sânge, Luis. Eşti sigur că te simţi bine?

Îmi imaginez expresia de pe fața mamei când va vedea că sângerez.

— O să dorm la noapte la Enrique. O să m-ajute el cu rana.

— Ai avut noroc c-ai scăpat cu viață, spune Enrique când apar la el acasă, o jumătate de oră mai târziu. Brațul tău...

— A avut o scurtă întâlnire cu un glonț tras de cei din Fremont 5, completez eu.

Dă din cap.

— Maică-ta o să înnebunească de grija ta și pe urmă o să te omoare în bătaie. Chuy e un nemernic că a trimis doi puști ca voi pe teritoriul dușman.

— Mie-mi spui.

Fac un duș în apartamentul lui Enrique de deasupra atelierului. Glonțul a ieșit, dar mi-a făcut o crestătură de vreo cinci centimetri și când mă așez și mă uit în jos la rană simt că doare al dracului de tare. N-o să fie greu s-o ascund, chiar și bandajată. O să port un hanorac și cămăși cu mânecă lungă până ce o să se vindece.

— Unde s-a dus Marco? mă întreabă Enrique după ce închide atelierul și urcă la apartament.

— La depozit.

Îmi trag pe mine cămașa împrumutată de la Enrique. A sunat-o pe *mi'amá* și a anunțat-o c-o să rămân la el peste noapte.

— Știi ceva cum c-aș fi fost binecuvântat din naștere în LB?

— Nu știu nimic despre așa ceva, zice uitându-se intens la mine. Și chiar dacă aș ști, probabil că n-aș putea să-ți spun. *Comprende?*

Ştie. Dau din cap în semn c-am înţeles. Nu are niciun rost să-ncerc să-i smulg informaţii. Dacă a jurat să păstreze secretul, îl va duce cu el în mormânt.

Codul Tăcerii.

Un cod pe care încă nu l-am încălcat, deşi intenţionez s-o fac cât mai curând.

38
Nikki

La două săptămâni după ce mă asigură că nu face parte din Latino Blood, Luis împlineşte optsprezece ani. Ştiu că părinţii mei sunt invitaţi la un dineu în oraş, iar Ben e plecat în Wisconsin, la un turneu de jocuri pe calculator, aşa că îl invit pe Luis la mine pentru o cină aniversară intimă.

Nu sunt o bucătăreasă prea pricepută, dar ştiu să gătesc după reţetă. Am cumpărat o carte mexicană de bucate de la librărie. La mine-n casă nu consumăm prea des mâncare mexicană autentică, aşa că cele mai multe reţete reprezintă pentru mine o noutate absolută. În afară de micul dejun, noi comandăm de obicei mâncarea sau servim masa la clubul Brickstone. Dacă totuşi prepară ceva în casă, mama se rezumă în general la feluri simple, precum pastele sau carnea semipreparată şi marinată, care nu trebuie decât băgată în cuptor.

Luis ajunge fix la şase, aşa cum stabiliserăm, cu un buchet de narcise galbene în mâini. Codiţele sunt legate cu o fundă galbenă mare.

— Hei, zice.

— Hei, răspund eu.

Îmi examinează rochiţa neagră scurtă şi decoltată, care mi se mulează perfect pe corp.

— Să fiu al naibii, Nik, arăţi de milioane, spune uitându-se oarecum ruşinat în jos, la blugii pe care-i poartă. Scuze, ar fi trebuit să mă dichisesc şi eu niţel.

— Nu e cazul. Arăţi oricum ca un armăsar, zic eu luându-i florile din mână. N-ar fi trebuit să-mi aduci flori. E ziua ta, nu a mea.

— Mi-a făcut plăcere.

Duc florile la nas ca să le miros şi Luis pare agitat.

— N-am ştiut dacă or să-ţi placă sau nu. Carlos m-a sfătuit să-ţi iau nişte trandafiri roşii, dar eu am ales flori galbene. Mi-am zis că aveţi ceva în comun. Florile astea am impresia că luminează încăperea... aşa, ca tine.

Întind mâna şi-i mângâi barba nerasă, gândindu-mă cum de mi-a trecut vreodată prin cap că ar putea să semene, câtuşi de puţin, cu Marco. Privirea lui tandră îmi pătrunde drept în inimă.

— Îmi plac la nebunie. Haide, ţi-am pregătit cina, mă fudulesc eu.

— Ce-i asta? mă întreabă de cum dă cu ochii de cutia împachetată pe care am aşezat-o pe masă.

— E cadoul tău.

— Nu trebuia.

— Ştiu. Dar am vrut să-ţi fac un cadou. Deschide cutia.

O deschide şi eu îmi ţin răsuflarea.

Scoate dinăuntru un obiect ce seamănă cu o bucată contorsionată de minereu de fier negru la culoare, însă eu ştiu că nu-i o rocă oarecare. O învârte gânditor în mână,

studiind-o. Oare a ghicit ce este? Sper să n-o confunde cu un prespapier ieftin.

— E un meteorit, mă grăbesc să-i explic. Din Argentina. În cutie vei găsi certificatul de autenticitate, cu date despre locul și circumstanțele în care a fost găsit.

Se uită la mine cu o expresie uluită pe deasupra meteoritului.

— Știu ce e. Am văzut așa ceva în muzee. Și-n cărți. Dar n-am ținut niciunul în mână până acum. Și nici nu mi-am permis să cumpăr.

Examinează fiecare latură în parte, mângâind cu venerație toate curbele și adâncițurile.

— Nu-mi vine să cred că obiectul ăsta provine din spațiu. E super tare... și suprarealist.

— E-al tău.

— Nu știu ce să spun. Trebuie să fi costat o avere. Eu... uau! Aproape că îmi vine să te rog să-l returnezi și să ceri banii înapoi, numai că nu vreau să mă despart de el.

Îl sărut pe obraz.

— E-n regulă. Oricum n-aveam nevoie de banii din fondul pentru colegiu.

Ridică din sprâncene, iar eu zâmbesc obraznic.

— Glumesc. Am pus deoparte o parte din banii câștigați din babysitting și primiți cadou de ziua mea, zic trasând o linie în jos pe cămașa lui. Oricum, meriți cadoul.

— Asta e discutabil, *mi chava*, spune el prinzându-mi mâna. E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

— Bine. Misiune îndeplinită.

— Nu încă.

Aşază cu grijă meteoritul înapoi în cutie şi mă sărută pasional, până ce-mi doresc mai mult şi simt că mă topesc pe dinăuntru. Rămân fără suflare şi nu vreau să mă mai opresc. Ştiu că suntem singuri şi mai ştiu că i-am pregătit şi un alt cadou, aşa că sunt tentată să-i propun să sărim peste cină.

— Mersi pentru cadou, zice cu buzele lipite de-ale mele.

— Cu plăcere, răspund îmbujorată toată, apoi mă desprind din îmbrăţişare şi arăt spre sufragerie, unde totul e aranjat. Am gătit mâncare mexicană.

— După o reţetă moştenită de la *abuelita*[1]?

— Nu tocmai. M-am inspirat dintr-o carte de bucate cumpărată ieri de la mall.

Râde.

— Data viitoare când vei dori să găteşti ceva autentic mexican, cheamă-mă. *Mi'amá* ne-a învăţat să gătim pe mine şi pe fraţii mei încă de când eram mici.

Abia după ce-i ofer un platou de enchilada de pui şi guacamole[2] îmi dau seama c-ar fi trebuit să respect întocmai reţeta şi să amestec bucăţile de avocado cu mâna în loc să le bag în mixer. Sosul arată ca o supă şi n-are niciun gust. Pentru desert am pregătit nişte tarte cu fructe, care se desfac însă în mici bucăţi gelatinoase atunci când le servesc.

— Ai făcut o treabă excelentă, zice Luis în timp ce fugăreşte cu lingura prin farfurie tarta alunecoasă care nu se dă prinsă cu niciun chip.

[1] Bunicuţa (lb. spaniolă).

[2] Turtă din făină de porumb (tortilla) umplută cu diverse feluri de carne mărunţită şi câteva tipuri de ardei foarte iuţi.

— Minți. A ieșit o porcărie. Adevărul e c-ar fi trebuit să comand mâncarea. Dac-ai fi doamna Peterson, mi-ai da patru pentru cina asta.

Râde.

— Ba nu, îți dau zece pentru că te-ai străduit. Chipsurile de tortilla au fost grozave.

— Fiindcă le-am cumpărat de la băcănia mexicană din Wheeling.

După ce terminăm, mă ajută să strâng masa și să pun vasele în mașina de spălat. Îl văd apoi că se reazemă de blatul de lucru din bucătărie și mă urmărește din priviri.

— Ai făcut planuri și pentru restul serii sau improvizăm?

Îi iau mâna și-i împletesc degetele cu ale mele.

— Mai am un cadou pentru tine.

— Da? Ce?

Mă apropii și-i șoptesc la ureche:

— Eu.

Înghite în sec. Mușchiul din maxilar îi zvâcnește.

— Vrei să mergem sus... la mine în cameră?

Dă încet din cap.

— Nu credeam să urmeze ceva mai bun după cină, dar cu asta chiar că m-ai dat gata.

Îl iau de mână și-l conduc la mine în cameră. Inima îmi bubuie în piept, dar mă simt pregătită. Îmi spun că totul e în regulă, pentru că îmi doresc acest lucru la fel de mult ca Luis. Aici, la mine acasă, eu voi deține controlul. Tot ce trebuie să fac e să-mi păstrez cumpătul și să nu mă las purtată de val.

Luis face turul camerei, studiind fotografiile atârnate pe pereți. Majoritatea mă înfățișează pe mine alături de prietene. Altele sunt cu câini de la adăpostul pentru animale. Se

opreşte în dreptul uneia în care apărem amândoi, la nunta lui Alex şi Brittany din urmă cu doi ani. Niciunul n-am ştiut că fotograful surprinsese exact acel moment.

Arată cu degetul spre poză.

— De unde o ai?

— Brittany ne-a adus-o odată, când ai mei i-au invitat pe ea şi pe Alex la masă.

Se uită atent la poză şi la expresia de pe faţa mea.

— Erai foarte supărată. Cât despre mine, ce rânjet infatuat şi prostesc aveam. Mă credeam grozav, zice clătinând din cap şi trecând la următoarele poze.

Stă cu spatele la mine şi eu încep să trag încet în jos fermoarul rochiei.

— Chiar eşti grozav, Luis, îl tachinez eu.

— Nţ, doar că...

Se opreşte brusc în mijlocul frazei când se uită la mine şi-şi dă seama că mă dezbrac. Îmi simt gura uscată, în timp ce las bretelele să-mi alunece de pe umeri şi rochia să cadă pe podea, la picioarele mele.

Ochii lui nu mă părăsesc nicio clipă. Ochii mei nu îl părăsesc nicio clipă.

— Ce ziceai? îl întreb.

— Am uitat.

Mă măsoară de sus până jos. Port chiloţei din dantelă roz şi un sutien de aceeaşi culoare, totul special ales pentru această ocazie.

— *Mi chava...*, zice făcând un pas în faţă. Nu am crezut că poţi fi mai frumoasă decât atunci când mi-ai deschis uşa, dar m-am înşelat.

Îmi țin respirația, nerăbdătoare, iar el își trece degetele ușor peste umerii mei, apoi îmi trage la o parte cu blândețe bretelele de la sutien.

E OK, îmi spun. Sunt perfect capabilă să mă simt bine fără să mă implic emoțional. Buzele lui iau locul degetelor. Mă sărută pe un umăr, după care își trece buzele fierbinți peste gâtul meu și îl sărută pe celălalt.

Mă agăț și mă sprijin de el pentru că răsuflarea lui caldă pe piele mă face să amețesc. Îl vreau aici, cu mine, îl vreau aproape... dar nu e decât sex. Nu *trebuie* să fie decât sex.

Îmi strecor mâna spre blugii lui și îi desfac fermoarul.

— Hei, mai ușor, fetițo, zice amuzat.

Își strecoară un braț pe după mijlocul meu și mă strânge tare, în timp ce se apleacă și mă sărută. Buzele lui se mișcă încet peste ale mele, mângâindu-le, înainte ca limba să pornească în explorare. Îi simt răsuflarea fierbinte amestecându-se cu a mea, iar limbile noastre alunecă, atingându-se una de alta într-un ritm lent care îmi face pielea să se încălzească și să transpire. Mâinile i se plimbă încet în sus și în jos pe spatele meu în același ritm cu cel al sărutării.

Adevărul e că atunci când sunt cu Luis, sunt tentată să las deoparte orice inhibiție și să cedez tentațiilor.

Își trage tricoul peste cap, apoi îl azvârle cât colo. Are o crestătură mare și urâtă, acoperită cu crustă, pe braț.

— Ce s-a întâmplat? întreb trasând cu degetul conturul rănii.

— M-am tăiat la lucru, la atelier, răspunde pe un ton nepăsător.

— Dar ce făceai?

Ezită suficient de mult pentru a mă face să mă-ntreb dacă mă minte sau nu.

— Nu contează.

Mă sărută din nou, încercând să mă facă să uit de rana misterioasă. Ceea ce şi reuşeşte pe moment.

Ne dezbrăcăm complet şi ne întindem pe pat. În loc să sară pe mine, îşi trece alene mâinile peste fiecare centimetru din corpul meu, de parc-ar vrea să-l memoreze pentru un viitor tablou.

Îl imit, mângâindu-i pielea fierbinte cu gesturi lente, chinuitoare, care îl fac să gâfâie. Mă aplec peste el şi-i explorez fiecare părticică din corp cu buzele şi cu limba. Strânge cearşafurile în pumn atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albesc. Mă face să mă simt de parcă eu aş deţine puterea, şi nu el.

Până ce vine rândul lui să mă exploreze. Încerc să-mi păstrez calmul. Dar mi-e greu. Îmi adun toate forţele, însă nu ştiu cât o să mai rezist. Îmi dă cu blândeţe părul de pe faţă şi mă priveşte în ochi.

— Îmi trăiesc fantezia, zice.

— Ce fantezie?

— Să fiu singur cu fata pe care o iubesc. Te iubesc, Nikki. Ştii asta, nu?

Hmm…

— Mda. Şi eu te iubesc, bâlbâi eu prosteşte, încercând să opresc valul de emoţie care ameninţă să mă cuprindă.

Îşi trece degetul mare peste buzele mele şi jur că ochii i-au devenit apoşi.

— N-am mai simţit niciodată aşa ceva pentru o fată, îmi şopteşte.

Nu.

Nu vreau să mai aud vorbe de iubire.

Luis e periculos și e în stare să mă facă să-mi pierd controlul, dacă-și pune mintea. Nu-mi permit asta. Are secrete. Și eu am secrete. Secrete pe care nu putem să ni le împărtășim. Dar ne putem bucura fiecare de corpul celuilalt.

— Haide să facem sex, izbucnesc.

Întind mâna și deschid sertarul de la noptieră. Scot un prezervativ din cutia pe care am cumpărat-o în weekend și i-l dau.

— Poftim.

— *Lo único que quiero es hacerte el amor, mi vida.*

Mă uit la el cu o privire goală. Cred că nu și-a dat seama c-a vorbit în spaniolă.

— Vreau să fac dragoste cu tine, iubito. Mai mult ca orice pe lumea asta. Dar mi-ai spus că...

— Uită ce-am spus. Hai s-o facem.

Se apleacă și dă să mă sărute, dar îi pun o mână în piept și îl împing.

— Pune-ți prezervativul.

— Acum?

— Da, acum.

Pare un pic frustrat că îl grăbesc, dar desface pachetul și-și trage prezervativul. Dacă o s-o facem repede, atunci voi reuși să mă detașez. Și totul va fi bine. În seara asta voi uita de ceea ce am trăit cu Marco.

Stă acum deasupra mea, cu mâinile așezate de o parte și de alta a capului meu. Mă uit în sus la pielea lui arămie lipită de a mea.

— Hai odată, îl îndemn.

Buzele lui sunt doar la câţiva milimetri de-ale mele.

— Nik, trebuie să recunosc că nu aşa mă aşteptam eu să se-ntâmple.

— E-n regulă. Haide s-o facem. Grăbeşte-te.

Închid ochii. Nu pot să îl privesc. Nu acum, când mi-am propus să nu mă las copleşită de emoţii. Ezită, înjură în barbă, apoi se îndepărtează.

O pală de aer rece pătrunde pe sub pătură când Luis se aşază pe marginea patului.

— Ce e? îl întreb. De ce te-ai oprit?

Îşi scoate prezervativul şi-l aruncă în coşul de gunoi.

— Nu e bine.

— Ce vrei să spui?

Se uită la mine supărat.

— La naiba, Nik, te porţi ca şi cum asta n-ar fi decât o aventură de o noapte între doi străini. Eu vreau să facem dragoste şi tu îţi ţii ochii strânşi aşa de tare de parcă ţi-ai dori ca altcineva să fie în locul meu.

— Nu-i adevărat... Eu doar...

— Las-o moartă, zice luându-şi boxerii şi trăgându-i pe el. Data viitoare când prietenul tău o să-ţi zică „te iubesc", poate c-o să-i răspunzi cu mai mult decât „Mda. Şi eu".

— Nu vreau să mă iubeşti, ripostez.

— Prea târziu, *mi chava*.

Mă ridic în fund.

— Eu nu-s capabilă să iubesc, Luis.

— Aşa că tot ce vrei e un partener de regulat, nu? latră el la mine trăgându-şi pantalonii. Nu crezi că ar fi fost corect din partea ta să mă anunţi că tot ce vom face e să ne regulăm, ca să nu mă fac de râs spunându-ţi ce sentimente am faţă de tine?

— Nu te-ai făcut deloc de râs. Nu fi supărat pe mine. Nu vreau să mai sufăr. Nu vreau să mai trec prin ceea ce-am trecut cu...

— Marco, completează el. M-am săturat până peste cap. Marco şi iar Marco. Îl mai iubeşti şi acum?

— Nu... N-ai idee prin ce-am trecut...

Alte cuvinte nu mai ies din mine.

— Atunci spune-mi. Ca să termini odată cu chestia asta şi să treci mai departe.

— Nu pot.

Îşi ia tricoul de pe jos şi se uită la mine cu o expresie gravă.

— Mă iubeşti?

Îmi încleştez mâinile pe pătură, o trag peste piept şi-i dau singurul răspuns de care sunt în stare.

— Nu.

39
Luis

Îmi vine să sparg, să rup ceva, orice. Am plecat de la Nikki de acasă cu un singur gând în cap — totul s-a sfârşit între noi. Am fost un idiot să-mi închipui că ea avea faţă de mine aceleaşi sentimente. M-am minţit singur că nu-mi cedase mai devreme pentru că se temuse..., dar în realitate nu voia decât să se folosească de mine pentru a-l uita pe Marco.

Nu mă duc acasă, ci pornesc spre depozit. Pe drum observ în oglinda retrovizoare o maşină pe care am mai văzut-o de câteva ori. Sunt urmărit? Accelerez prin zonele mai aglomerate ale oraşului şi o pierd. Ajung la depozit şi dau de Marco, care pierde vremea cu alţi câţiva tipi. Unii beau bere, alţii trag droguri. E exact scena de care *mi'amá* a vrut mereu să mă ferească, probabil pentru c-a intuit că, la un moment sau altul, aş putea să mă las atras.

Momentul ăla a venit.

— Salut, *amigo*, zice Marco, şi din ochii lui injectaţi îmi dau seama că-i drogat rău. Credeam că-n seara asta ieşi cu *novia* în oraş.

— Nu mai e *novia* mea.

Iau o doză de bere și o dau pe gât. Berea e dintr-aia ieftină, dar sper să mă ajute să mă-mbăt cât mai repede.

— Felicitări. Bine c-ai scăpat de căţeaua aia, spune Marco ridicându-şi cutia de bere în chip de toast. La mai mare!

— Aşa să fie!

Strivesc doza de bere în pumn şi mă servesc cu o alta. Şi încă una. La a cincea bere, mă simt deja al naibii de bine. Nu-mi mai pasă de nimic şi de nimeni, şi mai ales de Nikki.

Trebuie să-i spun că ceea ce s-a întâmplat între noi în seara asta a fost o greşeală care n-o să se mai repete. Nu vreau să-i dau satisfacţia de a crede că m-a făcut să sufăr. Scot mobilul şi o sun.

— Hei, Nik. Sunt cu Marco, zic şi-mi pun braţul pe după umărul amicului meu. Tocmai făceam schimb de poveşti despre tine. Nu-i aşa, *amigo*?

Marco izbucneşte în râs. Ştiu că ea îl aude. Sunt un *pendejo* sadea, aşa că-i dau înainte. În starea de beţie în care mă aflu, nu mă mai pot opri. Mă simt de parcă Nikki m-ar fi înjunghiat în inimă.

— Acum o să închid, mă previne ea.

— Nu! urlu eu în telefon. Mai am să-ţi spun un singur lucru.

— Ce? mă întreabă.

E momentul să fiu un ticălos, aşa cum mă crede ea.

Mă concentrez să rostesc cuvintele fără să mă bâlbâi, dar nu ştiu dacă reuşesc.

— Am terminat-o cu tine.

Închide telefonul. Cuvintele mele au rănit-o. Ştiu sigur că mâine-dimineaţă o să regret ce-am spus, însă în clipa asta mă simt bine şi nu-mi pasă câtuşi de puţin.

Mă împleticesc spre răcitor şi iau o altă bere. Când termin să o dau pe gât, văd dublu şi nu mai pot să mă gândesc la... nimic. Nici măcar nu-mi mai amintesc ce i-am zis lui Nikki, dacă am sunat-o sau doar aşa mi s-a părut.

— Hei, Luis, zice Mariana apropiindu-se. Omule, eşti beat criţă.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Necazuri în paradis?

Scutur din cap şi ridic cutia de bere.

— Ăsta-i paradisul meu.

— Ştiu eu cum poţi s-o uiţi pe Nikki.

— Cum?

— Cu mine.

Mă sărută şi sunt prea slăbit şi prea beat ca s-o resping. Nu pe Mariana o vreau. Iar ea ştie, dar nu-i pasă. Aş putea să închid ochii şi să pretind că e Nikki... aşa mi-aş dovedi mie însumi cât de ticălos sunt.

Mariana mă conduce spre o cămăruţă din spatele depozitului. Mă trântesc pe o canapea veche şi descleiată, iar ea se aşază călare peste mine, dar corpul meu refuză să coopereze... de parc-ar şti ce vrea, şi anume nu pe Mariana.

— O iubesc, îi zic ca s-o opresc înainte ca lucrurile s-ajungă prea departe.

— De ce? mă-ntreabă iritată.

— Ea e îngerul meu.

Mariana se dă jos de pe mine şi se îndreaptă spre uşă.

— Habar n-ai ce pierzi, Luis.

Ba am habar. Am mai avut aventuri de-o noapte... toate sunt la fel. Cu Nikki a fost altceva... şi tocmai de-asta mă doare atât de tare.

— Scuze, îi spun Marianei.

Nu răspunde. Iese din cameră şi trânteşte uşa în urma ei.

Mă trezesc dimineaţa devreme şi-mi dau seama că am adormit pe canapeaua din depozit. Toată lumea a plecat, cu excepţia câtorva membri ai LB pentru care şandramaua asta înseamnă acasă.

Mi se învârte capul încă înainte de a mă ridica în şezut. Mă-ntreb dacă arăt la fel de rău precum mă simt. Mă uit în jos la cutiile goale de bere din jur şi stomacul mi se răzvrăteşte. Îmi vine să vărs.

Ies afară împleticindu-mă şi vomit. Sunt atât de slăbit, încât abia dacă mă ţin pe picioare.

— Ai avut o noapte grea? zice Chuy apropiindu-se.

— *Sí.*

— Şi eu mă îmbătam cui când eram de vârsta ta. Ce vremuri frumoase!

— În clipa asta nu mi se par deloc frumoase, îi răspund în timp ce un nou val de greaţă mă cuprinde.

Râde când mă vede cum îmi vărs iar maţele din mine.

— Mai ai cheia pe care ţi-am dat-o?

— N-am avut timp să mă duc la bancă, îi răspund eu. În plus, am avut impresia că sunt urmărit.

Rânjeşte cinic.

— Eu am pus să fii urmărit, Luis. Eşti un bun preţios pentru mine. Şi pentru Blood.

La naiba, acum trebuie să-mi păzesc fundu' şi mai abitir.

Chuy mă bate pe spate suficient de tare încât să-mi facă stomacul să se zgâlţâie.

— E-n regulă, *amigo*. Mai ai o săptămână la dispoziţie, după care voi fi nevoit să iau măsuri. Ăsta-i un avertisment.

Bun, acum du-te acasă, îmi ordonă. Alex şi cu Carlos te aşteaptă, dar să nu le spui c-ai fost aici.

— De unde ştii unde sunt fraţii mei?

— Nu ţi-ai dat seama până acum, Luis? zice Chuy. Nu ţi-ai dat seama că am ochi şi urechi peste tot? Ce naiba, chiar şi când am stat închis am fost tot timpul la curent cu tot ce făceai. Te-am urmărit şi-n Colorado.

— De ce eu?

— O să-ţi spun când vei fi pregătit. Acu' mută-ţi naibii curu' de-aici.

Intru pe uşa de acasă, dar nu reuşesc s-ajung până la baie, aşa că mă reped afară şi vomit în tufişuri. Mă fac că nu văd cum ai mei se holbează la mine. Mă împleticesc prin casă şi mă duc direct în dormitor. Somn. Tot ce-mi trebuie acum e un pui de somn. Mă prăbuşesc cu faţa în jos pe saltea.

— Luis! strigă *mi'amá* furioasă din prag, dar eu n-am chef să stau s-o ascult. Pe unde ai umblat? Te-am sunat toată noaptea şi n-ai răspuns. Ce rost are să ai telefon mobil, din moment ce nu-i răspunzi nici măcar mamei tale? adaugă mijindu-şi ochii la mine. Ce Dumnezeu se întâmplă cu tine? Te droghezi?

Cu coada ochiului am impresia c-o văd făcându-şi cruce. Dacă se-apucă să aprindă lumânările memoriale şi să invoce spiritul tatei, chiar că m-a pierdut.

— M-am îmbătat, îi răspund. Şi acum sunt mahmur. Dacă ţi-aş fi răspuns la telefon aş fi stricat toată distracţia.

O aud cum icneşte, şocată, apoi simt ceva care mă pocneşte în ceafă. Un pantof.

— Chestia asta nu se numeşte abuz împotriva copilului?

— Ba da, dacă ai fi copil. Dar tu ai optsprezece ani, Luis. Eşti bărbat. Deci poartă-te ca atare.

Iese trântind uşa. Zgomotul e ca de ciocan care mă izbeşte în cap, exact ceea ce sunt convins c-a şi intenţionat. *Mi'amá* nu-i deloc o persoană subtilă din fire.

Camera devine, în sfârşit, un sanctuar şi închid ochii. Liniştea nu durează însă prea mult. Aud uşa scârţâind.

— Ai de gând să mă pocneşti şi cu celălalt pantof? bolborosesc cu capul înfundat în pernă.

— Nţ, răsună vocea lui Alex. *Mi'amá* ne-a sunat pe Carlos şi pe mine ca să venim încoace şi să ne asigurăm că n-ai murit. Pentru că asta a crezut azi-noapte, când nu i-ai răspuns la telefon.

Alex şi Carlos — echipa luptătorilor din iad. Ultimii oameni pe care-aş vrea acum să îi aud mâncând căcat. Dacă se hotărăsc să mă urmărească şi ei, o să car după mine un adevărat alai.

— N-am nimic.

— Atunci scoală-te din pat şi hai să stăm de vorbă.

— OK, în cazul ăsta află că nu mă simt bine. Pleacă de-aici, gem eu. Dacă nu vrei cumva să vărs pe tine.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte între tine şi Nikki? mă întreabă Alex.

— *Nada.* Acum totul e istorie.

Carlos chicoteşte.

— Da-da, vezi să nu. Crede-mă, frăţioare, şi eu am trecut prin asta. Soluţia nu e să te îmbeţi cui. Trebuie să vorbeşti cu ea şi să vă rezolvaţi problemele.

— Nu vreau să discut despre asta.

Deschid ochii şi-l văd pe Alex ghemuit deasupra patului.

— N-am de gând să te las s-o dai în bară, aşa cum am făcut eu şi cu Carlos.

— Fii serios, Alex. Am dat-o deja în bară şi nu intenţionez să schimb ceva în toată chestia asta prea curând.

40
Nikki

Totul s-a schimbat cât ai clipi din ochi. Cu Luis, cu mine... cu noi. Îmi petrec restul serii de duminică plângând în pat şi întrebându-mă cum de o luaseră lucrurile razna. Telefonul dat de Luis în toiul nopţii a pus capac. Dumnezeule, cum mi-a luat-o inima la goană când i-am văzut numele pe ecran. Am sperat că-mi va spune că va aştepta, oricât de mult, ca să-mi deschid inima. Dacă m-ar fi iubit cu adevărat... Of, acum nu mai contează. Mi-a zis că totul s-a terminat între noi.

Problema e că sentimentele pe care le-am avut şi încă le mai am pentru el sunt atât de intense, încât mă sperie. Am vrut să fac dragoste cu el din tot sufletul şi trupul meu, însă de teamă nu am mers până la capăt. Şi tot ce am putut să fac a fost să-i ofer trupul meu. N-a fost de ajuns.

Luni mă străduiesc din răsputeri să îl evit pe Luis la şcoală, dar de fiecare dată când îmi ridic ochii îl văd, fie în faţa dulapului, fie mergând pe coridor împreună cu amicii lui. Îşi fereşte privirile chiar şi la ora de chimie, când stăm aşezaţi vizavi la mesele de laborator.

— Vii cu mine după ore la meciul de fotbal? mă întreabă Kendall marţi, după chimie.

— Nu. Nici gând, îi răspund.

Se opreşte din mers şi se uită la mine compătimitoare.

— De ce nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat duminică seara?

— Luis şi cu mine ne-am despărţit.

— Asta ştiu. Nu-mi spui de ce?

— O să-ţi spun când o să fiu pregătită. Deocamdată nu sunt.

Oftează.

— Bine. Oricum, poţi să contezi pe mine.

— Da, ştiu că pot conta întotdeauna pe tine. Poate că-i cazul să-ţi faci o altă prietenă bună, care să n-aibă atâtea probleme.

— Vezi să nu! zice aruncându-mi un zâmbet cald. Eşti un model pentru mine.

— Pentru ce? Pentru rolul de regină a dramei?

— Nu. Te-ai gândit vreodată câţi câini ai salvat? Eşti genul care nu renunţă niciodată să-i ajute pe cei neputincioşi.

— Acum am impresia că eu sunt cea neputincioasă.

— Dar eşti conştientă că nu trebuie să te dai bătută. Eşti mai puternică decât îţi închipui, Nikki.

În fiecare zi, în fiecare clipă, sunt tentată să îi trimit lui Luis un mesaj cu „Hei" sau să îl sun, doar ca să-i aud vocea.

Miercuri îl văd discutând cu Mariana în faţa dulapului lui. Stau unul lângă altul în pauza de prânz. La ora de chimie el face o glumă şi ea râde atât de tare, încât am senzaţia c-o să-i explodeze plămânii.

Joi, după ore, mă bucur că mi-a venit rândul să lucrez la adăpostul pentru animale. Munca o să-mi abată gândurile de la Luis.

Trec mai întâi pe la biroul de recepție, apoi mă-ntorc la cuști. Mi se oprește răsuflarea când văd cușca lui Granny goală. Cartonașul roz de identificare de pe fanta ușii lipsește.

Să fi murit noaptea, singură și speriată? Sau a slăbit atât de mult încât au fost nevoiți s-o ducă la veterinar? Intru în panică și mă grăbesc să dau de Sue.

— Ce s-a întâmplat cu Granny? o întreb.

— A fost adoptată, zice ea, și-n clipa aia îi sună telefonul. Am crezut că știi, adaugă înainte să preia apelul.

De unde era să știu? Nu eu i-am făcut formele. Deschid registrul cu adopții și parcurg lista cererilor aprobate. Citesc numele Granny în capul foii cu ultima cerere și inima mi se umple de fericire că și-a găsit și ea, în fine, un cămin.

Asta până să arunc o privire în josul paginii, unde dau de numele persoanei care a adoptat-o. Luis Fuentes.

Icnesc.

— Nu se poate!

— Prietenul tău a venit aici aseară, chiar înaintea închiderii, și a adoptat-o, îmi spune un alt voluntar.

Luis știa ce mult mi-o doream pe Granny. Cum de a îndrăznit să vină să o ia? Vrea să-mi facă în ciudă. Doamne, cum de mi-a trecut vreodată prin cap să fiu cu cineva care e capabil să adopte un câine doar din răzbunare?

Fierb de furie în timp ce-mi îndeplinesc conștiincioasă sarcinile: curăț cuștile și duc câinii la plimbare. Imediat cum termin treburile, urc în mașină și pornesc în viteză spre casa lui Luis.

Bat la uşă.

Niciun răspuns.

Bat cu pumnul.

Niciun răspuns.

Îmi lipesc urechea de uşă şi aud înăuntru televizorul mergând. Asta înseamnă că cineva e acasă.

Mă strecor prin spaţiul dintre tufişuri şi fereastra din faţă. Îl zăresc pe Luis stând pe canapea, cu Granny în poală, apoi bat în geam ca să-i atrag atenţia. Îşi ridică privirea şi-i fac semnul universal de „deschide naibii uşa".

O deschide înainte să apuc să mă întorc pe verandă.

— Am vomitat în tufişurile alea acum câteva zile. Ai grijă pe unde calci.

Câh! Încerc să nu păşesc peste nimic neidentificabil, însă cum tufişurile îmi taie calea strădaniile mele sunt inutile.

— Nu pot să cred că mi-ai furat câinele.

— În viaţa mea n-am furat un câine, Nik. Cât de rău crezi că pot să fiu?

— Ştii foarte bine că mă refer la Granny.

— Cum să fi furat câinele, din moment ce l-am adoptat cu acte în regulă de la adăpost?

Îmi mijesc ochii spre el.

— Ştiai că şi eu o voiam pe Granny.

— Mda, şi ce-i cu asta? Doar ştii zicala… cine merge la plimbare pierde locul de onoare. Vrei să auzi cum sună în spaniolă?

Face tot ce poate ca să mă enerveze şi mai tare şi tactica îi reuşeşte.

— Nu, nu vreau s-aud. Tu nici nu voiai un câine.

— Uite că acum vreau. Granny și cu mine ne înțelegem foarte bine, zice împletindu-și degetele. Vezi, așa suntem, ca două suflete îngemănate.

— Chestia asta cu adopția n-are absolut nicio legătură cu Granny. Ci cu noi.

— Nu mai există „noi". Sper că n-ai uitat.

Cuvintele lui mă dor.

— Așa că ce faci? Furi singurul câine de la adăpost de care știi că sunt atașată doar ca să mă scoți din sărite?

— Zău așa, Nikki. Sufocai bietul animal cu dragostea ta. N-am luat-o pe Granny de la adăpost ca să mă răzbun pe tine. S-au dat niște spargeri în cartier și avem nevoie de un câine de pază.

— Dar Granny e oarbă! țip eu. Nu poate fi câine de pază. Nici măcar nu cred că poate să latre. Granny e cu un picior în groapă.

Se preface insultat, și el și Granny, de vorbele mele.

— Ce naiba, nu țipa așa de tare. O să te audă.

— Faci mișto de mine?

Ridică din umeri.

— Uite care-i treaba. Doamna de la adăpost mi-a aprobat cererea. Dacă nu ești de acord, n-ai decât să vorbești cu ea. Nu-mi mai pasă nici cât negru sub unghie de părerile tale.

Dacă aș fi un personaj dintr-un desen animat, în clipa asta aș scoate fum pe urechi.

— Atunci cum rămâne cu ceea ce s-a petrecut între noi duminică seara? Mi-ai spus că mă iubești.

— Nu așa spun băieții înainte să-și reguleze iubitele? Am crezut că-i o condiție obligatorie.

— Nu vorbești serios.

— Şi ce-ai vrea să spun, Nikki? Că vreau să mă întorc la tine ca să te gândeşti la altcineva în timp ce suntem împreună în pat?

Granny vine legănându-se la uşa din faţă. Luis se apleacă şi o ia în braţe. O mângâie cu blândeţe şi-n gestul lui văd acea tandreţe pe care se străduieşte s-o ascundă de mine.

— Habar n-ai la ce şi la cine mă gândesc eu, Luis. Şi să nu-mi spui că n-ai şi tu secrete faţă de mine. Sunt convinsă că faci nişte lucruri necurate pentru tipul ăla, Chuy. Îmi închipui că nu te-a recrutat pentru organizaţia de cercetaşi. Am vrut să ignor toate semnalele de avertisment şi să am încredere în tine. Şi tu ce-ai făcut? M-ai minţit, nu-i aşa? Eşti mai plin de secrete decât Pentagonul.

— Eu mint pe toată lumea. Ce mare scofală?

— Pentru mine e, zic arătând spre braţul lui. Rana aia n-ai căpătat-o la lucru în atelierul auto. E o rană de cuţit. Te-ai bătut.

— Greşit. E de la o împuşcătură.

O lasă jos pe Granny, care începe să ne dea târcoale, după care îşi aruncă braţele în aer.

— OK, scumpo, m-ai prins. Sunt cel mai nou membru al Latino Blood. Am traficat droguri şi am tâlhărit pe la spatele tău, împreună cu Marco. Ăsta-i secretul meu. Să-l auzim acum pe-al tău.

Înghit în sec şi mă pregătesc să-i spun ce am pe suflet. Oricum nu mai contează; atunci de ce-mi curg lacrimile pe obraz? Aş vrea să mă pot stăpâni, dar nu reuşesc. Pentru că sunt furioasă. Şi sufăr. Şi sunt tristă… Luis este exact ca Marco. Am vrut să neg evidenţa, dar adevărul m-a ajuns din urmă.

— Eram însărcinată cu copilul lui Marco atunci când el mi-a dat papucii, zic şi-l văd pe Luis cum face un pas în spate, şocat. Am pierdut copilul imediat după ce am plecat de la nunta lui Alex şi am fost la un pas de moarte. Nu Marco a fost problema care a intervenit între noi! ţip acum pornită. Ci *încrederea*. Pentru că undeva, într-un colţişor al minţii, eram conştientă că mă minţi în legătură cu banda Latino. Nu poţi să mă condamni pentru c-am fost aşa de reţinută. Eram aproape gata să renunţ la inhibiţii şi să încerc să acord cuiva din nou încredere. Treaba asta mi-a luat ceva timp şi nu m-am priceput prea bine, dar măcar am încercat, ceea ce nu pot zice şi despre tine. Pentru că *tu* eşti cel care a avut tot timpul rezerve, spun scoţând meteoritul din geantă. Poate că încă nu sunt în stare să o spun, dar am încercat să îţi arăt cât de mult ţin la tine.

Lacrimile îmi şiroiesc pe faţă în timp ce arunc meteoritul în stradă.

M-aştept să se repeadă să-l culeagă de jos, dar nu o face. Mă ţintuieşte cu privirea.

— De ce nu mi-ai spus până acum? mă întreabă încet şi întinde mâna spre mine.

O dau la o parte.

— Să nu cumva să îndrăzneşti să mă mai atingi vreodată!

41
Luis

O săptămână mai târziu, după ce am lucrat la bibliotecă la eseul pentru cererea de acceptare la Purdue, dau să urc pe motocicleta lăsată în parcare şi văd că o maşină, care m-a urmărit şi-n alte dăţi, opreşte drept în faţa mea, blocându-mi calea.

Un tip coboară din maşină. L-am zărit de câteva ori la depozit, dar n-am vorbit niciodată cu el. E un GA.

— Chuy vrea să discute cu tine.

— Mai târziu, îi răspund.

— Nu cred c-ai înţeles, zice în timp ce un alt individ solid coboară de pe bancheta din spate. Vrea să discute cu tine acum.

Las motocicleta în parcare şi urc în maşină. Mă aşez în spate. Am tot încercat să evit întâlnirea asta. Cheia pe care mi-a dat-o Chuy îmi atârnă ca o povară pe conştiinţă.

Chuy stă aşezat pe bancheta din spate. Mă aşteaptă. Pornim la întâmplare pe străzile oraşului.

Scot cheia din portofel.

— Nu pot să fac asta. Am crezut c-o să pot, dar nu sunt în stare.

Am realizat că totul se terminase între noi abia când Nikki m-a privit cu o ură fățișă și totală atunci când am încercat s-o consolez după ce mi-a spus că fusese însărcinată cu copilul lui Marco. Nikki îl urăște pe Marco, urăște banda Latino Blood și m-a băgat și pe mine în aceeași oală pentru că am trădat-o, la fel ca Marco. Toată săptămâna i-am dat târcoale lui Marco, încercând să aflu dacă știuse despre sarcina lui Nikki, dar nu se lăsase ademenit. Fie n-a știut nimic, fie vrea să păstreze secretul.

— Știu că te simți atras de LB, zice Chuy. Numai că nu știi de ce.

Nu răspund. E adevărat ce spune. Deși nu-mi vine la îndemână să recunosc pentru că mi-e rușine.

— Nu-i cazul să-ți ascunzi sentimentele. *Tu papá* a vrut să fii un Blood, Luis. Și pentru asta s-a asigurat să fii supravegheat și protejat în permanență. Te-a adus la depozitul nostru la o săptămână după ce te-ai născut pentru a fi binecuvântat cu literele LB scrise pe frunte cu sângele lui…, ca un adevărat Latino Blood.

Imposibil.

— Minți. Tata a murit înainte să mă nasc eu. Alex mi-a spus că a fost acolo, că l-a văzut pe *papá* cum e împușcat… ceea ce zici tu n-are niciun sens.

Doar dacă…

— Tatăl tău n-a fost din neamul Fuentes, îmi întrerupe Chuy șirul gândurilor scoțând o fotografie din buzunar și dându-mi-o. Știu despre ce vorbesc, am fost de față când a fost făcută.

Mă holbez la poza înfățișându-l pe Hector Martinez cu un rânjet uriaș întipărit pe față în timp ce ridică în aer un

bebeluş, aidoma unui rege care îşi arată mândru odrasla supuşilor. Micul prinţ. Pe fruntea copilului sunt scrise cu sânge literele *LB* — Latino Blood.

— Ăsta eşti tu, zice Chuy. Cu tatăl tău. *Adevăratul* tău *papá*.

Un val de groază mă cuprinde. Nu poate fi adevărat. Şi totuşi nişte indicii au existat. Niciodată nu mi-am văzut certificatul de naştere. Atunci când Alex a fost împuşcat, Carlos a donat sânge, dar *mi familia* nu mi-a cerut să fac la fel. Chestie care acum mă pune pe gânduri. Nu voiseră să aflu că nu suntem compatibili sau se temuseră că o să-mi dau seama că nu suntem decât fraţi vitregi? Chuy zice că am fost binecuvântat din naştere în Latino Blood, dar *mi papá* a murit înainte să mă nasc. N-aveam cum să fiu binecuvântat decât dacă tata ar fi fost la acea vreme în LB.

Am nevoie de răspunsuri şi am nevoie de ele acum. Să mă fi ferit *mi'amá* de bandă ca să nu aflu adevărul?

Înainte ştiam cui datorez loialitate şi respect. Acum nu mai sunt atât de sigur.

— Du-mă înapoi la bibliotecă, îi spun şoferului. Am treabă.

Tipul se uită la Chuy pentru indicaţii. Chuy dă din cap în semn de încuviinţare. Chiar şi după ce opresc maşina în parcare şi mă lasă să cobor, mă simt prins în capcană. Chuy ştie unde să mă găsească şi cum să mă facă să mă întorc la el cu ameninţări pe care n-am cum să le ignor. N-am luat poza din maşină, în speranţa că astfel am lăsat în urmă imaginea cu Hector ţinând mândru în braţe copilaşul.

Mă trezesc conducând motocicleta spre apartamentul lui Alex. Bat la uşă. Sper să-l găsesc acasă. Trebuie să capăt

răspunsuri, iar el e singura persoană care mi le poate oferi. Alex deschide ușa.

— Luis, ce-i cu tine aici? mă întreabă.

— Ești fratele meu? îl întreb eu simplu și direct.

— Sigur că sunt fratele tău, răspunde nedumerit.

— Bun. Hai atunci să te întreb mai explicit. Ești fratele meu *vitreg*?

Nu răspunde. Se holbează, iar tatuajele alea LB de pe piept și brațe par să se zgâiască și ele la mine batjocoritor.

— Dracu' să te ia, Alex!

— Ce se întâmplă? spune Brittany, care apare cu Paco în brațe. Luis, arăți foarte rău. Sper că n-ai luat răceala de la Paco. Te simți bine?

— Uiiz! strigă Paco bătând din palme, fericit că mă vede.

— Nu, nu mă simt bine, răspund uitându-mă la Alex cu dispreț. Brit știe?

Alex dă încet din cap că da.

— Ce să știu? întreabă Brittany pe un ton nevinovat, înfășurându-l și mai strâns pe Paco într-o pătură. Ce se întâmplă aici?

— Alex tocmai ce mi-a confirmat că nu sunt fratele lui, spun eu.

Alex se postează în fața mea.

— La naiba, Luis, nu-i așa. *Ești* fratele meu.

— Mda, pe jumătate. Și jumătatea cealaltă de unde e, ai? Spune.

— Nu știu ce-ai auzit, dar...

— Tatăl meu e Hector Martinez, nu-i așa?

Arunc o privire spre umărul lui Alex, locul unde Hector l-a împușcat la puțină vreme după ce-l omorâse pe prietenul lui cel mai bun, Paco.

— Nu-i aşa? repet.

— *Sí*, Luis, recunoaşte Alex învins. Da, tatăl tău a fost Hector Martinez.

Brittany îşi aşază mâna pe umărul meu într-un gest menit să mă consoleze, dar mă scutur şi i-o îndepărtez.

— Carlos ştie şi el sau eu sunt singura oaie neagră a familiei şi ultimul care să aflu cine e *nenorocitul* de taică-miu?

Alex se codeşte să-mi răspundă. Ar prefera să rămân neştiutor şi inocent, ca în trecut. Numai că nu mai sunt un copil. Nici pe departe.

— Răspunde! ţip eu.

Îmi simt tot corpul încordat şi-mi stăpânesc cu greu furia care mă arde pe dinăuntru.

— Linişteşte-te.

— Nu-mi spune mie să mă liniştesc. Să nu-ndrăzneşti să-mi mai spui nimic altceva decât adevărul.

— OK, zice Alex şi-şi trece degetele prin păr. Carlos bănuieşte ceva. Acum vreo zece ani a adus chestia asta în discuţie, dar i-am închis gura. L-am prevenit să nu mai aducă niciodată vorba despre asta şi de atunci a renunţat.

— Ura pentru secretele atât de bine păstrate ale familiei Fuentes! A violat-o Hector pe mama? Sunt rezultatul unui viol? întreb eu cu un nod de mărimea unei mingi de baschet în gât.

— Nu.

— L-a înşelat pe tata?

— Nu tocmai. Ce-ar fi să mergem împreună acasă ca s-o întrebi direct?

— Eu nu mai am casă.

— Nu fi prost, Luis. Casa e locul unde ți-e familia. *Mamá* a făcut ceea ce a considerat ea de cuviință pentru a ne proteja.

— Adică s-a prostituat. Ce drăguț!

Alex mă îmbrâncește, cu ochii în flăcări.

— Să nu te prind că vorbești așa despre ea. *Mi'amá* a făcut ceea ce trebuia să facă, punct. N-o judeca atâta timp cât n-ai habar ce s-a întâmplat.

Am fost atât de prost. Toate dovezile erau acolo și eu nu m-am obosit să pun piesele laolaltă. M-am amăgit singur și într-un mod ridicol, considerându-mă copilul de aur al familiei pentru că mama mă avea în pântece atunci când tata a fost împușcat mortal — pentru că fusesem ultimul dar făcut de el mamei.

În realitate, nu fusesem niciodată copilul de aur. Ci oaia neagră a familiei... Mă mândrisem întotdeauna că sunt un Fuentes, fără să fi fost.

Fac un pas în spate.

— *Adios*, frate.

— Ce vrei să spui?

— Că plec. Pentru totdeauna.

— Ba n-ai să pleci nicăieri.

— N-ai nicio putere asupra mea, Alex. La naiba, nici măcar n-avem același tată.

Îmi amintesc că în trecut îmi păruse rău pentru Carlos pentru că el părea cumva pe dinafară față de noi doi. Nu avea nici mintea și nici temperamentul cu care ne născuserăm eu și cu Alex.

Gluma s-a întors acum împotriva mea. Noi trei nici măcar n-avem același sânge.

— Crezi că are vreo importanţă ADN-ul? mă întreabă Alex. N-are. Ai fost fratele meu de când ai venit pe lume şi te-am luat în braţe la mai puţin de o oră după ce te-ai născut. Ai fost fratele meu când *mamá* era la lucru şi eu te ştergeam la fund şi-ţi schimbam scutecele. Şi o să rămâi fratele meu până ce o să-mi dau ultima suflare. *Comprende?*

— Mi-ai refuzat trecutul... moştenirea genetică!

— Ba nu ţi-am refuzat nimic, Luis. Tatăl tău biologic a fost..., zice şi se opreşte şovăitor.

— Hai, dă-i înainte, Alex. Nu vreau să-mi mai ascunzi nimic.

— Hector Martinez a fost un manipulator şi un ticălos care îi ameninţa pe oameni cu moartea ca să-i oblige să facă ce voia el. A fost un criminal şi un traficant de droguri. Noi ţi-am făcut o favoare nespunându-ţi că jumătate din genele tale provin de la un individ lipsit de scrupule şi de conştiinţă.

— Ai grijă ce vorbeşti, Alex, îl împing eu, gata să sar la bătaie. Sunt sânge din sângele lui.

Cuvintele mele îl dor. Se bate cu pumnul în piept.

— Trezeşte-te, Luis. Şi uită-te la mine. *Eu* sunt familia ta.

Îl privesc dezgustat.

— Nu văd decât un fost Latino Blood. Un trădător al bandei.

— Rahat!

— Păzeşte-ţi spatele, frăţioare. Se vede treaba că niciodată nu poţi şti cine ţi-e rudă... şi cine duşman.

Ies ca o furtună, fără să iau în seamă cererea lui Alex de a mă întoarce şi rugăminţile lui Brittany de a nu pleca. Ea zice că putem rezolva lucrurile.

M-am săturat să tot rezolv lucrurile.

Chuy a avut dreptate. Destinul, dreptul meu din naștere este să fiu un Latino Blood. Îmi spusesem că motivul pentru care voisem să mă apropii de Chuy era acela de a căpăta informații din interior. Mă mințisem singur. Pentru că tot ce îmi dorisem fusese să particip, să particip și eu la traficul de droguri, să fiu și eu în mijlocul acțiunii. Intru în depozitul LB cu un singur gând în cap — să mă ridic la înălțimea faimei tatălui meu.

Chuy e în biroul lui improvizat și stă de vorbă cu un GA. E de ajuns să îmi arunce o privire, că-i dă afară din încăpere pe toți ceilalți, cu excepția unui tip poreclit Tiny[1] și care nu-i deloc micuț.

— O să mă duc la bancă să văd ce-i în cutia aia de valori, îi spun. Dar cu niște condiții.

Nelipsitul trabuc îi atârnă între buze. Îl scoate și suflă fumul în aer. Mă uit cum plutește pe deasupra capului lui, apoi dispare în încăperea plină de fum.

— Condiții?

— *Sí*. Prima, să nu-i mai amenințI niciodată pe Alex și familia lui, pe Carlos și pe *mi'amá*. A doua, să mă inițiezi la fel ca pe ceilalți.

Gata cu statul cu fundul în două luntri. Am ales de partea cui să fiu și nu vreau să mă mai confunde nimeni cu ceea ce nu sunt și nici n-am fost menit să fiu vreodată.

— Mă bucur că ți-a venit mintea la cap, Fuentes.

— Nu-mi mai zice așa, îi cer pe un ton dur. Nu sunt un Fuentes și tu o știi foarte bine, așa că nu mai mânca rahat. Ești de acord cu condițiile mele sau nu?

[1] Scund, mărunțel (lb. engleză).

Ne măsurăm din priviri.

— Sigur. Hector a prezis că vei fi un luptător, zice el plin de mândrie, amintindu-mi de poza în care Hector mă ţinea în braţe când eram bebeluş.

Dă din cap spre Tiny şi-i face semn să îi aducă pe ceilalţi GA înapoi în cameră.

— Luis vrea să îşi consolideze locul în LB, le spune după ce s-au adunat. Problema cu tine, Luis, este c-ai fost binecuvântat din naştere în LB. Aşa că n-ai nevoie să fii iniţiat.

— Aşa vreau eu. Purtaţi-vă cu mine ca şi cu oricare alt nou recrut.

Râde.

— Vrei să te tăbăcim ca pe ceilalţi?

— Vreau să fiu iniţiat la fel ca Alex, nu să aleg calea mai uşoară. O să vezi, o să rezist.

O să le arăt eu că n-am nevoie să fiu menajat. Parcă-l aud pe Hector Martinez încurajându-mă din mormânt, provocându-mă să le demonstrez tipilor că sunt la fel de dur pe cât a fost el.

Chuy ridică din sprâncene.

— Şi zici c-o să rezişti?

— Sunt fiul tatălui meu, îl răspund eu stoic. Hai să te văd de ce eşti în stare.

— *Mi placer*[1], zice amuzat. Hei, Rico! strigă. Adu câţiva oameni şi hai să-i oferim lui Luis salutul nostru de treisprezece secunde de bun venit în LB. O să particip şi eu, adaugă trosnindu-şi, una câte una, încheieturile. Ba chiar cu mare plăcere.

[1] Cu plăcere (lb. spaniolă).

42
Nikki

Kendall crede despre mine că sunt o supraviețuitoare, deși acum numai asta nu simt că sunt. Tot ce aș vrea e să mă duc la Luis acasă ca să mă ia în brațe și să-mi spună că totul e în regulă între noi.

Visez. Pentru că între noi lucrurile nu stau bine, și nici nu vor sta vreodată.

— Tată, spun așezându-mă lângă el în timp ce urmărește un meci de fotbal european la televizor. De ce tu și cu mama nu ne-ați dus niciodată în Mexic?

Ridică din umeri.

— Dar am mers în multe alte părți. Acum doi ani am fost în vacanță în Brazilia. V-am luat cu mine în Argentina când am ținut prelegerea aia la conferință. Și practic ai ras tot ce înseamnă *gelato* din Italia.

— Dar de ce n-am mers niciodată în Mexic?

Răsuflă lung și încet.

— Presupun că dacă am merge m-aș simți obligat să vă arăt locul unde am crescut. Și adevărul e că nu vreau să mă uit în urmă, Nikki. Și nici mama ta nu vrea.

— Mulţi dintre copiii mexicani de la şcoală au părinţi care nici măcar nu vorbesc englezeşte.

— Sunt din partea de sud a Fairfieldului, nu?

— Mda.

— Eu şi cu mama ta am încercat să vă educăm pe tine şi pe Ben astfel încât să nu faceţi deosebirea între *noi* şi *ei* şi să nu nutriţi acele resentimente născute din diferenţa dintre *a avea* şi *a nu avea*, care mă tem că sunt exacerbate în sudul oraşului. Am discutat mult între noi pe tema asta înainte de a vă naşte voi.

— Dar ne comportăm de parcă am fi albi. Nu mâncăm mâncare mexicană şi niciunul dintre prietenii cu care am crescut nu e mexican.

— Nu ne comportăm de parcă am fi albi şi nu vrem să părem altfel de cum suntem. Noi suntem mexicani asimilaţi, Nikki. E chiar aşa de groaznic?

— Am senzaţia că pe parcursul acestui proces de integrare tu şi cu mama aţi omis ceva: să ne faceţi mândri de moştenirea noastră. Nu mă înţelege greşit, îmi place că sunt americancă. Dar când mă uit la copiii din sudul oraşului... ca de pildă la familia Fuentes... sunt cumva invidioasă.

— Pe ce-ai putea fi invidioasă, scumpo? Ai tot ce-ţi trebuie şi aproape tot ce-ţi doreşti. Trăieşti visul american. Cunosc mentalitatea celor mai mulţi mexicani din sudul Fairfieldului: să muncească pe brânci, să trimită bani rudelor rămase acasă şi să nu aştepte prea mult de la viaţă, pentru că visele lor nu se vor putea împlini niciodată. Majoritatea copiilor mexicani din partea asta a oraşului nu merg la colegiu. Pentru că, după ce termină liceul, părinţii vor ca ei să lucreze ca

să aducă bani în casă și să protejeze ceea ce ei numesc „cartierul". Noi nu gândim așa.

— Știu.

Vreau să îi spun ce mă frământă de două luni încoace, de când am fost cu Luis pe barca lui Derek.

— Tată, vreau să-mi povestești despre copilăria ta. Nu acum, ci atunci când și tu și mama veți fi pregătiți. E foarte important pentru mine. Moștenirea mexicană e importantă pentru mine.

— Are asta de-a face cu faptul că tu și cu Luis petreceți atât de mult timp împreună?

— Poate. Ne-am despărțit și adevărul e că mi-e dor de familia lui. Mi-e dor să fiu înconjurată de oameni care se mândresc că sunt mexicani, de parcă ar fi un semn de distincție. Știu că-i o prostie, dar mi-a plăcut foarte mult treaba asta.

Mi-e dor și de Luis. Tânjesc după el și-n fiecare noapte de după ziua lui de naștere am adormit plângând cu gândul la el.

— Dacă vrei să mergem în Mexic, o să discut cu mama ta. Nu ne-am făcut niciun plan pentru vacanța de vară, e ultimul tău an de liceu și-n toamnă o mergi la colegiu, zice bătându-mă ușurel pe genunchi. Cred că ai dreptate. Uneori e bine să privim în urmă pentru că trecutul ne ajută să apreciem mai bine viitorul.

E adevărat. Trebuie să privesc în urmă pentru a mă vindeca de rănile trecutului și a privi cu încredere în viitor. Și cheia e Marco.

Ies din cameră și mă duc afară să îl sun pe Marco. Nu răspunde, așa că îi trimit un mesaj.

Eu: Putem să stăm de vorbă?

Marco: Nu pot. Luis tocmai e inițiat.

43
Luis

Chuy stă în picioare în faţa mea, în mijlocul unui cerc format din vreo cincisprezece indivizi. Vărul meu Enrique nu se numără printre ei, dar Marco e prezent. La fel şi alţi câţiva băieţi de la şcoală. Au reuşit să adune şi unii dintre veteranii care erau în LB pe vremea lui Alex.

— Uite cum o să facem, Luis, îmi explică Chuy. *Mis vatos*[1] şi cu mine o să te ducem în camera din spate şi o să te batem măr timp de treisprezece secunde. După aia te poţi considera iniţiat.

— Pot să ripostez? întreb eu.

— Nu. Dacă o să-ncerci, te vom lovi şi mai tare, răspunde el netulburat. Ideea e să te doborâm, după care să te reconstruim, mai solid, mai puternic şi mai dur. Ca un armăsar, *ese*. Şi când vom termina, vei fi în LB.

— Bine. Hai să începem odată.

— La naiba, ce mult semeni cu Hector. Ticălosul ăla nebun era la fel de nerăbdător ca tine, zice Chuy.

[1] Camarazii mei (lb. spaniolă).

Mă conduc cu toții spre o încăpere fără geamuri. Observ niște pete uscate de sânge pe podea. Ar trebui să-mi fie teamă, dar nu mi-e. Surprind privirea lui Marco. E surescitat, de parcă participarea la inițierea mea l-ar ridica în rang.

Câțiva GA stau în spatele meu, probabil ca să se asigure că n-o să mă răzgândesc în ultima clipă și-o să încerc să fug.

— Ești gata? mă întreabă Chuy.

Dau din cap că da. O furie adâncă fierbe în mine, gata-gata să țâșnească. Nu știu cât timp voi mai putea s-o țin în frâu.

Chuy mă prinde de maxilar și își îngroapă degetele în pielea mea.

— Fața ta îmi amintește de Alex, zice el. Mi-a făcut plăcere să-l îngenunchez atunci când a ieșit din LB. Va fi o dulce răzbunare pentru mine.

Mă eliberez din strânsoare, dar în clipa următoare pumnul de oțel al lui Chuy îmi atinge fața. Poartă probabil un inel pe mână, căci simt tăietura unui obiect ascuțit.

— Una, zice jubilând la vederea rănii.

— Două, îl aud strigând.

Ceilalți tipi avansează, înconjurându-mă. Îmi acopăr iute fața cu mâinile și brațele. Deși mi-e tot mai greu să le țin ridicate atâta timp cât loviturile vin una după alta, tot corpul mă doare și-mi vine să mă prăbușesc.

— Trei.

O lovitură în coaste mă face aproape să urlu, dar mă stăpânesc. Rezist. Pot să rezist la orice, chiar și la asta. Vreau să ripostez, însă cuvintele lui Chuy îmi răsună în cap. *Te vom lovi și mai tare.*

— Patru.

Marco mă pocneşte în maxilar exact în fracţiunea de secundă când las garda jos. Simt gustul sângelui în gură, însă n-am timp să mă gândesc la asta. Trebuie să mă concentrez să rămân în picioare, în aşteptarea numărului treisprezece. Când vor ajunge la treisprezece, totul se va termina.

— Cinci.

Unul dintre tipi mă loveşte puternic în spatele genunchiului. Mă clatin şi mă prăbuşesc. Rămân la podea, sprijinit în mâini şi genunchi. Încerc să mă ridic, dar nu reuşesc. Sunt izbit tare în stomac.

— Şase.

Mă ridic. Cu fiecare lovitură încasată, focul care mă arde pe dinăuntru e eliberat. *Pot să rezist. Pot să rezist la orice.*

— Şapte.

Îmi acopăr din nou capul cu braţele, deşi fără folos. O nouă lovitură în spinare mă îndoaie de mijloc. Puterile mă lasă.

— Opt.

Nu te mai gândi la asta, Luis. Nu te mai gândi la durere. Gândeşte-te la orice altceva.

Gândeşte-te la Nikki, fata care ţi-a furat inima şi a fugit cu ea.

— Nouă.

Tipii ăştia lovesc ca nişte profesionişti. La fel de tare şi de dur ca Alex şi Carlos. Dacă Nikki ar fi aici, i-ar păsa că sunt bătut?

— Zece.

Bătaia se apropie de sfârşit. Sau cel puţin aşa cred. Încerc să-mi păstrez forţele, dar loviturile constante date cu pumnul şi picioarele ameninţă să mă doboare, aşa cum mă prevenise

Chuy. M-au lovit atât de tare, încât bănuiesc că unul dintre tipi poartă pantofi cu tocuri de oţel sau e antrenat la kickboxing. Nu, n-o să-i las să mă învingă. Eu sunt stăpân pe destinul meu, nu ei.

— Unsprezece.

Doamne, fă ca totul să se termine mai repede. Îmi simt corpul moale şi nu-mi mai pot controla furia.

Nu aud rostindu-se doisprezece. Chuy a oprit numărătoarea. Nemernicul stă pur şi simplu nemişcat, ca să îmi prelungească agonia. Ideea că fiecare lovitură mă apropie mai mult de Blood şi mă îndepărtează de Nikki e greu de suportat.

La dracu' cu tot jocul ăsta al lui Chuy. Încep să mă învârt în cerc, gata să dobor pe oricine ar îndrăzni să vină spre mine.

— Rahat! aud pe cineva strigând după ce-l lovesc.

Dobor încă doi tipi înainte să fiu ţintuit la podea de câţiva GA. Chuy stă retras, savurând scena. Are întipărit pe faţă un rânjet infatuat care trebuie musai şters pe loc.

Pun la podea alţi doi indivizi, mă zbat să mă eliberez din strânsoare şi mă reped la Chuy. În clipa asta tot ce vreau e să-mi revărs furia asupra lui. Dă să mă lovească, dar sunt mai rapid decât el. Pumnul meu ia contact cu maxilarul lui. Şocul îl trimite zburând în spate şi trăiesc satisfacţia scurtă de a-l vedea umilit înainte ca patru GA să-mi răsucească şi să-mi imobilizeze braţele la spate.

Lui Chuy îi curge sânge din gură. Nu se oboseşte să-l şteargă... îl linge ca un vampir. Poate că n-o să scap cu viaţă din toată chestia asta, dar acum nici că-mi mai pasă.

— Am impresia c-avem aici nişte erori de comunicare, *pequeña mierda*[1]. Se pare că tu crezi că eşti la conducere. Uiţi că eu sunt şeful aici. Şi nu tu. Chiar îţi închipui că-mi poţi lua locul?

— Mda, mormăi eu.

Mă loveşte în burtă şi mă înconvoi de durere, dar tipii care-mi strâng braţele ca într-o menghină mă sprijină să rămân în picioare.

— Răspuns greşit. Repet întrebarea: chiar îţi închipui că-mi poţi lua locul?

Răsuflu adânc, mă forţez să ignor durerea îngrozitoare care mi-a cuprins tot trupul şi mă uit în sus.

— Mda, răspund.

Mă pocneşte în faţă, de data asta şi mai tare — dacă aşa ceva e posibil. Capul mi se învârte de durere.

— Răspuns greşit. Repet întrebarea: chiar îţi închipui că-mi poţi lua locul?

Încerc să deschid ochii, dar nu reuşesc. Fac totuşi tot ce pot prin ceaţa care mă apasă.

— Mda.

Mă loveşte iar în stomac. Cred că mi-a rupt o coastă, pentru că aud un pârâit.

— Răspuns greşit. Repet întrebarea: chiar îţi închipui că-mi poţi lua locul?

S-a terminat. Am pierdut-o pe Nikki. Am pierdut şansa la NASA. I-am pierdut pe toţi ceilalţi. Tot ce mi-a rămas este moştenirea lui tata, un ticălos care nu s-a dat niciodată bătut până ce a crăpat şi a ajuns în mormânt. O să m-agăţ de moştenirea asta atât cât o să pot.

[1] Rahat mic ce eşti (lb. spaniolă).

— *Sí.*

— Delgado, adu-mi un aparat de ras electric, ordonă Chuy. Şi o şurubelniţă... una ascuţită bine.

— Pentru ce? întreabă Marco.

— Fă ce ţi-am zis, tâmpitule, dacă nu vrei să sfârşeşti ca *pendejo* ăsta.

Lovitura dată în cap de Chuy e ultimul lucru de care-mi mai amintesc înainte de a leşina.

Când îmi revin, văd că zac întins pe podeaua de ciment.

— *Felicitaciones!*[1] zice Chuy aşezându-se pe vine lângă mine şi-n clipa aia îi văd inelele de aur de pe degete. De-acu' eşti unu' de-ai noştri.

Nu vreau decât să fiu lăsat să zac aici, întins pe spate, şi să dorm până ce corpul meu va înceta să urle de durere.

[1] Felicitări! (lb. spaniolă).

44
Nikki

După o oră de apeluri non-stop, Marco îmi răspunde, în fine, la telefon.

— Unde-i Luis? îl întreb.

— L-am lăsat la el acasă acum câteva minute, îl aud chicotind în bătaie de joc. Nu e în cea mai bună formă, dar o să supravieţuiască. E un nemernic al naibii de dur. Habar n-am avut că-i aşa de bătăuş, dar până la urmă Chuy l-a îngenuncheat.

Inima îmi bubuie în piept.

— Ar fi trebuit să-l opreşti.

— Îţi faci iluzii. Luis a vrut-o… a cerut-o. Scoate-ţi capul din fund, Nik, şi nu te mai amăgi. Nu mai ai nicio putere asupra lui. LB a câştigat partida.

— Dar tu, Marco, de ce-ai ales banda în locul meu? Spune-mi adevărul.

— Pentru bani, statut, frăţie. Relaţia noastră n-ar fi putut oricum să dureze, chestie de care m-am prins rapid. N-ai fost decât o abatere temporară de la calea pe care am ales-o.

O abatere temporară. Sigur, adevărul mă doare, dar nu-i decât o suferinţă pe care o simt difuz în mine, nu un chin.

Am trecut peste ceea ce a însemnat el pentru mine și peste tot ce s-a întâmplat ca urmare a relației noastre.

— Eram însărcinată atunci când te-ai despărțit de mine, îi spun, după care mă uit la fotografia de la nunta lui Alex și Brittany, cu mine și Luis dansând.

O țin în continuare agățată pe perete. Rânjetul prostesc al lui Luis atunci când încercase să mă facă să zâmbesc îmi dă într-un fel speranță și mă ajută să continui conversația.

— De peste doi ani port în mine povara faptului că nu ți-am spus. Am făcut un avort spontan și despărțirea noastră — combinată cu pierderea copilului — m-a dat peste cap pentru multă vreme.

Tac și-i pândesc reacția. Nu știu ce vreau sau ce mă aștept să-mi spună.

— De unde știi că era copilul meu? mă întreabă pe un ton obraznic.

Știe că el a fost primul meu iubit, după cum și eu am fost prima lui iubită. Nu a existat niciun alt băiat. Întrebarea lui este atât de insultătoare, încât nu merită un răspuns.

Închid telefonul și o sun pe Kendall.

— Luis a fost inițiat în LB, îi spun. Vreau să mă duc la el acasă, ca să văd dacă e bine.

— Vin cu tine, zice, apoi aud vocea înăbușită a lui Derek în timp ce-i povestește ce s-a întâmplat. Vine și Derek. Ajungem la tine în cinci minute.

— Grăbiți-vă.

Bat la ușă, dar nu vine nimeni să răspundă. Ușa e întredeschisă, așa că intrăm fără să mai așteptăm.

— Luis? strig eu.

Niciun răspuns. Mă îndrept spre dormitorul lui, convinsă că-i acasă... pentru că-i simt prezenţa.

— Mă uit eu în dormitoare, zice Derek. Voi două staţi la intrare. Şi dacă se întâmplă ceva rău şi e cazul să o luaţi la fugă, nu ezitaţi.

Deschide uşa dormitorului lui Luis. O strâng pe Kendall de braţ, de teama a ceea ce se află dincolo de uşă.

— Omule, ce naiba ai păţit? întreabă Derek.

— Ce cauţi aici? îl aud pe Luis răspunzând.

— E acasă, îi şoptesc eu lui Kendall.

— Nikki a vrut să se asigure că eşti bine, zice Derek şi-mi face semn să mă apropii. Ăăă... eu o să fiu afară, dacă aveţi nevoie de ceva... de pildă, să vă duc la spital.

Icnesc când îl văd pe Luis stând pe pat cu spatele rezemat de perete şi cu capul în mâini. Are sânge peste tot pe faţă. E ras în cap şi cămaşa lui năclăită de sânge şi sfâşiată zace pe jos.

Granny stă alături, cu capul pe coapsa lui. Ştie că Luis e rănit.

Mă reped la el, însă mi-e frică să-i ating faţa, ca să nu-i fac rău.

— Ce ţi-au făcut? îl întreb încetişor, încercând să rezist valului de emoţie care ameninţă să mă copleşească.

Trebuie să fiu puternică, de dragul lui.

— Pleacă, geme el.

— Nu plec. Arăţi groaznic, şoptesc eu.

— N-am nevoie de tine, şi nici nu *vreau* să te văd pe-aici. Între noi totul s-a terminat, cred că-ţi aduci aminte. N-ai de ce să faci acte de caritate cu mine.

— Ba cred că-n clipa asta nu ți-ar strica așa ceva. Nu mai face pe nebunul și spune-mi ce s-a întâmplat.

I-au ras părul ăla frumos și atât de deosebit. Să-l fi forțat sau și-a aplecat el de bunăvoie capul? Oricum ar fi, nu s-au purtat prea blând cu el; are scalpul plin de tăieturi.

— Te-au ras în cap.

Până acum n-am realizat că părul lui înspicat, cu alură băiețească, era un fel de simbol al inocenței și individualității sale. Acum arată ca un dur... ca un dur din Latino Blood. Întind mâna și-l prind ușor de bărbie, îndemnându-l să se uite în ochii mei. Își saltă capul și icnesc șocată. Are buzele zdrelite, ochii pe jumătate închiși pentru că pleoapele îi sunt umflate... și peste tot, pe față, spate și piept, e plin de tăieturi roșii și urâte și de vânătăi.

Mă uit în ochii lui și văd că privesc în gol. Asta mă sperie. Se va schimba? Va deveni un alt Marco?

— Ce nu-nțelegi? Ți-am spus să pleci, zice el.

Își lasă capul în mâini și zăresc literele *L* și *B* inscripționate pe braț.

— Trebuie să mergi la spital, îi spun.

— Nu pot. Or să mă-ntrebe ce s-a întâmplat, răspunde ridicându-și ochii spre mine. Și n-o să pot să le răspund. Sunt legat de un jurământ al tăcerii. Știi ce mi-ar trebui acum, Nik? Droguri. Droguri dintr-alea ilegale. Și cât mai multe. Atât de multe, încât să mă lase lat și să nu ies multă vreme din starea aia.

— Nu mai vorbi prostii!

M-așez pe pat și mă uit intens și lung în ochii lui.

— Uite ce-o să facem. O să mă lași să te spăl și să-ți dezinfectez rănile. Și după aia n-ai decât să mă dai afară.

— N-ai auzit ce-am spus? N-ai de ce să te apropii de mine, decât dacă-mi faci rost de ceva care să-mi curme durerea.

— Foarte rău. Pentru că asta n-o să se întâmple.

Kendall şi cu Derek mă ajută să umezesc câteva batiste de hârtie cu perhidrol. Îngenunchez în faţa lui Luis şi îi aşez uşurel o batistă înmuiată pe o tăietură de lângă sprânceană.

— Ce s-a ales de băiatul care mi-a declarat că mă iubeşte? îl întreb.

— E mort, răspunde el sec.

— Am vrut să te alung, îi spun. Aşa funcţionează mecanismul meu defensiv.

— Atunci felicitări. Ai reuşit.

Îşi smuceşte capul, dar îl trag spre mine şi îi curăţ bărbia şi tăietura urâtă de pe obraz. Mă ocup apoi de rana de pe biceps şi literele alea pline de ură care i-au fost săpate în piele şi-i vor lăsa cicatrici pe viaţă se holbează la mine.

Mă prinde de încheietură cu degetele lui puternice şi îmi opreşte mâna care dă să şteargă sângele care încă îi mai picură din rană.

— Nu mă mai ajuta, îmi cere. Acum vreau să pleci.

— De ce? Între noi există o legătură, Luis. Am încercat s-o ignor, dar nu am reuşit.

Ochii lui fascinanţi mă sfredelesc.

— Nu te minţi singură că ce-am avut noi a fost diferit de ceea ce a fost între tine şi Marco.

— Nu te cred, spun scuturând din cap. Chiar dacă relaţia noastră nu are niciun viitor, sunt absolut convinsă că ceea ce am trăit noi a fost cu mult mai profund decât ce am avut eu cu Marco.

— Te înșeli, zice prinzându-mă și mai tare de mână ca să mă împiedice să-l mai ating. Hei, Derek! strigă.

Derek își vâră capul pe ușă.

— Da?

— Scoate-o de aici înainte să fac vreo prostie.

Derek mă bate ușor pe umăr.

— Nik..., lasă-l acum în pace.

Înghit nodul imens care mi s-a format în gât.

— *Te iubesc*, Luis.

Își strânge pleoapele.

— Derek... scoate-o de aici odată.

Mă îndepărtez și răsuflu adânc. Nu pot s-ajung la inima lui. A trecut de partea adversarului și m-a lăsat singură.

45
Luis

La mai puţin de o jumătate de oră după ce Nikki şi compania pleacă, primesc o vizită neaşteptată de la Alex şi Carlos. Probabil că zvonul că am fost primit în LB s-a răspândit deja, din moment ce nu sunt surprinşi să mă găsească în pat, bătut măr.

— Du-te şi fă un duş, zice Alex aruncându-mi un prosop. Puţi ca naiba.

— Şi nu sta prea mult, adaugă Carlos bătându-mă pe picior, în semn de simpatie. Cina va fi gata în patruzeci şi cinci de minute.

O ia în braţe pe Granny, care a stat până acum tot timpul lipită de mine.

— Nu mi-e foame, răspund. Şi dă-mi căţelul. E al meu.

— O să ţi se facă foame când o să vezi ce pregătesc.

Mă uit la fraţii mei vitregi. M-aştept să mă ia la rost. Dar nu. Sunt doar… prezenţi.

— Câinele ăsta al tău e deprimat, la fel ca tine, zice Carlos şi o aşază pe Granny pe podea.

Fac un duş şi las apa fierbinte să-mi cureţe sângele uscat de pe piele, fapt care nu va şterge însă realitatea că de aici

înainte sunt un Latino Blood în toată puterea cuvântului. Şi nici faptul că am alungat-o pe Nikki pentru totdeauna, ceea ce m-a durut cu mult mai tare decât atunci când Chuy mi-a scrijelit pe piele inițialele LB cu şurubelnița.

Am pierdut-o definitiv. Deşi în asta e şi-un lucru bun. De-acum încolo nu mai am cum s-o dezamăgesc, şi-n plus nu vreau s-o rănesc mai mult decât am făcut-o.

Ies din baie şi-i văd pe frații mei aşezați la masa din bucătărie. Vorbesc între ei în şoaptă, se sfătuiesc, fără îndoială, cum să mă abordeze. Nu mă aşez la masă şi atunci îşi aduc cu ei farfuriile la mine în cameră şi stau rezemați de perete în timp ce mănâncă. Mirosul de carne de vită şi de condimente îmi lasă gura apă, numai că-n clipa asta n-am niciun chef să stau de vorbă... sau să mănânc cu ei.

— Ce faceți aici? îi întreb.

Alex şi Carlos se uită unul la altul şi ridică din umeri.

— Mâncăm, nu vezi? răspunde Alex.

Arăt spre uşa dormitorului.

— Să ştiți c-avem bucătărie-n casa asta. Mergeți şi mâncați acolo.

— Nu mă deranjează să stau aici, zice Carlos. Dar pe tine, Alex?

Alex ia în furculiță o porție zdravănă de *carne guisada*[1], despre care amândoi ştiu că e mâncarea mea preferată.

— Nici pe mine, spune el, după care mestecă ostentativ şi oftează de plăcere, de parc-ar fi ajuns în rai.

După cină, Carlos se întinde pe o saltea de rezervă pe podeaua de la mine din cameră.

— Nu trebuia să stai la hotel cu Kiara? îl întreb.

[1] Tocăniță (lb. spaniolă).

— Nu-n seara asta. Şi nici mâine. Planul a căzut din cauza ta.

— Nu da vina pe mine. Eu vreau să pleci la hotel.

Când îmi salt de pe pat oasele aflate în suferinţă ca să mă duc la baie, văd că Alex s-a instalat pe canapeaua din living.

— Du-te acasă, la soţie şi copil, îi spun.

— Săptămâna asta o să dorm aici. *Mi'amá* o să stea cu Brit şi Paco, în caz că te interesează.

— Nu vreau ca tu şi Carlos să faceţi pe bonele cu mine. N-am nici pe naiba.

De cum o să bag un pumn de pastile Tylenol în mine, o să mă simt un alt om.

Râde şi mă măsoară de sus şi până jos.

— Da, vezi să nu. Ce să zic, arăţi grozav, frăţioare. Hai, du-te şi te culcă. Odihneşte-te şi lasă-ţi corpul să se vindece.

— Şi când aveţi de gând să-mi ţineţi predica aia? îl întreb.

Doar nu-s aşa de prost încât să-mi închipui c-o să scap fără un perdaf din partea lui Alex şi Carlos.

— Nu am de gând să-ţi ţin nicio predică, mă informează Alex.

— Nici eu, zice Carlos.

— Aţi înţeles că de acum sunt în LB, nu? îi întreb, doar ca să m-asigur că suntem pe aceeaşi lungime de undă. N-am fost bătut aşa, degeaba... azi am fost iniţiat.

— Ne-am dat şi singuri seama, zice Carlos pe un ton plictisit.

Alex ia telecomanda şi porneşte televizorul. Se prefac că nu le pasă că am intrat în Latino Blood, dar nu mă fraieresc ei pe mine. Vor să mă ducă cu zăhărelul, asta-i clar. Dar de ce?

— Bun, deci să-nțeleg că n-aveți nimic împotrivă? îi întreb.

— Ei, n-aș merge chiar până într-acolo, spune Alex. Dar, oricum, am priceput ce ai făcut.

— Și o să-ți dăm timp ca să te retragi, zice Carlos.

Mă țin de coastele învinețite și mă întorc șchiopătând în dormitor.

— Hai încoace, Granny, îmi strig eu cățeluşa.

Ea își bagă capul în perete și-mi vine să-i mărturisesc că-i simt — la modul propriu — suferința.

— Apropo, strigă Alex din cealaltă cameră, Enrique ți-a dat liber o săptămână.

Mă așez încet și cu grijă pe pat, încercând să nu iau în seamă durerile. Nu aș putea lucra chiar dacă aș muri de poftă.

— A, și încă ceva, strigă din nou Alex. Profa de chimie o să vină aici săptămâna asta, cât te refaci, ca să te mediteze. Dacă te duci la școală în halul în care ești, Aguirre o să cheme poliția.

— Sper că glumești cu chestia cu Peterson.

— Nici vorbă, frățioare. Tipa de-abia așteaptă, zice Alex.

46
Nikki

Luis n-a venit toată săptămâna la şcoală. Am sunat-o pe Brittany, care mi-a spus că Alex şi cu Carlos au grijă de el. Alex susţine că Luis se reface văzând cu ochii. Kendall, Derek şi Hunter m-au invitat să joc golf cu ei la clubul Brickstone. N-am chef să merg, dar trebuie să-mi abat gândurile de la Luis.

Nici nu mai ştiu de câte ori m-am simţit ispitită să mă duc la Luis acasă. De şase ori m-am urcat în maşină şi am plecat, însă de fiecare dată m-am oprit şi m-am întors înainte de a ajunge la şinele de cale ferată care ne despart de partea de sud a oraşului.

— Mă bucur c-ai venit, zice Hunter în timp ce îmi aşez crosele în maşinuţă.

Îi arunc un zâmbet mic.

— Şi eu.

— Şi eu, zice Derek, apoi o înghiontеşte pe Kendall.

— Şi eu, repetă ea, deşi cu mai puţin entuziasm.

Ajungem la a opta gaură şi Derek îi explică lui Kendall cum să lovească mingea scurt şi în sus, ca să o scoată din groapa de nisip. Hunter stă aşezat cu mine în maşinuţă.

— Vino cu mine la reuniunea absolvenților, zice.

— E o întrebare sau o afirmație? spun eu.

— Având în vedere că nici nu vreau să-mi pun problema c-o să mă refuzi, aș înclina s-o iau drept afirmație, spune și mă ia pe după umeri. Doar știi că-ntotdeauna mi-am dorit să ies cu tine.

— Mincinosule. N-ai vrut decât să mă adaugi la lista ta de trofee.

— Așa e, recunosc. Ei, ce zici?

Mă uit în jos la pantofii lui de golf făcuți la comandă. Sunt verzi și-n vârf au niște dragoni aurii strălucitori, gravați cu inițialele lui. Luis nu ar purta așa ceva nici mort.

— Nu pot să vin cu tine la reuniune, Hunter.

— De ce? Din cauza pantofilor?

— Nu. Pentru că sunt îndrăgostită de altcineva.

— Și i-ai spus ce simți pentru el?

— Da. Numai că nu mă crede.

Atunci când Marco și cu mine ne-am despărțit și l-am văzut cum o săruta pe Mariana, nu m-am luptat pentru el. M-am dat la o parte și am lăsat banda Latino Blood să câștige. Cu Luis e însă altceva. Am înțeles acum că nu voi renunța la el, la noi, și că voi lupta pentru a-l recâștiga. Îl iubesc mai mult decât din inimă... Îl iubesc din tot sufletul meu, ca și cum ar fi o parte din mine.

Și a sosit momentul ca s-o afle.

47
Luis

Când Alex e ieşit şi Carlos ocupat să se uite la televizor, mă furişez afară pe fereastra de la dormitor cu rucsacul şi cheia de la caseta de valori şi pornesc spre bancă. Sunt convins c-or să-şi dea seama că lipsesc înainte de a mă întoarce acasă. Trebuie însă să aflu ce-i în cutia aia, pentru a decide ce să fac mai departe. Mă strecor pe alei dosnice, uitându-mă tot timpul în spate ca să văd dacă nu sunt urmărit.

Ajung la bancă, arăt cartea de identitate şi semnez un formular prin care declar că sunt titularul contului. După asta sunt condus către o încăpere încuiată. Angajaţii băncii mă lasă acolo singur. Deschid cutia şi m-apuc să examinez conţinutul.

Teancuri de bancnote de sute de dolari se zgâiesc la mine. Pariez că sunt pe puţin zece sau cincisprezece mii de dolari înăuntru. Inima mi-o ia la trap. Nu-mi ridic ochii, de teamă ca mişcările să nu-mi fie surprinse de vreo cameră video. La vederea atâtor bani mă simt brusc agitat. Pentru ce au fost depozitaţi în bancă? Şi-n primul rând, de ce pusese Hector cutia de valori pe numele meu? Nu ştiu dacă voi căpăta vreodată răspunsuri.

Cotrobăi și dau de o foaie de hârtie cu niște cifre scrise pe ea și dedesubt literele CODULTĂCERII — cu majuscule și fără spațiu între cele două cuvinte.

Sub teancurile de bani e o altă foaie de hârtie, imprimată în relief și ștampilată — certificatul meu de naștere în original.

Luis Salvatore Martinez Fuentes.

Mă holbez la cele două nume de familie... *mi'amá* l-a recunoscut așadar pe Hector drept tatăl meu biologic. Mi-a dat numele lui fără să-mi spună vreodată. În josul certificatului, acolo unde este trecut numele tatălui, apare Hector Martinez — și ticălosul a semnat documentul.

În ciuda evidențelor, nu mă simt ca un Martinez. Numele ăsta nu face parte din mine și n-am de gând să-l folosesc.

Notez cifrele în palmă cu un pix, îndoi certificatul de naștere și-l vâr în buzunar, apoi bag cutia la loc. De când am dat cu ochii de banii ăia tot încerc să mă autoconving să-i iau — la urma urmei sunt ai mei, nu? *Mi'amá* are nevoie de bani, la fel și Alex ... și-n plus i-ar ajuta pe Carlos și Kiara să-și înceapă viața împreună.

Dar dacă sunt bani pătați de sânge sau făcuți din droguri? Rahat, sunt un Latino Blood cu conștiință. O combinație necâștigătoare.

Îndes rapid banii în rucsac, apoi iau autobuzul până la biblioteca cea mai apropiată, sperând în tot acest răstimp că nu sunt urmărit. Dacă Chuy află c-am fost la bancă, o să-și dea seama că știu de acum ce era în cutia de valori. Oare se așteaptă să-i dau pur și simplu banii și foaia cu numerele? Și dacă nu i le dau, ce o să facă, o să mă omoare? Iar dacă i le

dau, la ce i-aş mai putea fi de folos? Cu alte cuvinte, sunt oricum un om mort.

Dacă Nikki şi cu mine am fi rămas împreună, acum ar fi în pericol. Mă bucur că am renunţat la ea, oricât de dureros a fost.

Nu pot să le povestesc ce se întâmplă lui Alex şi Carlos. Deja sunt implicaţi mai mult decât ar trebui. De când s-au instalat la mine acasă, nu m-au slăbit o clipă din ochi. Dacă îl bag pe Carlos în porcăria asta şi lucrurile o iau razna şi e arestat, va fi mai mult ca sigur eliberat fără onoruri din armată. Iar Alex şi-ar putea pierde bursa, familia... şi dacă ajunge în închisoare nu va putea asista la naşterea celui de-al doilea copil.

Nu, n-o să-i implic niciodată. M-o fi chemând Martinez, dar încă mă mai simt un Fuentes.

Mă uit în spate şi văd că sunt urmărit de un Camaro negru. Şoferul arată al naibii de asemănător cu acel *pendejo* care ne-a deschis uşa atunci când Marco şi cu mine am intrat pe teritoriul celor din F5 pentru a recupera cele cinci miare.

Din fericire, cunosc Fairfieldul ca pe propriul buzunar. Mă îndrept spre secţia de poliţie aflată imediat în spatele bibliotecii. Intru în hol şi aştept până ce maşina trece de secţie, apoi ocolesc clădirea şi intru pe uşa din dos a bibliotecii.

Semnez pentru o oră de utilizare a computerului. Tastez pe Google setul de cifre de pe foaia găsită în cutia de valori, dar nu găsesc nicio trimitere. Ce-ar fi putut face Hector cu cifrele astea? Probabil că nu-i un număr de telefon. Începe cu doi de zero. Poate fi un cod, o parolă sau un număr de cont. Poate un cont bancar. Dar la ce bancă? Sunt mii de bănci.

De unde naiba aș putea să ghicesc care? Sau poate că nu-i un cont bancar și numerele astea nu-nseamnă nimic.

E inutil. Ora a expirat și n-am nicio idee ce-i cu numerele astea. Mă uit în spate și văd o persoană care așteaptă să-i vină rândul la computer. Fir-ar să fie. Îmi trebuie mai mult timp.

Ajung acasă și dau să mă strecor înapoi pe fereastră, când îl zăresc pe Reyes fumând o țigară pe veranda din spatele casei lui. Nu poartă cămașă și stă cu spatele la mine. Văd foarte clar un tatuaj între omoplați. F5.

Reyes e un gangster care se dă drept polițist? La dracu'! Ce face, mă spionează și el, ca ceilalți? E părtaș la un plan pus la cale de mult timp? Chuy mi-a zis c-a stat mereu cu ochii pe mine, chiar și atunci când locuiam în Colorado. Sau poate doar și-a bătut joc de mine?

Sunt atât de năucit, încât îmi simt capul pe cale să explodeze. Nu vreau ca Reyes să mă vadă, așa că ocolesc casa spre ușa din față. Intru și o văd pe Peterson așezată la masa din bucătărie, holbându-se la mine pe deasupra ochelarilor.

— N-ar fi trebuit să nașteți deja? o întreb.

Își mângâie abdomenul umflat.

— Sorocul se apropie. Sunt în concediu de maternitate, așa c-o să scapi de mine câteva luni. Dar nu e cazul să disperi.

— N-o să disper, promit.

— Aproape c-ai ratat meditația, zice uitându-se la ceasul de la mână.

Având în vedere cât de slabe sunt șansele să supraviețuiesc încercărilor din următoarele câteva săptămâni, mă gândesc că n-are niciun rost să-și piardă vremea cu mine.

— Uite ce-i, doamnă P., ştiu că fraţii mei v-au forţat oarecum mâna ca să mă meditaţi, da' pe bune, vă pierdeţi timpul.

— N-am de gând să te las de izbelişte, zice bătând cu palma în scaunul de lângă ea şi invitându-mă să mă aşez.

— Da' eu aşa vreau.

— Nu l-am lăsat de izbelişte pe Alex şi n-o să te las nici pe tine. Alex a avut motive să renunţe la toate, dar n-a făcut-o.

Alex nu a avut aceleaşi legături cu LB ca mine.

— Arată-mi tema de la matematică, îmi cere doamna P. pe un ton ferm.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar pun pariu că sunt mai bun la mate decât dumneavoastră.

Fraţii mei probabil că mi-au găsit în dormitor manualul şi mapa cu teme şi le-au lăsat, atât de „convenabil", pe masă, pentru mine. Scot din mapă tema la matematică pe care am rezolvat-o în cinci secunde.

— Domnul Gasper a dat un alt test la clasă. Am făcut o copie. Pun pariu că pot să-l termin înaintea ta, mă provoacă Peterson.

— Pe cât?

Scoate portofelul, îl deschide şi aşază o bancnotă de cinci dolari deasupra. În partea laterală a portofelului are prinse nişte file de cecuri, cu numere înscrise în partea de jos. Primele două cifre sunt zerouri.

— Ce înseamnă numerele astea? o întreb arătând spre partea de jos a filelor.

— Este numărul de routing al băncii şi numărul contului bancar. De ce?

Mă uit la numerele pe care mi le-am scris în palmă și simt adrenalina pompând mai iute prin vene. Asta e. Numărul de routing al băncii și numărul contului bancar.

— Așa, de curiozitate. N-am avut niciodată un carnet de cecuri.

Doamna P. îmi explică în zece minute cum funcționează treaba asta cu cecurile și chiar scoate o filă de cec din portofel și îmi arată cum s-o completez.

— Uite, aici trebuie să te semnezi, zice arătând în colțul din dreapta jos. Asta-i o deprindere de viață pe care ar fi bine să ți-o însușești, Luis.

— Am alte deprinderi de viață, îi răspund.

— Mda. Deși înjuratul nu e, după părerea mea, un obicei bun. Și nici bătăile.

— Ba eu așa consider. Sunt absolut necesare.

Clatină din cap și oftează frustrată.

— O să-ți mai dau o informație importantă despre cecuri, zice scriind cuvântul ANULAT cu majuscule groase, în partea de sus a filei pe care mi-a dat-o s-o completez. Asta să fie ultima dată când te semnezi pe fila de cec a altcuiva. Pentru că dac-o faci sau dacă falsifici semnătura cuiva, va fi considerat delict. Și vei ajunge în pușcărie. Luis, în viață trebuie să iei deciziile corecte. Concentrează-te pe matematică și pe științe și străduiește-te să iei note bune la școală. Pentru că astea sunt lucrurile care or să-ți fie de folos în viață. Nu bătăile.

Așază testul de la Gasper în fața mea.

— Ești gata?

Iau pixul în mână.

— Gata, doamnă P. Deşi ar trebui să vă avertizez, sunt expert în calcule.

— Bravo, mă laudă bătându-mă uşurel pe mână. Asta o să te ajute în colegiu şi când o fi să zbori în spaţiu.

În clipa asta e mult mai probabil s-ajung în iad decât în rai sau în spaţiu.

48

Nikki

L-am rugat pe Derek să-i dea lui Luis un bileţel din partea mea. Mi-a trimis mesaj că i l-a transmis. Acum nu îmi rămâne decât s-aştept. Dacă Luis nu o să vină la mine, atunci o să mă duc eu la el.

M-am tot gândit cu ce să mă îmbrac, dar acum am început să am îndoieli. Dacă nu îşi mai aminteşte de rochia asta, pe care am purtat-o în seara când l-am cunoscut? Dacă nu îşi mai aminteşte în ce cameră eram atunci când am dat cu ochii unul de altul?

Deşi nu decorul contează. Ceea ce contează e ca Luis să afle că-l iubesc şi că nu vreau să renunţ la el.

Ştiu că de-acum e în Latino Blood, dar dacă va înţelege că între noi există ceva mai puternic decât orice fel de legătură pe care ar putea s-o aibă cu banda, atunci totul se va rezolva. Trebuie să îmi păstrez convingerea că nu doreşte cu adevărat să fie un LB şi că tot ce vrea e să găsească o cale de a se retrage.

Arunc o privire spre celular. Niciun apel din partea lui Luis, niciun mesaj şi e deja ora nouă. În bileţel i-am scris să ne-ntâlnim aici la nouă. Cu fiecare clipă care trece mi-e tot

mai teamă că nu o să apară, însă nu renunţ să sper. Chiar şi la un sfert de oră după nouă, tot sunt încrezătoare c-o să vină. Mă simt ca fata aia din film care îşi aştepta iubitul în zona de unde aruncă pitcherul. Când speranţele ei par să se fi năruit, eroul apare în fugă pe teren şi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Luis e eroul meu, deşi încă n-o ştie. În seara asta însă va afla... dacă-şi va face apariţia.

Mă uit la ceas pentru a suta oară. Nouă şi jumătate.

Când am sunat la casa particulară unde s-au căsătorit Alex şi Brittany, doamna care mi-a răspuns la telefon mi-a zis să iau legătura cu direcţiunea pentru a afla dacă locul se poate închiria cu ziua. Spre surprinderea mea, Hunter a fost cel care mi-a răspuns. Casa e proprietatea familiei lui şi va fi liberă timp de două zile, deci pot să stau aici gratis. Îl informez că s-ar putea să se răzgândească, pentru că intenţionez să mă-ntâlnesc aici cu un alt băiat, dar se mulţumeşte să zică:

— Ce tip norocos. Sper că merită deranjul.

— Da, merită, îl asigur eu.

E ora zece şi încep să-mi pierd speranţa. Scot cheia din geantă şi mă pregătesc să ies şi să încui după mine, dar uşa se deschide dintr-odată.

Luis rămâne în prag.

— Hei, zice.

— Hei.

— Derek mi-a dat bileţelul de la tine. Scuze de întârziere. Am avut nişte probleme cu căţeaua.

— Ce-i cu Granny? A păţit ceva?

— S-a rătăcit, dar până la urmă am găsit-o. De ce ai vrut să mă vezi?

— N-ai fost la şcoală de o săptămână, răspund şi fac un pas în faţă. Mi-a fost dor de tine.

— Eşti îmbrăcată cu aceeaşi rochie pe care ai purtat-o când ne-am cunoscut.

— Ţi-ai amintit.

— Cum aş putea să uit? Când te-am văzut, mi-am zis că eşti un înger coborât din ceruri.

— Încă mai sunt îngerul tău, Luis.

— Nu e bine ce facem, zice uitându-se în jur. În seara aia, la tine acasă, m-ai alungat... şi bine ai făcut.

— Nu, Luis, am greşit. Mi-a fost frică. Din clipa când te-am văzut pentru prima oară am ştiut că eşti un om periculos... pentru că încă de atunci am simţit că între noi s-a creat o legătură.

— La fel ai simţit şi cu Marco, zice el pe un ton trist.

— Nu. Cu Marco a fost altceva. Cu totul altceva. Tu eşti un geniu la chimie. Explică-mi atunci electricitatea din camera asta. Curentul ăsta... pe care nici măcar tu nu-l poţi controla.

— Dorinţă sexuală.

— Eu zic că e mai mult. Urmează-mă, îi spun şi să mă strecor pe lângă el afară, pe ringul de dans.

— Pe vremea când te-am cunoscut dansai groaznic, spune Luis, care mă urmăreşte cum dau drumul muzicii pe care am ales-o deja de pe iPodul meu.

Zâmbesc sfioasă.

— Şi acum dansez la fel de prost.

— Nu sunt cine crezi tu. Nici măcar cine-am crezut *eu* că sunt. Am aflat că tatăl meu biologic a fost Hector Martinez, şeful Latino Blood. Îi calc pe urme.

Sunt şocată, dar totul începe acum să capete sens.

— De ce vrei să îi calci pe urme?

— Pentru că nu am încotro, Nik. Asta e moştenirea mea. M-am născut în Latino Blood. Şi o să mor în bandă.

— Nu în seara asta.

Îi iau braţele şi le înfăşor în jurul meu, în timp ce ne legănăm în ritmul muzicii. Îi învălui gâtul cu braţele şi muzica lentă de dragoste răsună în surdină.

— Te iubesc, Luis..., te iubesc necondiţionat.

— Nik, te rog, nu face asta, îmi şopteşte.

Îl trag şi mai strâns spre mine.

— Nu vreau să mai am reţineri faţă de tine. Luis, spune-mi că şi tu mă iubeşti.

— N-am încetat nicio clipă să te iubesc, *mi chava*, spune el, apoi îl aud înjurând în barbă. Numai că nu vreau să te trag în jos după mine. Nu vreau s-o facem şi tu ştii prea bine de ce: pentru că voi fi nevoit să te părăsesc.

Îl iau de mână şi-l conduc pe plajă, într-una din multele staţii de salvamar abandonate acum, în extrasezon. Lumânări pâlpâitoare în vase de sticlă înconjoară spaţiul mic — lumânări pe care le-am aprins cu mai bine de o oră în urmă.

Stă rezemat de perete, urmărindu-mi fiecare mişcare.

— Data trecută când am fost împreună am dat înapoi, îi spun.

— Ştiu. Nu ai avut încredere în mine, şi pe bună dreptate. Mi-ai zis că nu mă iubeşti.

— Am minţit, spun lăsându-mi degetele să zăbovească pe capul lui ras, în timp ce el îşi închide ochii. Arăţi ca un dur.

— În clipa asta nu mă simt prea dur.

Deschide ochii. Strălucesc, căci toate licăririle lumânărilor se reflectă în ei. Are ochi frumoși, fascinanți, care îmi pătrund în suflet.

— N-ar trebui să mă iubești. Nu merit.

Îi prind fața în mâini.

— Luis, admir faptul că știi ce vrei și că faci tot posibilul să-ți atingi scopul, chiar dacă nu ai șansa de partea ta. M-ai învățat să fiu mândră de moștenirea mea mexicană. Îți admir inteligența și felul în care încerci să mă îndepărtezi de tine ca să mă protejezi de bandă. Mi se pare că ești de-a dreptul adorabil atunci când te uiți în sus pe cer și în loc să rămâi extaziat în fața frumuseții lui, vrei să ajungi acolo și să-l explorezi. Te iubesc. Ești singura persoană cu care vreau să fac dragoste fără să pun condiții. Și te iubesc pentru că ai nevoie de mine.

— E adevărat, am nevoie de tine, Nik. Dar asta nu înseamnă că te merit.

Faptul că sunt aici cu el îmi e de ajuns.

— Ne merităm unul pe altul, Luis... Și eu am nevoie de tine la fel de mult cum ai tu nevoie de mine. Ia-mă în brațe.

Se apropie șovăitor.

— Dacă te iau în brațe, *mi chava*, nu pot să-ți promit c-o să-ți mai dau drumul.

— Bine.

Ne îmbrățișăm. Totul e tăcut în jur, cu excepția sunetului făcut de răsuflările noastre și de valurile care se sparg încet de țărm. Rămânem în picioare, îmbrățișați, pentru un răstimp ce pare o eternitate. Da, așa ar trebui să fie o îmbrățișare între doi îndrăgostiți.

— Vrei să-ţi enumăr toate motivele pentru care te iubesc? mă întreabă. Am scris o poezie pe tema asta pentru ora de engleză... O poezie în care te-am descris drept iubita mea, destinul meu pe veci.

Zâmbesc şi-i spun ce cred din adâncul inimii.

— O să vezi, o să trecem şi peste asta.

— Destinul nu ne e prielnic, Nik.

— Şi de când laşi tu destinul neprielnic să te abată din drum? îl întreb, apoi îi ridic cămaşa şi îi sărut abdomenul.

Urmăresc cu buzele linia subţire de păr care pleacă de la buric în jos, până ce ajung la betelia blugilor.

— Sărută-mă, îmi cere şi mă trage în sus spre el.

Începem să ne sărutăm încet, dar imediat ce deschide gura şi limba lui o atinge pe a mea nu ne mai putem opri. Trupurile ni se topesc în îmbrăţişare şi-i simt bărbăţia prin pantaloni. De data asta n-o să mai am reţineri. Nu aş putea să mă mai stăpânesc chiar dac-aş vrea .... totul e aşa de intens.

— Ai pielea atât de moale, zice, iar mâinile îi alunecă în sus pe sub rochia mea şi trag de chiloţi până ce mi-i scot.

Îl împing cu spatele la perete.

— Stai aici. Să nu te mişti, îi ordon, după care îi deschid fermoarul de la blugi şi-i trag în jos boxerii.

— Nik..., geme el în timp ce îl ating peste tot, până ce ştiu că e pe cale să-şi piardă controlul.

— Hm...?

— O să..., dă el să spună, dar nu apucă să termine fraza.

— Fă dragoste cu mine, Luis.

— Vreau, iubito, dar nu am prezervativ la mine. Şi nu vreau să risc să rămâi...

Îmi aşez un deget pe buzele lui frumoase.

— E-n regulă. Acum iau pastila. Sunt în siguranță.

— Da, și eu... Vreau să zic că nu am nicio boală venerică.

— Sunt gata și de data asta n-o să mă mai opresc. Vrei asta la fel de mult ca mine?

— Mai mult decât îți poți închipui.

Îndepărtează cu piciorul blugii și boxerii, apoi așază hainele pe podea și mă întinde peste ele.

— Ești sigură că vrei să faci asta? mă întreabă cu o expresie plină de vulnerabilitate și emoție întipărită pe față.

Dau din cap că da.

— Te iubesc, *mi chava*, îmi șoptește la ureche în timp ce ne mișcăm la unison. O să te iubesc întotdeauna, indiferent ce-o să se-ntâmple, ai înțeles?

Îmi dă părul de pe față. Ochii lui pătrunzători și triști mă sfredelesc și ne agățăm cu disperare unul de celălalt. Apoi se oprește brusc.

— Dac-o să mor mâine, vreau să-ți vezi mai departe de viață. Promite-mi.

Lacrimi îmi înțeapă ochii.

— N-o să te las să mori, Luis.

— Promite-mi. Haide, Nik, te rog, dacă mă iubești...

Știe că viața lui e în primejdie. Îi simt încordarea, durerea... și tristețea.

Încerc să-mi stăpânesc lacrimile, dar nu reușesc. Mă agăț de el, îl strâng la piept... simt cu tărie curentul de iubire care ne leagă... o legătură eternă care sfidează orice explicație.

După, stăm întinși unul lângă celălalt urmărind mișcarea lunii în noapte. Nu vreau s-adorm, dar mă culcușesc în căldura brațelor lui și pleoapele mi se îngreunează.

— Poţi să-ţi schimbi destinul, Luis, spun înainte de a adormi. Dacă cineva poate s-o facă, atunci tu eşti acela.

Nu mă trezesc până ce razele de soare nu pătrund printre stinghiile din lemn ale acoperişului. Luis scrie ceva cu ceară de lumânare pe zidul de lângă mine.

A desenat o inimă şi-n interior iniţialele *LF + NC*.

— Hei, îi spun.

Se uită la mine şi zâmbeşte.

— Hei. Ai dormit bine?

— Foarte bine. Îmi place să dorm în braţele tale.

— Părinţii tăi ştiu că eşti cu mine?

Clatin din cap.

— Nu.

Oftează din greu.

— Nu vor să umbli cu un tip de teapa mea. Şi au dreptate, să ştii. Nu sunt nici pe departe inocent, Nikki. Şi teamă mi-e că m-am băgat prea adânc în rahat ca să mai ies vreodată, zice îngenunchind lângă mine şi trecându-şi uşor degetele peste obrazul meu. Dumnezeule, ce mult mi-am dorit ca noaptea trecută să nu se termine niciodată. Numai c-aşa ceva e imposibil.

— Vorbeşti de parcă ăsta ar fi sfârşitul.

— S-ar putea să fie. E vorba de o mulţime de bani şi eu sunt prins la mijloc. Ştiu oameni care au murit pentru mai puţin.

— N-o să te las să mori, spun, convinsă că voi găsi o cale să-l ajut.

— Nu e aşa de simplu, zice strângându-şi pleoapele. Acum trebuie să plec. Nu mai pot să amân.

Mă îmbrac și mă ridic în picioare.

— Vin cu tine. Suntem amândoi băgați în treaba asta.

Zâmbește.

— Nu te las. Știi asta. Nu pot să te pun în pericol. Nu pot să chem poliția, nu pot să le spun fraților mei... Sunt pe cont propriu.

Lacrimi îmi curg pe față în timp ce mă apropii și îl sărut pe obraji, pe pleoape, pe buzele calde.

— Am încredere deplină în tine și te iubesc necondiționat. O să ții minte asta, OK?

Dă din cap că da.

— Mă faci să cred că imposibilul poate deveni posibil.

Rămânem îmbrățișați mult timp, până ce-mi spune să-i dau drumul. Îl urmăresc plecând și știu ce am de făcut. Chiar dacă nu e convins că pot să îl ajut, tot o să-ncerc. Pornesc mașina și nu mă opresc până în fața casei lui Marco. Sper că e atât de devreme încât să îl găsesc acasă.

Vine și deschide ușa, surprins să mă vadă.

— Ce vrei?

— Vreau să m-ajuți cu Luis.

— Chuy a ordonat ca nimeni să nu se apropie de depozit în timpul întâlnirii cu Luis. De obicei, asta înseamnă că nu vrea martori prin preajmă. N-am cum să fac nimic.

Îl prind de tricou și el dă să-mi trântească ușa în față.

— Nu poți să stai degeaba și să-l lași pe Luis la cheremul lui Chuy.

Se smucește din strânsoare.

— Nu pot să fac nimic, Nikki.

— Deci n-ai de gând să îl ajuți?

— Eu pun preţ pe viaţa mea. Dacă mă ridic împotriva lui Chuy, sunt un om mort. Joc la două capete şi aştept să văd care tabără va învinge. Dacă e F5, sunt cu ei. Dacă Chuy rămâne şefu', mă dau cu Latino Blood.

Îl pălmuiesc.

— Nu eşti decât un laş. Cum poţi să stai deoparte când ştii că prietenul tău e în primejdie de moarte?

— Foarte simplu, scumpo. Pentru că am grijă de ce e mai important. Adică de mine.

49
Luis

Granny nu s-a rătăcit azi-noapte. Am întârziat la întâlnirea cu Nikki pentru c-am fost acasă la Derek. După ce mi-a dat biletul de la Nik, l-am rugat să mă lase să folosesc internetul. Din fericire, fraţii mei nu m-au luat la întrebări.

În patruzeci şi cinci de minute am căpătat răspunsurile la întrebări. Cifrele pe care le scrisesem pe mână şi apoi le memorasem erau într-adevăr numărul de routing al unei bănci şi un cont bancar. Banca în care Hector Martinez şi-a depozitat banii se află în Insulele Cayman. În clipa când am tastat parola CODULTĂCERII, suma depozitată a apărut pe ecran şi aproape c-am căzut de pe scaun de surpriză.

Şase milioane trei sute de mii. De *dolari*.

A trebuit să dau refresh de mai multe ori ca să m-asigur că nu era o eroare. Şi pe urmă m-am uitat din nou la numele titularului de cont, ca să verific că nu citisem greşit. Luis Salvatore Martinez Fuentes.

Fie că-i dau banii lui Chuy, fie că îl refuz, viaţa mea e în pericol.

După ce am plecat de la Derek, m-am întâlnit cu Nikki. N-am avut nicio intenţie să fac dragoste cu ea. Acceptasem

s-o văd doar pentru a încerca s-o conving că între noi totul se terminase. Voiesem să mă port ca un nemernic, ca să o fac să-i fie mai uşor să-şi vadă de viaţa ei şi să mă uite. Voiesem să-i spun că mă cuplasem cu Mariana, numai că n-am reuşit să rostesc minciuna.

Pentru că o iubesc pe fata asta.

Azi-dimineaţă m-am simţit tentat să-i cer să fugă cu mine şi să lase totul în urmă. Dar n-am putut s-o fac. A trebuit să plec şi s-o las singură. Mama lui Nik crede că sunt un derbedeu. Nu vreau să-i dovedesc că a avut dreptate.

Mă-ndrept spre depozit, gata să îl înfrunt pe Chuy. Nu sunt omul pe care-l merită Nikki, dar la fel de sigur e că nu sunt nici aşa cum ar vrea Chuy să fiu... Nu sunt Hector, şi nici nu voi fi vreodată.

Sunt Luis Fuentes. Nikki mi-a spus că are încredere deplină în mine că pot rezolva lucrurile. Sunt încă sceptic, dar mă gândesc că şansele mi-ar spori dacă m-aş adresa unei persoane care, la fel de bine, ar putea să-mi fie duşman. Scot celularul şi formez numărul ofiţerului Reyes.

— Reyes la telefon, răspunde el.

Răsuflu adânc.

— Sunt Luis Fuentes. Ştiu că vrei să-l prinzi pe Chuy Soto şi te pot ajuta. Dar înainte de asta trebuie să-mi spui dacă vrei să pui mâna pe el pentru că eşti poliţist sau pentru că eşti în F5.

— Ce tot baţi câmpii? mă întreabă şi-i simt tensiunea din voce.

— Reyes, ştiu că *mi'amá* are încredere în tine. Dar ţi-am văzut tatuajul cu F5 şi vreau să aflu dacă ne-ai jucat pe toţi pe

degete. Așa că spune-mi: te-ai infiltrat în poliție doar ca să le dai informații din interior oamenilor tăi?

— Luis, nu am nimic de ascuns. Am fost în F5 în timpul liceului. Și încă implicat până peste cap în toată mizeria aia, adaugă după o scurtă pauză, cu vocea încărcată de furie. Până ce prietenul meu cel mai bun a fost ucis de un drogat pe o alee murdară din oraș, într-o afacere cu droguri care a sfârșit prost. Viața lui valora cu mult mai mult decât banii pe care toxicomanul ăla îi datora bandei. În ziua aia mi-am jurat să găsesc o cale să mă retrag... și când am reușit am devenit polițist, ca să-i împiedic pe alți copii să facă aceleași greșeli ca mine și amicii mei. Am tot încercat să-l prind pe Soto, dar tipul știe cum să-și acopere urmele. Vino la secție și povestește-mi tot ce știi despre el.

Nu pot fi sigur că îmi spune adevărul, dar instinctul mă împinge să îl cred. Povestea lui seamănă izbitor de tare cu o alta, din familia mea.

— Nu pot să vin la secție pentru că-n clipa asta sunt prins în mijlocul unei afaceri mari. Înregistrează însă conversația pe care o s-o am și vei avea toate probele ca să-l bagi pe Chuy după gratii.

— Să nu faci vreo prostie, dă Reyes să spună, dar eu închid și îndes telefonul în buzunarul de la spate.

Am un rucsac ticsit de bani. Nimeni nu stă de pază la depozit, așa că intru nestingherit.

— Era și cazul să vii, zice Chuy. Te așteptam. Noaptea trecută ai reușit să scapi de băieții mei. Pe unde ai umblat?

— Nu-i treaba ta. Dacă era, nu m-aș fi obosit să scap de ei.

Ultimul lucru de pe lume pe care mi-l doresc este ca Chuy sau Marco să afle că am fost cu Nikki. Latino Blood şi Nikki sunt două laturi separate ale vieţii mele şi voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru ca lucrurile să rămână aşa.

— Eşti un fanfaron, zice Chuy. Şi nu ai dovedit c-ai fi demn de încredere. Sau mă înşel? întreabă arătând cu capul spre rucsac.

Arunc rucsacul spre el. Şi-n clipa când deschide fermoarul şi începe să scotocească înăuntru, fraţii mei năvălesc în încăpere ca o echipă SWAT.

Alex şi Carlos sunt amândoi aici, pregătiţi de luptă. Nu-i o idee prea bună. Am pus totul la cale, punct cu punct, şi prezenţa lor mă încurcă. Dacă sunt arestat sau gloanţele încep să zboare, nu vreau să-i am prin preajmă.

— Ca să vezi... o reuniune de familie, zice Chuy. Drăguţ din partea voastră c-aţi venit.

Nu, nu e deloc drăguţ. Ce naiba se petrece? De unde au aflat Alex şi Carlos unde o să fiu? Doar dacă nu le-a spus Reyes. Mă-ntorc spre ei.

— Alex, pleacă dracului de aici... şi ia-l şi pe Carlos cu tine. Nu am nevoie de ajutorul vostru.

Carlos avansează şchiopătând până la mine.

— Doar nu credeai c-o să te lăsăm să vii singur la întâlnirea cu Chuy?

Rahat.

— Nu aşa trebuia să se întâmple.

Chuy scoate o armă şi o îndreaptă spre Alex.

— Ba poate că da, zice netulburat. Poate că asta-i ziua mea norocoasă, când o să omor toată familia Fuentes.

— Uiți că am milioane trecute pe numele meu, milioane pe care aș putea fie să le predau poliției, fie să ți le dau ție, îl avertizez eu.

— Da, știu. Și de-asta o să te ucid ultimul și-o să te las să te uiți la frații tăi cum mor. Sau poți să-mi dai informațiile de care am nevoie și să te salvezi. În Fairfield eu sunt Dumnezeu. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe vărul tău Enrique... O, am uitat, n-ai cum să-l întrebi. Pentru că l-am dat gata-n dimineața asta, când n-a vrut să îmi spună unde ești. Loialitatea, dragii mei. Dacă n-o ai, ești un om mort. Punct. Loialitatea față de LB vine înaintea loialității față de familie.

Enrique... Nu. Nu se poate. Simt cum mi se face greață.

Cu mâna liberă, Chuy scoate telefonul și îmi arată cu poza... o poză cu Enrique întins pe podeaua din atelier cu o baltă de sânge în jurul capului.

— Enrique n-a știut unde sunt! urlu eu. A fost cel mai loial Latino Blood din câți ai avut tu vreodată, *pendejo*.

Alex scoate o armă și o îndreaptă spre Chuy.

— Aruncă arma sau trag.

Chuy râde.

— Nu, Alex, n-ai s-o faci. Te cunosc. Nu ești în stare să omori pe nimeni. În plus, am o *chica* pe nume Nikki, care în clipa asta ne imploră să-i cruțăm viața.

Ce?!! Mă simt de parc-aș fi încasat o lovitură în vintre și aș fi căzut la pământ. Dacă m-ar fi înjunghiat cu un cuțit, durerea ar fi fost mai suportabilă.

— Dacă-i faci rău lui Nikki, îți jur c-o să te omor cu mâinile mele, mârâi eu.

Chuy ridică din umeri.

— Alex, lasă arma jos, sau micuţa prietenă a lui Luis va suferi un accident tragic. Dacă nu-mi sun oamenii să-i anunţ că totul e în regulă cu banii, o s-o găsiţi în râul Des Plaines... legată de un bolovan care o va duce la fund.

Alex lasă încet arma să-i cadă din mâini şi o împinge cu piciorul spre Chuy.

Chuy se uită la Carlos.

— Ai face bine să-i urmezi exemplul.

Enervat, Carlos scoate pistolul de sub cămaşă şi îl aruncă pe biroul lui Chuy.

— Şi tu? mă-ntreabă Chuy. Unde e arma pe care ţi-am dat-o?

— Am lăsat-o acasă.

— Arată-mi. Ridică tricoul şi întoarce-te cât poţi de încet.

Fac ce mi se spune.

— Acum dă-mi cifrele, îmi cere Chuy.

— Lasă-i pe fraţii mei să plece, îi spun. Asta-i o afacere între mine şi tine.

— Nu. E între mine şi voi trei. Din punctul meu de vedere, sunteţi cu toţii implicaţi.

Nu pot să las lucrurile aşa. Cu toate riscurile pe care mi le-am asumat pentru a-i proteja, n-am reuşit decât să pun în pericol vieţile fraţilor mei şi a lui Nikki.

— Dacă îţi dau codurile, trebuie să îmi promiţi că o să-i laşi în pace pe fraţii mei şi pe Nikki.

— Am blufat în privinţa lui Nikki, zice Chuy râzând. Cred c-ar trebui să mai exersez la poker, nu? Într-o bătălie, prima condiţie este să cunoşti slăbiciunile adversarului. Nikki e punctul tău slab, Luis. Nu ar fi trebuit să îi mărturiseşti lui

Marco cât de mult ţii la ea. Hai să îţi spun un mic secret... Marco nu e tocmai un prieten bun. S-a apropiat de tine pentru c-aşa i-am cerut eu.

— Iar eu ştiu care e slăbiciunea *ta*, ripostez.

— Care?

— Banii. Îi vrei şi eu îi am. Şi dacă le faci vreun rău fraţilor mei, nu o să vezi un cent.

Chuy ridică arma şi o îndreaptă spre Alex.

— Bun, hai să te văd de ce eşti în stare.

Îmi ţin respiraţia, în timp ce Alex îşi întinde mâinile în lături, oprindu-ne pe mine şi pe Carlos să ne aşezăm în faţa lui. Ştie că suntem perfect capabili să o facem; ştie că suntem oricând dispuşi să încasăm un glonţ în locul lui.

Stă drept, uitându-se fix în gura pistolului lui Chuy.

Se aude o împuşcătură. Rahat. Nu! Stai aşa, Alex e tot în picioare. Pare şi el surprins şi se zgâieşte la pata roşie de pe cămaşa lui Chuy, care se tot lăţeşte. Chuy a fost împuşcat şi acum se prăbuşeşte cu mâna încleştată de umăr.

Privesc spre Carlos, convins că a avut o altă armă ascunsă-n pantaloni. Dar el se uită la fel de uluit la Chuy. Şi nu ţine niciun pistol în mână.

Mă-ntorc. Trăgătorul stă în prag şi arma fumegândă îi tremură în mână.

Nikki.

Lasă pistolul să-i cadă. O prind în braţe. Pare să nu mai aibă aer.

— Nu puteam să-l las să te împuşte... a trebuit să..., bolboroseşte ea.

— E încă-n viaţă, spune Alex şi smulge arma din mâna lui Chuy.

Aud sirenele de poliţie şi o trag pe Nikki mai aproape. Îi spun că totul va fi bine, deşi tremur la fel de tare ca ea.

Reyes dă buzna înăuntru cu arma pregătită. E transpirat tot şi răsuflă uşurat când vede scena. Alţi câţiva poliţişti îl înconjoară pe Chuy şi sună după ambulanţă.

— La naiba, Luis. Ce mama dracului a fost în capul tău? ţipă Reyes la mine, după ce Chuy este stabilizat şi scos pe targă. Puteaţi fi omorâţi cu toţii, adaugă împungându-l agresiv pe Alex cu degetul în piept. Ţi-am spus să-mi dai adresa şi să te ţii deoparte. Ce *naiba* cauţi aici?

Alex ridică din umeri.

— Uite ce-i, Reyes, de cum ne-am prins ce se petrece, ne-am hotărât să nu-l lăsăm pe Luis să îl înfrunte singur pe Chuy.

— Că doar prin vene ne curge acelaşi sânge, zice Carlos bătându-mă pe spate. Jumătatea care contează cu adevărat.

— Trebuie să aflăm care-i starea lui Enrique, intervin eu. Dacă ...

— Am trimis deja o patrulă la atelierul auto, zice Reyes, apoi îşi fereşte privirea. Mi-e teamă că veştile nu-s bune.

Îmi strâng pleoapele şi mă întreb dacă violenţa se va sfârşi vreodată. Uneori îmi vine să-i dau dreptate lui Ben, când zice că preferă lumea fanteziei şi că realitatea e o porcărie... dar după aia mă uit la Nikki şi chiar am senzaţia că putem întoarce roata destinului.

Reyes ne ia pe toţi la secţia de poliţie ca să dăm declaraţii şi părinţii vin să ne ia după ce procurorul districtual e chemat să asculte conversaţia înregistrată pe telefon. Nu se depun plângeri împotriva noastră şi banii din rucsac şi din contul offshore sunt puşi la dispoziţia poliţiei. Nikki

explică de unde luase arma. Când era iubita lui Marco, el îi arătase locul de lângă şinele de cale ferată unde LB îşi ţinea ascunse armele. Şi tot Marco i-a spus lui Nikki că fusese de faţă atunci când Enrique murise şi că ştiuse ce punea la cale Chuy. E adus şi el la secţie şi acuzat de complicitate la crimă.

— Tremuri, îi spun lui Nikki două săptămâni mai târziu.

O iau pe după umeri. Suntem la ea acasă, aşezaţi pe canapeaua din camera de zi, şi mama ei îşi bagă periodic capul pe uşă ca să ne verifice. Nu e deloc încântată să ne vadă împreună, dar se obişnuieşte cu ideea, încetul cu încetul. Iar Ben ne-a informat că l-am inspirat pentru un joc nou pe computer la care s-a apucat să lucreze… un joc în care noi doi vom fi personajele principale.

— Sunt aşa de bucuroasă că eşti aici, cu mine, şopteşte Nikki îmbrăţişându-mă cu putere. Am un secret, adaugă uitându-se în sus spre mine cu ochii ei ciocolatii expresivi care îi dau de gol moştenirea *latino* şi de care nu mă pot feri şi dacă aş vrea. Săptămâna trecută am trimis cererea de înscriere la Purdue.

— Zău? o întreb şi zâmbesc pentru prima oară de când am lăsat-o singură pe plajă, după ce am făcut dragoste.

— Zău. Cine altcineva decât mine o să te ţină departe de necazuri?

Fata asta e îngerul meu. Îmi amintesc că din prima clipă când am văzut-o m-am gândit că Dumnezeu a trimis-o pe pământ special pentru mine. A crezut în mine chiar şi atunci când eu însumi nu mai credeam.

— Te iubesc, Nik.

— Ştiu, zice bătându-se cu degetul peste inimă. O simt, uite, aici. Nu am nevoie de cuvinte, mi-ai dovedit-o deja. Să ştii că dac-ar fi s-o iau de la capăt, nu aş schimba nimic. Cu bune şi cu rele... Pentru c-a meritat.

— Şi eu la fel... deşi, dacă ar fi într-adevăr s-o luăm de la capăt, ceva tot aş schimba: te-aş ruga să nu mă mai loveşti cu genunchiul în testicule. Sunt sigur că viitorii noştri copii ar aprecia chestia asta.

Se îndepărtează puţin de mine şi ridică din sprâncene.

— Viitorii noştri copii? Nu crezi că te cam grăbeşti, Luis?

— De ce? o întreb. Ideea de a te mărita cu mine nu îţi creşte nivelul de adrenalină?

— Ba da, răspunde şi mă sărută. Odată mi-ai spus că te fac să crezi că imposibilul e posibil. Iar *tu* m-ai făcut să cred din nou în dragoste, atunci când îmi pierdusem orice speranţă. Îţi mulţumesc că m-ai convins că iubirea nu e doar un basm.

50
Nikki

După şapte luni, cu trei săptămâni înainte de absolvire, mă uit la Luis peste masa de laborator. Derek îi spune ceva, dar el nu-l ascultă. Ştiu pentru că-mi aruncă o combinaţie de zâmbet şi făcut cu ochiul care îmi aminteşte de ziua în care ne-am cunoscut. Şi când mi-am dat seama pe loc că e un înfumurat şi o belea.

Ceea ce n-am prevăzut e că aveam să mă îndrăgostesc de el.

— Nikki, eşti atentă? mă-ntreabă fluturându-şi degetele prin faţa mea doamna Peterson, de curând mamă a unei fetiţe.

— La ce?

Luis scoate un hohot de râs.

— Ce-i aşa amuzant, domnule Fuentes? Îţi amintesc că lucrăm cu acid, deci trebuie să fiţi de două ori mai atenţi. Ţineţi-vă relaţia departe de ora de chimie.

— Scuze, doamnă P., mormăie Luis concentrându-se la ceea ce are de făcut.

Mariana şi cu mine luăm un pahar de laborator şi urmăm instrucţiunile.

— Nu pot să cred că voi doi mai sunteţi împreună, bombăne ea. N-o să dureze la nesfârşit, să ştii.

— N-aş fi atât de sigură, îi răspund, după care iau o pipetă, las să cadă o picătură mică de acid pe o bucată de hârtie şi mă aplec să examinez rezultatul.

Simt ochii lui Luis aţintiţi asupra mea, aşa că îmi ridic privirea. Îşi linge buzele sugestiv. Îmi vine să-mi dau ochii peste cap, însă mă răzgândesc şi îi arunc şi eu o combinaţie de zâmbet şi făcut cu ochiul, apoi îmi ling buzele, doar ca să-l scot din minţi.

— Ce faci, omule? strigă Derek. Ai vărsat acid pe braţ.

Fac ochii mari. Luis icneşte, înjură în spaniolă şi fuge spre duşul de urgenţă instalat în fundul sălii. Mă grăbesc să îl ajung din urmă, panicată.

— Eşti bine? îl întreb.

E sub duş, se clăteşte bine.

— *Chica*, tu eşti de vină. Mi-ai distras atenţia.

— Îmi pare rău. N-am vrut.

Zâmbeşte uşor.

— Ba da, ai vrut. Oricum, nu-ţi face griji, nu am nimic.

Scot un oftat de uşurare.

— Nu m-aş ierta niciodată dacă ai rămâne cu cicatrici din cauza mea.

Doamna Peterson apare brusc lângă mine.

— Să chem ambulanţa? întreabă ea examinându-i braţul şi umflătura roşie formată în locul unde acidul i-a atins pielea.

— Nu, zice Luis. Sunt bine. N-a fost decât o picătură.

— Bun, îţi interzic să mai faci experimente cu acid. Îţi dau în schimb de scris o lucrare de douăzeci şi cinci de

pagini pe aceeași temă, zice doamna Peterson, apoi se întoarce spre mine. La fel și ție, domnișoară. Și o să vă schimb locurile la mese, ca să nu mai stați față în față. Când o să vă vină mintea la cap? Cât de curând, sper. Ce bine c-am născut deja, altfel m-ați fi speriat atât de tare, încât aș fi intrat prematur în travaliu.

Se îndepărtează iute ca o vijelie.

— Vino încoace, spune Luis făcându-mi semn să intru și eu sub duș.

Pășesc sub împroșcăturile de apă și-n câteva secunde sunt la fel de udă ca și el.

— Dacă se-ntoarce doamna Peterson și ne prinde aici? îl întreb în timp ce se apleacă să mă sărute. Doar știi politica ei de toleranță zero. E trecută și-n manualul elevului de la liceul Fairfield.

Mă sărută și apa se prelinge peste noi.

— Am informații din interior cu privire la politica aia de toleranță zero a ei, zice cu buzele lipite de-ale mele.

— Ce informații? șoptesc eu și-n clipa următoare aud clopoțelul anunțând sfârșitul orei.

— Că nu-i decât un bluf. Profa vrea să trecem toți clasa.

Dau să-l întreb de unde a căpătat aceste informații prețioase, când doamna Peterson apare iar în prag.

— Tot aici sunteți? zice dându-și ochii peste cap și ridicând apoi din sprâncene. Îmi puneți serios răbdarea la încercare. Luis, ia prosopul ăla de pe suport și șterge-te cu el. Du-te pe urmă la cabinetul medical și roagă asistenta să se uite la rana de la braț. Cât despre tine, Nikki..., oftează ea, ce căutai aici cu Luis?

— Asta-i o întrebare foarte bună, răspund eu.

— Mă ajuta, îmi sare Luis în apărare.

— Te ajuta la ce? întreabă doamna Peterson impacientată. Nu, ştii ceva, nu vreau să mai aud nimic, adaugă amenințându-l pe Luis cu degetul. Voi, fraţii Fuentes, sunteţi cu toţii o mare pacoste. Dacă o s-aveţi copii, sper că o să-i înscrieţi la o altă şcoală.

— Fairfield e casa noastră, îi răspunde Luis cu un rânjet obraznic. Şi locul cel mai bun din lume ca să-ţi întemeiezi o familie. N-aş fi deloc surprins dacă toţi copiii noştri ar ajunge să studieze la liceul ăsta. Şi recunoaşteţi, doamnă P., că v-ar plăcea la nebunie.

— Mda, dar..., zice doamna Peterson şi se uită în sus la tavan împreunându-şi palmele ca într-o rugăciune.

— Oricum, nu-i cazul să vă faceţi griji de pe acum. Mai aveţi vreo şaisprezece ani până ce nepoţelul meu Paco o să vă fie elev.

— Ce şanse am ca ora de chimie să-l intereseze mai mult decât fetele? spune ea.

— Zero, răspunde Luis luându-mă pe după umeri. Paco e şi el tot un Fuentes.

Epilog

DUPĂ DOUĂZECI ŞI ŞASE DE ANI

Luis şi Nikki au fost luaţi total pe neaşteptate când medicul de la clinica de fertilitate le-a dat vestea că vor avea tripleţi. Şi mai surprinşi au fost când au aflat că cei trei copii aveau să fie cu toţii băieţi. În ultimii optsprezece ani viaţa lor a fost plină de evenimente, cu trei fii total diferiţi între ei.

Fiul lor Enrique este atât de preocupat de studiul viorii şi de visul de a deveni cel mai tânăr membru al Orchestrei Simfonice din Chicago, încât nu are timp să facă prostii şi să dea de necazuri. Pe urmă mai e Juan, care seamănă ca două picături de apă cu unchiul său Ben. Juan e un pasionat al jocurilor pe calculator şi al lecturii şi preferă aventurile din lumea fantastică a creatorilor de jocuri.

În clipa de faţă, cea mai mare provocare pentru Luis şi Nikki este Luis Jr. — sau Junior, aşa cum i se spune. Junior este competitiv şi temperamental, ceea ce-i aminteşte lui Luis de Carlos. Junior este un puşti carismatic şi drăguţ. Când intră într-o încăpere, toate capetele se întorc spre el — ceea ce-i aminteşte lui Luis de Alex. Din păcate, mai este şi isteţ şi obraznic până peste poate, ceea ce-i aminteşte lui Luis de el însuşi la vârsta de optsprezece ani.

În plus, Junior este un sportiv de excepţie. La cinci ani, după ce a văzut echipa Chicago Blackhawks câştigând Cupa

Stanley, şi-a implorat părinţii să-i cumpere patine de hochei. La zece ani juca pe post de portar în cea mai bună reprezentativă de amatori. Acum, Junior este în ultimul an de liceu şi echipa lui a ajuns în campionatul statal.

În ziua partidei din campionat, Junior are emoţii, emoţii mai mari decât atunci când tatăl lui a petrecut patru luni pe staţia spaţială internaţională, în urmă cu doi ani. Junior vrea cu orice preţ să câştige. Ştie că meciul va fi urmărit de vânătorii de talente de la colegii şi îşi doreşte cu disperare să ajungă în liga de hochei a colegiilor şi în cele din urmă în NHL[1].

A venit devreme la arenă pentru a se antrena înainte ca ceilalţi jucători să apară pe gheaţă. Stă aşezat pe banca din vestiar şi se dezbracă. E meciul cel mai important de până acum din cariera lui de hocheist. O ştie el, o ştie şi familia. Toţi unchii şi verii lui vor veni să îl vadă... până şi unchiul Carlos şi mătuşa Kiara, care au zburat special din Colorado aici, cu verişoarele lui, ca să asiste la meci. Va fi, fără îndoială, o noapte memorabilă, fie de petreceri dezlănţuite pentru a sărbători victoria, fie de mare supărare pentru înfrângere.

Junior tocmai întinde mâna pentru a scoate echipamentul de hochei din geanta sport, când o fată năvăleşte în vestiar — fără să bată la uşă. Dacă ar fi ruşinos şi nesigur pe sine, şi-ar trage probabil iute tricoul peste pulpe ca să-şi acopere chiloţii.

Numai că Junior nu e nici ruşinos, şi nici nesigur pe sine.

Mamacita sexy care a rămas acum în prag are păr lung şi drept care îi cade peste faţă şi buze pline, bosumflate, care i-ar sta bine şi unei vedete de cinema. Junior ar putea paria că tipa e una din fanele înfocate ale titularului postului de

[1] National Hockey League — liga profesionistă de hochei.

portar de la Giants, Dale Jacoby, care s-a lăudat în multe vestiare răspândite prin toată țara cu cuceririle lui și nenumăratele fete pe care le-a regulat. Junior și Jacoby au jucat în aceeași echipă când erau copii. Acum sunt adversari în două echipe rivale de la două licee rivale care se bat între ele în campionatul statal.

Jacoby a ajuns recent subiect la emisiunile de știri: a fost selecționat de antrenorul echipei olimpice de hochei pentru a da probe. Junior n-a fost invidios. Sau cel puțin așa și-a spus când a aflat vestea.

Bambina a confundat pesemne vestiarul cu toaleta femeilor sau cu un loc de întâlnire cu Jacoby pentru o partidă scurtă de sex înaintea meciului.

— Vestiarul e numai pentru jucători, o anunță Junior iritat.

— Nu zău, pufăie ea disprețuitoare și avansează în încăpere.

Junior remarcă abia acum că ține o geantă sport în mână și mănușile de portar aruncate pe umăr.

— Jacoby nu e nici măcar în stare să-și care singur echipamentul? o întreabă el.

Fata așază geanta și mănușile pe jos, chiar în mijlocul vestiarului, lângă echipamentul lui Junior.

— Ba da, cu condiția să nu-și fi rupt piciorul aseară, la o petrecere.

Ce? Jacoby și-a rupt piciorul? Junior n-a auzit noutatea. Și nu știe absolut nimic despre portarul de rezervă al celor de la Giants, împotriva căruia nu a jucat niciodată.

— Și cine o să-i ia locul?

Fata trage de fermoarul genții și scoate dinăuntru apărătoarea de gât și vesta.

— Persoana stă în fața ta.

Lui Junior îi scapă un hohot de râs.

— Bine, dar eşti fată.

Ea aruncă o privire scurtă spre umflătura din chiloţii lui.

— Iar tu eşti băiat. Bun, acum că ne-am lămurit în privinţa asta, te informez că aş fi folosit vestiarul de fete, numai că la arena asta nu au aşa ceva. Iar celălalt vestiar urmează să fie închis pentru curăţenie în următoarea jumătate de oră... Presupun că cei de la Liga Pee Wee[1], care au jucat de dimineaţă, au organizat acolo un concurs de pişat. Aşa că am fost îndrumată să mă echipez în vestiarul ăsta. Şi-acum ai face bine să te uiţi în altă parte.

Junior se holbează la ea uluit.

— Dar ştiu că cei de la Giants au un portar de rezervă pe nume Frankie Yates.

— Ai auzit vreodată de fete care joacă hochei? îl ia ea peste picior. Sau ai trăit până acum într-o peşteră? Numele meu e Franchesca Yates... sau Frankie, pe scurt.

— Nu, *chica*, nu am trăit într-o peşteră. Şi sunt trup şi suflet în favoarea hocheiului feminin, mai ales dacă e jucat de tipe aşa de sexy ca tine.

Se strâmbă, de parcă ar fi mirosit ceva stricat.

— Ce faci... te dai la mine?

Se apropie de el. Acum stau faţă în faţă. Nu e la fel de înaltă sau de musculoasă ca Junior, dar se ţine dreaptă şi pare încrezătoare în sine. Lui Junior îi plac fetele sigure pe ele, dar ăsteia ar trebui să i se mai taie din nas. Ca jucător de hochei, una din regulile de bază e să-ţi intimidezi adversarii înainte de meci, iar în timpul partidei să le arunci măscări. Face

[1] Ligă de hochei pentru copii de 11–12 ani. Joc de cuvinte: „pee" înseamnă pipi.

parte din tradiție. Faptul că Frankie Yates e fată nu o împiedică să capete același tratament pe care i l-ar fi aplicat lui Jacoby.

Numai că, fiind fată, va trebui să personalizeze tratamentul.

— Ce-ai zice dacă ne-am întâlni după meci? o întreabă și întinde mâna, prinzându-i o șuviță de păr între degete.

Știe că gestul lui are efect asupra ei, așa cum are și asupra altor fete... își dă seama după felul cum respirația ei se accelerează în clipa când degetele lui îi ating din întâmplare obrazul.

— Aș putea, știi tu... să te consolez după pierderea partidei.

Într-o clipită, fata îl pocnește. Pumnul ei întâlnește, cu forță, buza lui. Se vede treaba că are frați acasă, care au învățat-o să se bată.

— Ce mama naibii..., zice Junior ștergându-și de sânge buza rănită.

Fata face un pas în spate și ridică din umeri.

— Nu face pe nebunul cu mine, Fuentes. Și să nu-ți închipui că meciul ăsta va fi unul ușor. Află că te-am văzut jucând și n-am rămas prea impresionată.

— Hm, eu în schimb nu te-am văzut jucând, de unde trag concluzia că nu ești obișnuită să ai de-a face cu băieții mari.

Fata scoate un hohot de râs disprețuitor.

— M-am transferat din Minnesota, Fuentes. *Minnesota.* În caz că nu știai, ăsta e statul de unde provin cei mai mulți jucători din NHL. Avem hocheiul în sânge. Am jucat cu fete care știu să patineze în cerc în jurul tău, așa că *tu* ești cel care va avea nevoie de consolare în seara asta. Presupun că după

ce vei fi bătut de o fată, orgoliul tău nemăsurat se va mai dezumfla nițel.

— O să vedem noi! zice Junior și-ți trage pe el echipamentul.

Cine naiba mai e și tipa asta? Nu a văzut-o niciodată jucând, deci cât de bună ar putea să fie?

Tatăl și unchii lui Junior îl așteaptă la ieșirea din vestiar.

— Ce-ai pățit la buză? îl întreabă unchiul Alex. Îți curge sânge.

Unchiul Carlos izbucnește în râs.

— Credeam că jucătorii de hochei se bat *pe* gheață, nu în afara ei.

Înainte ca Junior să apuce să răspundă, Yates iese din vestiar, complet echipată.

— Noroc, *Junior*. Vei avea nevoie de el, zice și-l bate în trecere cu crosa de portar peste fund.

Junior arată spre ea.

— Vă vine să credeți că trebuie să joc împotriva unei asemenea cățele?

— Ce i-ai făcut? îl întreabă tatăl lui examinându-i buza însângerată.

— Nimic, răspunde Junior, apoi vede că minciuna nu ține. OK, i-am vorbit urât... și cred c-am încercat s-o mângâi pe păr.

— Și ea ți-a dat o lecție? își dă cu presupusul tatăl.

O lecție. Ultimul lucru pe care Junior și-l dorește acum este o lecție din partea portarului echipei adverse. Se uită cum fata pășește țanțoșă pe coridor, îndreptându-se spre patinoar, în timp ce coada ei de cal, lungă și blondă, îi saltă peste numele YATES scris pe spatele tricoului. N-a mai

văzut niciodată pe cineva păşind ţanţoş cu patinele în picioare şi echipat complet. Dar uite că se poate. Yates o face... şi încă al naibii de bine.

Luis şi fraţii lui schimbă priviri pline de înţeles şi izbucnesc toţi trei în râs.

Luis a cunoscut-o pe Nikki când avea cincisprezece ani, s-a îndrăgostit de ea la optsprezece şi s-a însurat când avea douăzeci şi trei de ani. Când s-au întâlnit prima oară, Nikki l-a lovit cu genunchiul în testicule. Şi acum, când se uită la buza umflată a fiului său şi-i vede reacţia intensă la fata care tocmai a trecut pe lângă ei, îi e uşor să-şi dea seama că ceva se coace în sinea lui Junior, ceva de care el însuşi încă nu e conştient.

Relaţiile pasionale de iubire sunt ceva cât se poate de comun în familia lor, lucru pe care membrii mai vârstnici ai clanului Fuentes îl ştiu prea bine.

Când Junior intră pe gheaţă, Alex îl bate pe Luis pe umăr.

— Ştii ce-o să se-ntâmple, nu?

Luis dă din cap că da.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, intervine Carlos. Tipa are o lovitură bună de dreapta. Cu ea în echipă, aveţi toate şansele să câştigaţi turneul anual la Aruncă ciorapul.

Cei trei fraţi Fuentes îşi ocupă locurile în tribune, taţi şi soţi mândri care şi-au dedicat vieţile familiilor.

Nu au idee că mama lor, care stă acum aşezată lângă tatăl lor vitreg, Cesar, lăcrimează de fiecare dată când băieţii şi familiile lor se reunesc. Cu mulţi ani în urmă, ea renunţase la speranţa că fiii săi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Trecutul lor zbuciumat şi dureros a fost însă lăsat de mult în urmă... şi viitorul familiei Fuentes se anunţă mai strălucitor ca niciodată.